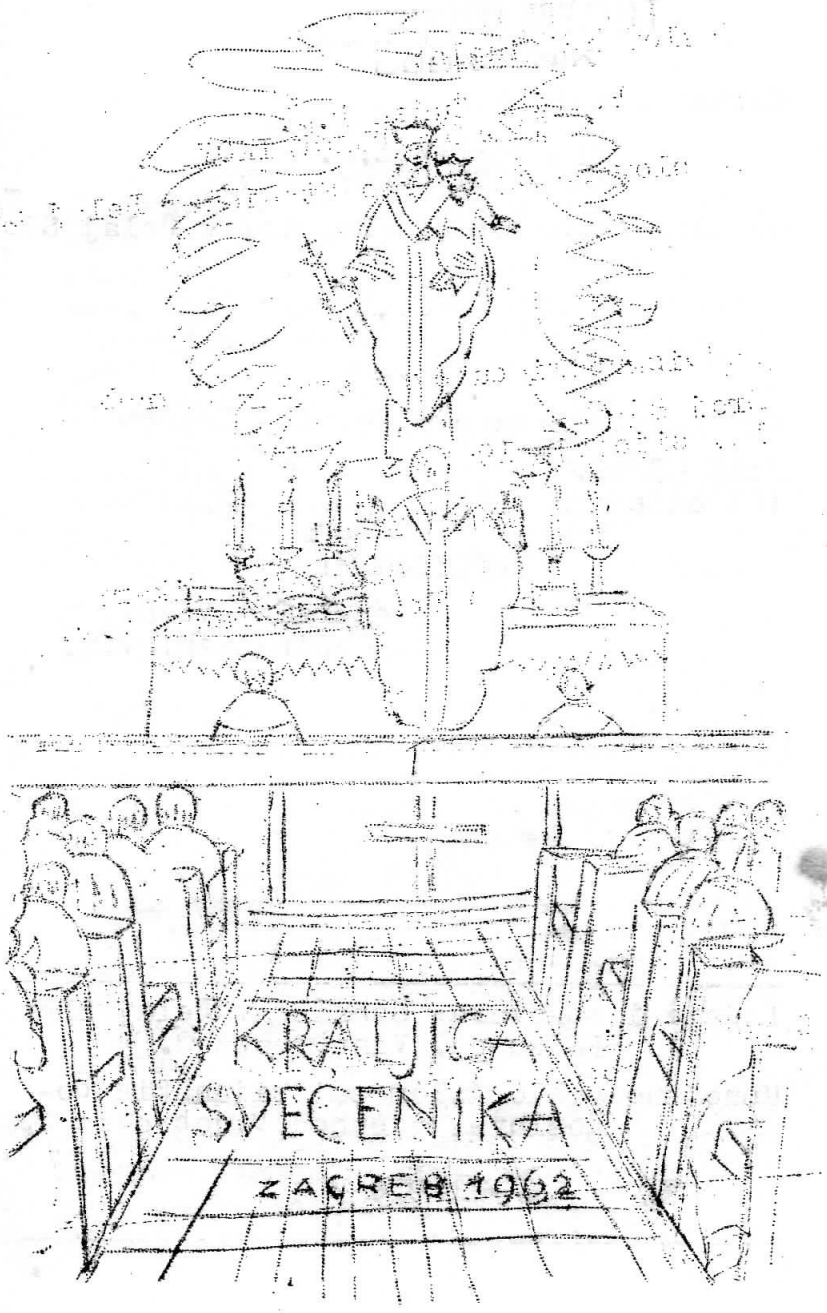
KRALJICA
SVEĆENIKA
ZAGREB 1962

Naslov originala:

P. Miha Žužek D.J.
KRALJICA DUHOVNIKOV

Sa slovenskog preveo Stanislav Belaj SDB.

.....

Nadbiskupski duhovni stol - Zagreb

Broj 83/62.
12. siječnja 1962.

IMPRIMATUR!

Generalni Vikar:
Dr. Josip Lach, v.r.

Izdaje i odgovara: Stanislav Belaj SDB, Podsused, Vinobreška 2.

Umnoženo ciklostilom salezijanskih bogoslova, Podsused, Vinobreška 2.

1 9 6 2

PREDGOVOR I UPUTE

Svako vrijeme imade svoja otkrića. Naše je vrijeme otkrilo - i sve više otkriva - ulogu koju igra laikat u Crkvi. Laos, sveti Božji puk, sve više i aktivnije sudjeluje u životu Božjega kraljevstva. Ova knjiga imade zadaću, da upozori vjerni puk na njegovu najveću dužnost: da iz svoje sredine rađa službenike oltara. Zato tumači, što je svećeničko zvanje, kako se ono budi i razvija, kako ga mora u njegovom razvitku i rastu pomagati čitava župa, a prije svega, što su dužni činiti kršćanski roditelji kako bi ostvarili najvišu mogućnost, svećeničko zvanje u obitelji.

Ove misli su tu i tamo potkrijepljene podacima, koji su većinom uzeti iz referata održanih na kongresu u Beču /vidi navedene izvore/ kao također i iz pastoralne revije "L'Union". Možda će tkogod kod drugih izvora naći na koje različite podatke. Neka se zbog toga ne zbunjuje! Statistika ima naime samo statističnu točnost. Zbog ovog nedostatka slika uzeta u cjelini ne će se u svome bistvu izmijeniti.

Obično ne preporučuju, da bi se upotrebljavali primjeri koji započinju ovako: jednom, negdje, netko. Uz najbolju volju tome se nije dalo izbjeći. Mnogi primjeri su uzeti iz života, a

pristojnost zahtjeva da se imena živih ne spominju osim u slučaju, da su svoje intimne doživljaje dali sami javnosti na raspoloženje.

Ove svibanjske propovijedi napisane su kao štivo. Tko će htjeti propovijedati na temelju ovog djela morat će svoje propovijedi prema tome i pripremiti. A i samo čitanje bit će veoma korisno i ugodno tek tada, bude li dobro pripremljeno. Naročito valja upozoriti na štiva koja obiluju mnogim podacima. Na nekim mjestima poradi točnosti navedeno je prilično brojki. Iskustvo svjedoči da brojke slušateljstvo umaraju. Stoga neka čitaoc, prema duševnoj strukturi slušateljstva, takova mjesta olakša na taj način, da brojke zaokruži (od 498 na 500, od 605 na 600 i t.d.). Ili pak neka pročita samo prvu brojku, zatim neka nabroji samo zemlje, a kod posljednje neka opet spomene brojku (na primjer kod šestog dana čitanja: Holandija s jednim svećenikom na 327 katolika, zatim slijede Švicarska, Engleska i t.d. i Rumunjska sa 960).

Ako bude kada potrebno ovo čitanje skratiti, mogli bi se onda izostaviti dijelovi koji su naznačeni znakom križića +).

Kraljica svećenika neka obilno nagradi sve one, koji su svojom suradnjom pomogli kod izdavanja ove knjige.

.....

POGOVOR PRIJEVODU

Budući da se i kod nas Hrvata u mnogim dijecezama osjeća velik manjak svećenika i svećeničkih zvanja, držao sam uputnim i korisnim ovo veoma lijepo djelo poštovanoga p.Žuželka, prevesti na hrvatski, ne bi li putem ovogodišnjih svibanjskih propovijedi palo koje sjeme iz ove knjige na plodno tlo plemenitih mladenačkih duša i u našemu narodu. Zahvaljujem poštovanome o. Žuželku, kao autoru djela, na danoj dozvoli za prijevod. Neka Kraljica svećenika i svećeničkih zvanja obilno blagoslovi njegove plemenite napore i među hrvatskim mladićima!

Dozvolom poštovanog g. autora izmijenili smo neke pasuse uzete iz života Slovenskoga naroda, nadomjestivši ih primjerima i statistikama iz života i prilika našeg naroda i naših hrvatskih dijeceza i redova.

Prevodioc

1. KRALJICA SVEĆENIKA

Rasvali svibanj opet nas poziva k Mariji u nadzemaljski raj. Započeo je najljepši mjesec. Lijep je zbog sunca, zelenila i cvijeća, lijep prije svega zato, jer je posvećen najljepšoj ruži, najčistijem ljiljanu, posvećen je blagoslovljenoj među ženama, Mariji. Ovaj mjesec Gospin kip ne će biti osamljen u našim svetištima. Oko Nje sakupljat će se mnoštvo Njezine djece, ne samo maleni nego također i odrasli: očevi i majke, mladići i djevojke. Svi će oni dolaziti Gospinim oltarima samo s jednom željom, da nebeskoj Majci iskažu svoju zahvalnost.

Kada Majka slavi imendan, tada se članovi obitelji međusobno natječu, tko će od njih svojoj Majci prirediti veće veselje, iskazati veću ljubav. Ovaj mjesec slavi naša nebeska Majka svoj imendan. Kakvo ćemo joj veselje mi prirediti? Ispunimo najdublju želju njezinog Bezgrešnog Srca. Pomozimo da njezina djeca dobe dovoljan broj svetih, uzornih, revnih svećenika. Ta Majka čitavoga kršćanstva dobro znade, da Božje Kraljevstvo stoji i pada sa svećenicima, koji nastavljaju poslanstvo njezinoga Sina.

Zbog toga ćemo ovogodišnje svibanj-

ske večeri posvetiti svećenicima. Razmišljat ćemo, što je svećenik, što je svećeničko zvanje, kako ćemo pomoći, da niknu te se razviju svećenička zvanja. Uvijek će nas pratiti Marija. Zato ovogodišnje svibanjske propovijedi nose naslov:

KRALJICA SVEĆENIKA

Da li Marija imade zaista pravo na ovaj naslov? Pogledajmo u Sv. Pismo. Jedino, što nam ima kazati Sv. Pismo iza Kristova uskrsnuća o Mariji jest slijedeće: Apostoli se iza Isusova uzašašća vratiše u Jeruzalem i jednodušno ustrajaše u molitvi s Marijom, Isusovom Majkom. (Dj.Ap. 1,14). Čekali su dolazak Duha Svetoga. To je moralo upravo biti u mjesecu svibnju, četrdeset ili pedeset dana poslije Isusova uzašašća. To su bile prve svibanjske pobožnosti u prvoj kršćanskoj crkvi, u dvorani posljednje večere. Ne uz Marijin kip, nego uz živu Isusovu Majku. To je bilo prvo sjemenište, gdje su se apostoli, prvi svećenici, pripremali za uzvišenu i veliku misiju osvojiti svijet za Krista. Zamislimo se malo u važnost ove misije. S jedne strane šačica ljudi, jedanaest apostola, nekoliko učenika, sve sami priprosti Galilejci. S druge pak strane poganski svijet, sa svim sjajem i snagom rimskoga imperija. Zar bi bilo čudno, da ih je zahvatio osjećaj maloduš-

nosti? Ali među njima je bila Marija, Žena, koja je satrla zmiji glavu, Marija, koja nije nikada izgubila pouzdanje u snagu milosti Božje, Marija, koja je jedina od sviju još na Veliki Petak i subotu s tvrdom i čvrstom vjerom, očekivala Uskrsnuće, Marija, koja je još prije dolaska Duha Svetoga razumjela Isusove riječi: "Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta". (Mt. 28,2o). Marija, koja je bila prvi evanđelista: ta ona je najbolje poznavala svaku sitnicu iz Isusovog života, Marija, koja je bila prvi apostol, jer je pokazala Isusa pastirima i mudracima prije, negoli je uopće kakav apostol znao za Spasitelja. Marija, čije je djevičansko tijelo bilo prvi oltar, na kojem je Sin Božji već prvi trenutak svog života darovao samoga sebe. Zato je Marija bila središte prve Crkve, Majka i Kraljica apostola i njihovih pomoćnika.

Ivan Jakov Olier, osnivač poznatog pariškog zavoda sv. Sulpicija, gdje je odgojeno već mnogo svećenika, naredio je, da slikar Le Brun naslika Djevicu Mariju prigodom dolaska Duha Svetoga. Slikar je naredbu izvršio. Marija se nalazi u krugu pobožnih žena, prima Duha Svetoga u takvoj savršenosti, da se čini, kako se svijetlost odbija od nje te se razlijevala na apostole i ostale. Slikar je htio time kazati: Marija je Božja pomoćnica u spasavanju svijeta. Spasenje, koje se je po Njoj započelo, također se preko Nje nastavlja.

Svećenici su također Božji pomoćnici u spasavanju svijeta. Zato su duboko uvjereni, da je Marija njihova zajednička Majka. Danas baš tako, kao i u apostolska vremena. Danas ne postoji samo šačica svećenika. Nebesko Kraljevstvo, sveta katolička Crkva, razraslo se poput onog gorušičnog zrna iz Evanđelja te je rasteglo svoje grane po čitavoj zemaljskoj kugli. Nema na svijetu gotovo ni jedne zemlje, gdje ne bi bilo katoličkih svećenika. Sv.Ocu u Rimu pomaže preko 8o kardinala, lo patrijarha, 352 nadbiskupa, 1283 biskupa, a u misijskim krajevima još 216 apostolskih vikara i 115 apostolskih prefekta, dakle skoro 2.ooo biskupa i njima sličnih viših pastira. Njima pak pomaže po cijelome svijetu 381.216 svećenika, od kojih je 26o.785 svjetovnih ili biskupijskih, a 12o.431 redovničkih.

Kraljica svećenika može s pravom biti ponosna na tu svoju vojsku. Nu, nastaje pitanje, da li je sama Marija bila svećenik? Neki su je kršćani htjeli počastiti time, da su je proglašivali za Djevicu-svećenika i prikazivali je u svećeničkoj haljini. Nezabludivoj Majci, sv.Crkvi, ovakvo štovanje nije bilo drago, stoga ga je odbacila. (S.OFF.lo.3., 1927.) Sv.Crkva je zabacila takvo štovanje ne zbog toga, što Marija ne bi bila vrijedna svećeničke časti, nego zbog toga, što je Ona nosilac Božjega materinstva, a to je više nego ikoje svećeničko dostojanstvo.

Samo je jedno svećeništvo, samo jedno posredništvo: Isusovo. Svi svećenici su samo toliko svećenici, koliko su dionici Kristovog svećeništva. A Marija je izvor Krista i Kristova svećeništva i zato je izvor svakoga svećeništva. Svaki svećenik gleda u Njoj majku svoga svećeničkoga dostojanstva.

Kada biskup zaredi mladomisnike, tada im naređuje, da prve dane iza ređenja prikažu tri sv.Mise: prvu na čast Duha Svetoga, drugu na čast Blažene Djevice Marije, a treću za sve duše u čistilištu. Time im jasno kaže: kao što se prvi svećenik utjelovio po sili Duha Svetoga iz Marije Djevice, tako svaki, kojega Bog odabere za tu službu, postane svećenik po Duhu Svetom i posredovanjem Kraljice svećenika zato, da spašava žive i mrtve.

Marija stoji kod rođenja svakog svećeničkog zvanja. Stoji također i uz svakog svećenika, dokle god živi. Ta Ona je pratila Isusa ne samo u Njegovome djetinjstvu i kroz njegovu mladost, nego također na putevima preko Galileje i Judeje, pratila Ga je za vrijeme radosnih i žalosnih trenutaka, sve do konca, do Kalvarije.

Majka je stajala pod križem, plakala i tugovala, kada je na njemu visio SIN. Nu, nije Marija pod križem samo plakala i tugovala, samo pasivno gleda-

la, kako trpi Isus, nego je i Isusa sama također žrtvovala. Znala je, da je on BOG, nedostižívi umjetnik, htio također i nju uključiti u ekonomiju Kristova spasenja. Kao što je prvi čovjek sagriješio, uz sudjelovanje prve žene tako neka također novi Adam-Krist spasi svijet uz sudjelovanje nove Eve-Marije. Zato je Marija, unatoč boli, koja joj je razdirala srce, govorila: Oče nebeski, darujem Ti svoga Sina. Hoću, da trpi, hoću, da teče Njegova krv, hoću Njegovu smrt, da mogu živjeti moja ostala djeca. Neka mi bude po riječi Tvojoj!

Svaki oltar je Kalvarija. U svakom je kaležu Kristova krv. Zašto svećenik kod prikazanja umiješa u vino nekoliko kapljica vode? Ova voda imade više značenja. Među ostalima je također i ovo: vino predstavlja Isusovu krv, voda pak suze žalosne Majke Božje. Kod svake Mise je također prisutna i Suodkupiteljica. Bez Marije Bogu nije draga niti jedna žrtva.

Marija nikada nije bila svećenik i nikada nije prikazivala sv.Misu, jer već po svojoj suodkupiteljskoj ulozi sudjeluje kod svake Mise. Svaka Misa je veliki petak, kod svake Mise visi Krist na Križu, kod svake Mise stoji pod križem također i Marija.

U Francuskoj postoji jedna znamenita slika Marijina. To je kip nad ulazom crkve u Batzu (Loire Inf.). Mali Isus,

kojega Marija drži na koljenima, drži u lijevoj ruci kalež, u kojega teče u širokom mlazu krv iz njegove otvorene rane na prsima. Lijeva Marijina ruka stišće rubove Isusove rane, kao da bi htjela istisnuti svu krv, tu cijenu našega spasenja. Mali Isus pokazuje desnicom na ranu, a Marija pak s desnicom blagoslivlje sve, koji dolaze u crkvu.

Kraljice apostola i svećenika, blagoslovi ovaj mjesec sve one, koji će dolaziti na svibanjske pobožnosti.

-o-o-o-O-o-o-o-

2. POSREDNIK IZMEĐU BOGA I LJUDI

Čitamo u 4.Mojsijevoj knjizi (17, 6-14), kako se je Izraelski narod pobunio u pustinji protiv Mojsija i Arona. Sada se ovi okrenuše protiv šatoru svjedočanstva. I gle, pokri ga oblak, i pokaza se slava Gospodnja. I pohitješe Mojsije i Aron pred šator svjedočanstva. Tada zapovijedi Gospod Mojsiju: Ukloni se iz te općine. Uništit ću ih u jedan čas. Tad oni padoše ničice na svoje lice. I Mojsije reče Aronu: Uzmi kadionicu, mètni u nju ognja sa žrtvenika, stavi na nj kad i nosi ga brže k općini, da im time pribaviš pomirenje! Jer od Gospoda izlazi kazneni sud. Već pomor poče. Tada uze Aron kadionicu, kao što mu je bio zapovijedio Mojsije, i otrča usred općine. I doista pomor je već bio počeo među narodom. On nato uze kaditi i pribavi tako narodu pomirenje. Osta stojeći među mrtvima i živima, dok ne presta pomor.

Aron je naime bio svećenik, dakle posrednik između Boga i ljudi. Svi stari narodi su imali svećenike. Ako nije bilo svećenika, tada je sam poglavica plemena ili poglavar obitelji vršio svećeničku službu. Obični ljudi su bili svijesni da zbog svoje grješnosti ne smiju pristupiti pred Božje lice. Prije

je morao netko posredovati kod beskonačno svetog Boga i ublažiti njegovu srdžbu.

Ali jao! Posrednik, svećenik, bio je zapravo i sam grešnik, kao i svi ostali. Zato je jamačno Bog naredio u Starome Zavjetu, da svećenici, prije negoli počnú prikazivati žrtve u ime naroda, moraju najprije sami prinesti žrtvu za svoje vlastite grijehe. Jedanput godišnje, na pomirbeni dan, veliki je svećenik u tu nakanu žrtvovao čitavog junca (3.Mojs.16,6). Zar je moguće da bi krv životinja očistila dušu? Stog su razloga svi pobožni Izraelci, kao i najveći umnici svih naroda očekivali pravoga Posrednika, jedinog Velikog svećenika, toliko željkovanog Mesiju - Isusa Krista. Ovaj je zaista bio posrednik između Boga i ljudi. Ne samo, što je bio bezgrešan, nego je bio pravi Bog, kojeg je Otac neizmjerno ljubio. Bio je pravi čovjek, dionik naše ljudske naravi. U njegovim žilama tekla je ista Adamova krv kao i u našim žilama. Bliz je bio Bogu, bliž ljudima - rođen Posrednik. Tko je dao svijetu ovog jedinog Posrednika? Marija, Majka i Djevica. Ona je bila most po kojem je Posrednik došao na svijet. Utjelovljenje, Božić i jaslice, Isusovo javno djelovanje i naučavanje, trpljenje i uskrsnuće - to nam je sve Bog dao po Mariji. Ona je svijetu darovala Isusa i s Njime sve ostalo.

Isus se pak nije rodio samo jedan-

put. Na tajanstven, mističan način, On se mora roditi u svakoj kršćanskoj duši. Sakramentom sv.krsta postajemo kršćani, slični Isusu, jer u nama živi sam Isus, u nama biva život posvećujuće milosti. A tko nam daje taj život? Mogao bi nam ga dati neposredno BOG. Ali On to nije htio. Izabrao je drugi način, drugi put. Božanski život slijeva se u našu dušu posredništvom ljudi - svećenika. Kao u naravnom životu: Bog bi lako stvorio svakog čovjeka posebno. Nu, izabrao je drugi put: nitko se ne rađa bez oca i majke. Tako je također i u nadnaravnome životu: bez svećenika nema gotovo ni života milosti.

Sv.Ivan Zlatousti, biskup i crkveni naučitelj lijepo je kazao: Svećenik stoji između Boga i čovjeka. On zastupa ljudski rod pred Bogom i Boga pred ljudima. Nigdje nije ova činjenica toliko očita kao upravo kod Sv.Mise. Svećenik kod sv.Mise zastupa dva smjera: čas se okrene od ljudi k Bogu, k oltaru, čas pa opet od Boga, od oltara k ljudima.

Arškome župniku sv.Ivanu Vianeju bilo je otkriveno, da njegov prijatelj trpi u čistilištu. Slijedeće jutro u času podizanja uzeo je u ruke svetu hostiju i molio je: Sveti i Vječni Oče, daj da učinimo zamjenu. Ti držiš u rukama dušu mojega prijatelja, a ja držim u rukama tijelo Tvojega Sina. Spasi mi prijatelja, a ja Ti darujem Sina sa svim zaslugama njegovoga trpljenja. Kako jednostavno i kako duboko je shvatio i razumio ovaj svetac svoju posredničku ulogu: Od čovjeka k Bogu, od Boga k čovjeku.

U St.Zavjetu bio je više naglašen pravac od čovjeka k BOGU. Svećenici su primali od ljudi životinje, žito, ulje i sve su to prikazivali Bogu. U Novome Zavjetu, Zavjetu ljubavi, naglašena su oba pravca. Najprije od čovjeka k Bogu: svećenik u ime čitavog ljudskog roda iskazuje Bogu dužnu čast, zahvalu i zadovoljštinu, s molitvom svećeničkog časoslova, a prije svega sa žrtvom sv.Mise. Svaka sv.Misa uvećava Božju čast više, nego što mu je oduzimlju svi grijesi svijeta. Ta kod sv. Mise žrtvuje se pravo Isusovo Tijelo i Njegova Presveta KRV.

Zatim od Boga k čovjeku: podjeljivanjem sv.sakramenata zaista je svećenik duhovni otac, začetnik novog života, milosnog života. Ali najviše svećenik koristi čovječanstvu sa žrtvom sv. Mise. Ta svaka se sv.Misa prikazuje za sve kršćane, žive i mrtve. Prije nekoliko stoljeća imali su po crkvama posebne tablice, izrađene od slonove kosti i skupocjenih kovina, gdje su bila upisana imena svih onih, kojih se je svećenik morao sjetiti kod sv.Mise. Samo imena onih, koje je Crkva izopćila, su izbrisali. To je bila jedna od najtežih crkvenih kazna.

Danas više ne ispisujemo imena kršćana na ploče, budući da nas je mnogo. Neka nas ipak tješi slijedeća činjenica: danomice stoji kod oltara blizu 400.000 posrednika, koji posreduju za nas kod Boga. Makar sasvim i od svih napušteni, makar odavna mrtvi, makar nam se križ prelomio i izvrnuo na grobnome humku, sv.Crkva i njezini svećenici mole i prikazuju žrtvu Sv.Mise svaki dan za sve kršćane žive i mrtve.

Svećenik je dakle posrednik između Boga i ljudi. Anđeli i sveci u nebu su samo zagovornici, a ne posrednici, po kojima bi BOG dijelio milosti. Jamačno bismo lakše bili bez anđela, negoli bez svećenika. Kako važnu, presudnu, odlučujuću ulogu igra svećenik. Nadbiskup Linch iz Toronta zapisao je: Držim, da nije pretjerana tvrdnja, da se preko svakog svećenika, koji je sredstvo spasenja u Božjim rukama, spasi barem 5000 duša, koje bi sigurno propale.

Neko selo u Bosni ostalo je bez svećenika. Čekali su na nj već više godina. Naposljetku napisaše biskupu pismo. Mole ga u ime Isusovo, da im pošalje svećenika: Djeca nam umiru bez sv. krsta, starci bez utjehe i sv.poputbine. Svoje mrtve pokapamo bez svećenika. A što da kažemo o našoj mladeži? Nitko je ne može umiriti i ukrotiti, jer nema svećenika, koji bi ju poučavao kršćanski nauk. Na koncu lista nadodaše slijedeće dirljive redke: Preuzvišeni gospodine Biskupe! Nađite nam svećenika, gdjegod bilo. Ne tražimo niti mladoga, niti zdravoga, neka bude makar star i bolestan, samo neka bude svećenik. Pa neka bude i slijep, mi ćemo ga voditi za ruke po župi. Neka bude bez nogu, mi ćemo ga na rukama nositi, samo da imademo svećenika. Ovakve osjećaje gajišeovi dobri vjernici, znajući, što znači za njih svećenik. Svatko, tko pripada katoličkoj vjeri, sam traži svećenika. Ako ne prije, tada svakako na smrtnom času traži ruku, na koju će se osloniti na putu u drugi, tako zagonetan život.

Dubokoumni pisac P.Lalleman D.I. napisao je o Mariji: Njezino Božje Materinstvo daje joj tako visoko dostojanstvo, da ga ni sama ne može shvatiti u njegovoj suštini.

Slično vrijedi također i za svakoga svećenika. Princ Maksimilijan Saški, poznati svećenik i učeni teolog, jednom je došao u Maria-Schein k Isusovcima, da tamo obavi svoje duhovne vježbe. Pater rektor ga je pozdravio: "Vaša kraljevska visosti". Princ se držao, kao da nije čuo taj titul. Ali kada je pater princa drugi puta titulirao istim titulom, tada je princ odlučno odgovorio: Prečasni oče, Vi me žalostite. Odkako sam postao svećenik, meni pripada veći titul: Prečasni! Tako je cijenio svoje svećeništvo. I doista! Sudioništvo kod Kristovoga svećeništva i neposredni up-

liv na život duša daje svećeniku takvu
čast, da je niti sam ne može shvatiti u
svoj njezinoj opsežnosti.

====oOo====

3. SVEĆENIK NASTAVLJA KRISTOVO DJELO

Ovako govori neka priča. Umro je župnik u Zabačenome selu. Nitko se nije čudio, jer je župnik već bio star čovjek, oronuo i iznemogao: mirno je zaspao. Kao što je mirno zaspao, tako su ga i mirno odnijeli na seosko groblje i spremili na vječni počinak u sjeni šumovitih čempresa kod seoske crkve. Živio je bez buke i bez buke umro. Na njegov sprovod došlo je nekoliko subraće svećenika, djeca su na lijes bacila nekoliko buketa cvijeća - i to je bilo sve. O njemu nisu pisale novine, pa i sami njegovi župljani više su govorili o tome, kakav će biti njegov nasljednik novi župnik, negoli o staromе župniku.

Međutim župnikova duša dizala se pred Vječni Sud Božji. Njegova duša činila se samoj sebi tako malenom i neznatnom: I kakve će zasluge pokazati pred Bogom? Konačno, što je ona mogla učiniti nešto lijepo i veliko među onim malenim stadom vjernika, tamo u brdinama, u Zabačenome selu? Pokuca na rajska vrata. Zazveče ključevi, pojavi se sv. Petar, pogleda dušu i duboko joj se pokloni. Župnik se obazre, da vidi, tko stoji iza njega, da se sv.Petar tako duboko klanja. Nema nikoga. Smeten reče

nebeskome ključaru: "Oprostite, tu mora biti zabuna. Ja sam samo župnik iz Zabačenoga sela". Znadem, znadem, blago se nasmiješi sv.Petar, nebeski ključar, samo izvolite unutra. Namah se otvore zlatna vrata kroz koja župnik ugleda veliko mnoštvo, što je pohitjelo njemu ususret kličući.

Ovdje su djeca, koju je on krstio. Ovdje su griješnici, koje je on ispovjedio i preporodio i očinskim savjetima pripremio da steknu vječnu sreću. Oni ga pozdravljaju kao svoga spasitelja. Tu je također mnogo nepoznatih duša, koje mu se zahvaljuju. "Vi nas ne poznajete, ali mi vas dobro poznajemo, jer ste Vi svojim molitvama i sv.Misama nama izmolili milost spasenja." Svećenik se još većma začudio, kada je ugledao, kako mu dolaze ususret sve vrste svetaca, klanjajući mu se i želeći ga imati za svoga. Priznavaoci mu kliču: Kao što nismo mi na zemlji trčali za častima, užicima i novcem, tako nisi niti Ti... Bio si siromašan na zemlji, da budeš bogat u nebu. Zovu ga i Mučenici: Doći k nama uživati nagradu, jer si se na zemlji dosta naužio siromaštva, nezahvalnosti, truda, žrtava i napora. Sveti pustinjaci tvrde, da župnik pomalo pripada također i njima, jer je toliko godina proživio u Zabačenome selu. A i crkveni naučitelji također žele, da župnik boravi među njima, jer je on u svojoj župi bio učitelj vječne istine. Siromašni župnik sav smeten, ali sjajući se od sreće, prolazi od jednog reda do drugoga, od jedne stepenice do druge, do samog prijestolja Isusa Krista. A Isus ga primi s velikom i nježnom ljubavlju, kao svoga namjesnika, kao svoga prijatelja, još više, kao drugog Krista, koji je nastavljao Njegovo poslanstvo i širio njegovu ljubav. Odredi mu časno mjesto u svojoj blizini, gdje će zaboravljeni župnik iz Zabačenoga sela uživati vječno slavlje i pobjedu u sve vijeke vjekova... (Montillet).

Isus je kazao apostolima: Kao što je Otac mene poslao, tako i ja šaljem vas. (Iv. 20,21). Otkrio im je sve tajne svoje nauke. Više vas ne zovem slugama, jer sluga ne zna, što radi njegov gospodar. Vas sam nazvao prijateljima, jer sam vam otkrio sve, što sam čuo od svojega Oca. (Iv. 15,15). Zato će Kristovi vjernici gledati u apostolima Krista, ljubiti ih, poštivati i slušati, kao samoga Krista, budući da Krist preko njih nastavlja svoje poslanstvo.

Biskupi su nasljednici apostola. Biskupi imaju dužnost voditi i poučavati Kristove vjernike. U to ime prigodom konsekracije predaju im pastirski štap i sv.Evanđelje. Biskupi pak dio svoje pastirske i učiteljske službe prenose na svoje pomoćnike-svećenike. Predaju im određeni teritorij duhovne pastve, gdje pod biskupovim vodstvom uče vječne istine i vode povjerene im duše k vječ-

nome spasenju.

Zato je svaki svećenik učitelj istine. I to najveće i najljepše istine, za koju reče papa Pio XI: "Riječ svećenikova prodire i u duše, pruža im svijetlo i snagu." Neustrašivo naviješta onu istinu, koja daje odgovor na najteža pitanja, što muče čovjeka od iskona. Naviješta ono dobro, koje ne može opljačkati, ugrabiti, ukrasti niti jedna nesreća, pa čak niti sama smrt; smrt ga zapravo utvrdi i ovija u ruho besmrtnosti.

Svećenik po svojoj misiji mora naučavati istinu. Sv.Pavao je uskliknuo: Jao meni, ako ne bih navješćivao Evanđelje (1Kor.9,16). Papa sv.Grgur Veliki zamislio je, da stoji pred Kristovim sudačkim prijestoljem. Vidio je sv.Petra s mnoštvom kršćana, s brojnim kršćanskim općinama, koje je apostol osvojio za vječni život. Vidio je sv.Pavla, koji je pokazivao na Atenu, Korint, Solun, Efez. Sv.Andrija je pokazivao Ahaju, Ivan Aziju, Toma Indiju. A što ću ja pokazati? Jao onome svećeniku, koji ne bi htio propovjedati Evanđelja, koji bi praznih ruku došao pred Gospodina. A jao također onim ljudima, koji ne bi htjeli primiti svećenikovu riječ, jer će do konca svijeta vrijediti ona Isusova riječ: "Tko vas sluša, mene sluša, i tko vas prezire, mene prezire". (Lk. 10,16)

Svećenik je nadalje pastir, vođa

duša, na putu prema vječnoj domovini. On je visoko uzdignut; nu unatoč toga ne smije se uzoholiti. Jer je Isus kazao: Tko hoće od vas biti prvi, neka bude sluga svima (Mrk. 10,44). Zato svećenik ne će voditi duše, gospodujući nego s ljubavlju. On je sluga svoga stada. Svećenik ne ide straga za ovcama, da bi ih tjerao s batinom naprijed, već hoda po stazama vječnoga života ispred ovaca ili između njih. Ovce pak idu za njim i žele biti blizu svome duhovnome pastiru većma iz ljubavi prema njemu, negoli od straha pred kaznama. Svećenik većma voli, da ga ljube, negoli, da ga se boje. A najmilije mu je, ako na nj zaborave, a da preko njega i po njemu ljube pravoga pastira - Krista.

Iz spomenutih razloga, ljudi, koji imadu smisla za ono, što je Božje, odmah osjete svećenika u svojoj sredini. Osjećaju i duboko su uvjereni, da im svećenik daje nešto veliko. Pisac Alban Stolz susreo se jednom s nepoznatim slijepcem. Pošto su izmijenili nekoliko običnih pozdrava, slijepac ga najednom oslovi s "Prečasni". Alban Stolz vrlo se je iznenadio i začudio. Odkuda Vi znadete, da sam ja svećenik? Tada odvrati slijepac: Ta Vi svećenici imadete već u samome glasu izraz neke blagosti, suosjećaj za čovjeka, kojeg nema nitko na svijetu.

Svaki svećenik je u svome životu doživio nešto slična. Ako je svećenik

pošao među ljude bez svećeničkog odijela, ljudi su ga, premda je bio u civilu, pozdravljali kao svećenika s pozdravom: Hvaljen Isus, velečasni. Zanimljivo je konstatirati, da su ga obično djeca raskrinkala. Ne da se sakriti sveta pastirska služba. Druga životna zvanja zahtjevaju od ljudi nešto njihovog, bilo novac ili kakvu drugu uslugu. Svećenik pak traži mnogo više, da dadeš samoga sebe, ne njemu svećeniku, nego po svećeniku Kristu i Crkvi.

Stoga je tako teško ostati ravnodušan prema svećeniku. Ili ga primaš kao Kristovoga poslanika te ga slušaš, ili ga odbacuješ zajedno s Kristom. Mariju nazivamo prijestoljem Mudrosti. Ona je, kako pjeva Predslovlje kod Marijinih misa, u slavi djevičanstva donijela svijetu vječno svijetlo, Gospodina Našega, Isusa Krista. Sve propovijedi, cio kršćanski nauk, čitava učiteljska služba Crkve imade samo jednu nakanu, da se nastavlja razlijevanje ovog vječnog svijetla, a to je Isus, sin Djevice Marije.

X=X=X=X=X

4. POSVETITELJ SVIH STVARI

Velika je svečanost u katedrali. Oltar je svečano, blagdanski okićen. Pred oltarom stoji biskup. Ispred njega povrstao se cijeli red mladića, koje će biskup zarediti u Kristove svećenike. Biskup im još jednom drži govor, još jednom im tumači čast i dostojanstvo zvanja, kojeg su izabrali. Nije im zatajio niti poteškoće, što ih čekaju u svećeničkome staležu. Zatim se biskup okrene oltaru i poklekne, a mladomisnici ne samo da pokleknuše, nego padoše ničice na tlo licem okrenuti k zemlji i odgovaraju na zazive litanija svih svetih, koje započe biskup: Gospodine, smiluj se, Kriste, smiluj se! Sveta Marijo, moli za nas! Svi sveti apostoli, čiji ćemo djelo nastavljati, molite za nas! Svi sveti učenici Gospodnji, u čije ćemo redove stupiti, molite za nas! Svi sveti svećenici i leviti, među koje ćemo biti uvršteni, molite za nas. Mladomisnici znadu: Sav nebeski dvor gleda na njih, sva pobjedonosna, slavna Crkva udružuje se u zajedničkoj molitvi, moleći za Božje izabranike. Oni leže na tlu, svijesni svojih slabosti i svoje nedostojnosti. Nikada ne će zaboraviti one svete trenutke, kada su ležali pred oltarom i zazivali pomoć

svih svetaca.

Što se događa s ovim mladićima, da zato valja uznemirivati cijelo nebo? Zbiva se nešto zaista veliko, tako veliko, da veće ne postoji na svijetu. Svećeničko ređenje jest čin takvog značaja, da zasijeca u život cijeloga čovječanstva.

Svećenik je naime po karakteru svoje službe posvetitelj svega stvorenoga. Njegovim djelovanjem svaka stvar postizava svoju svrhu, stavlja se u vezu s BOGOM. Prije negoli biskup zaredi mladomisnike, nabroji im svećeničke dužnosti. Svećenik mora prikazivati Nekrvnu Novozavjetnu Žrtvu, blagosljivati, voditi, propovjedati i krstiti.

1. Prva svećenikova dužnost jest služiti sv.Misu. Biskup odmah kod samog ređenja pruža svakome mladomisniku kalež s vinom i vodom te patenu s hostijom. Svaki se dotakne kaleža i patene, dok istovremeno biskup govori: Primi vlast Bogu prikazivati žrtvu i služiti Misu za žive i mrtve. U ime Gospodnje.

Svećenike također zovemo misnicima, jer služiti sv.Misu; jest najveća dužnost njihove službe. Premalo su svi ljudski i anđeoski jezici, da bi izrazili svu uzvišenost, veličinu i ljepotu sv.Mise.

Pred 1.900 godina donio je arkanđeo Gabrijel vijest Bl.Djevici Mariji, da je izabrana za Majku Božju. Marija

je pristala i izrekla svoj Fiat: Neka mi bude po riječi Tvojoj. Tog časa nebo je sašlo na zemlju, sam Vječni, beskonačno svet postao je čovjekom, jedan od nas. Isto čudo ponavlja se kod svake sv.Mise. Isus posuđuje od svećenika njegova usta i ruke i na svećenikovu riječ opet silazi na svijet. Opet je na oltaru, stvarno i istinito nazočan, pod prilikama kruha i vina. Kod svake sv.Mise se ponavlja tajna svete noći i ujedno misterij Velikoga Petka: Isus se pod sv.Misom ponovno prikazuje Nebeskome Ocu.

U svećenikovim rukama sastaju se nebo i zemlja, Bog i čovječanstvo. Svećenik kod sv.Mise: - to je vrhunac svijeta, najviše dostignuće svega stvorenoga, što po svojoj naravi teži za Bogom i svoju težnju ostvaruje kod sv.Mise - po Gospodinu Našemu Isusu Kristu, kojeg svećenik drži u svojim rukama i podiže k Ocu.

I gle! Upravo u trenutku podizanja, ministrant pridržava svećeničku misnicu, a duše vjernika, kao da se nevidljivim rukama prihvaćaju ministranta... a kuće, polja, zemlja, čitava priroda, kao da se drže vjernika, koji po njima i u njima služe Bogu. Sve je poklonjeno, žrtvovano, prikazano, darovano Bogu, sve je stupilo u doticaj s Bogom, sve je posvećeno svećenikovim rukama.

U Tihom Oceanu razasuto je bezbroj otoka. Tamo žive na mnogim mjestima još

pravi pravcati divljaci. Neki misionar, član reda Mrista ovako piše o njima: Kada prispijem na koji od mojih otoka, tada izvjesim na najvišem brdu zastavu. Na susjednim otocima vide zastavu i dođu k sv. Misi. Ovo su dobri i gorljivi vjernici. Jednom se je dogodilo, da su svi vjernici sa susjednog otoka došli k sv. Misi. Morali su preplivati više od 10 km. Čim je završila služba Božja opet su otplivali svojim kućama. Zamislite si, ta to je opasan Tihi Ocean, gdje sve vrvi od morskih pasa.

Mi se često dičimo svojom naobrazbom. A ovi divljaci pokazaše nam, kako valja cijeniti svećeničku službu. Bez svećenika nema sv. Mise, a bez Mise nema kršćanstva.

2. Svećenik mora također i blagoslivljati. Biskup prigodom svećeničkog ređenja pomaže sv. uljem ruke svakome mladomisniku, učinivši znak sv. križa preko čitavog dlana i pri tome moli: Gospodine, posveti ove ruke ovim svetim pomazanjem i našim blagoslovom, da će sve, što će one blagoslivati, biti blagoslovljeno, i kada će posvećivati, da bude sve posvećeno u ime Našega Gospodina Isusa Krista. Amen.

Dakle, sve, što budu blagoslovile i sve, što budu posvetile. Svećenička ruka sve blagoslivlje i posvećuje: od vode i kruha pa do kuća i strojeva, od djece i bolesnika do polja i životinja. Katolički vjernici osjećaju sveto poštovanje prema posvećenim svećenikovim rukama. Stoga s pravom kaže narodna poslovica: za mladomisnički blagoslov isplati se poderati i nove podplate. Svećeničke ruke tijekom cijelog života dijele samo blagoslov Kristov. Svećenik je išao cestom. Za njim je dotrčala majka petero djece i zamolila ga: Dođite u našu kuću samo za jednu minutu. Svećenik ne može odbiti majčine molbe. Dođe u kuću. Cijela ga je obitelj čekala sakupljena kod zipke gdje je ležao najmlađi član. Otac pruži svećeniku zelenu grančicu, a majka blagoslovljenu vodu. Svećenik blagoslovi kuću i sve njezine prebivaoce. Iza blagoslova, prigovori otac: Mi dvoje svaku veče blagoslivamo. Sinoć se je vratio naš Josip iz vjeronauka, gdje ste govorili o Don Boskovu blagoslovu Marije Pomoćnice. Neprestance moli već čitav dan, da biste došli i blagoslovi nam kuću. Stoga smo Vas i zamolili, da nam blagoslovite kuću i sve nas.

Neki župnik je napisao u svoj dnevnik: prije negoli pođem na počinak, saberem se u duhu i iz svoje sobe podijelim blagoslov čitavoj župi, da se nebi noću dogodila kakva nesreća. Za vrijeme od devet godina nije se kod nas dogodila niti jedna veća nesreća.

3. Svećenik mora također krstiti i dijeliti ostale sv. sakramente. On mora pričešćivati vjernike, bolesnicima mora nositi sv. Pričest, mora opraštati

grijehe, dijeliti sakramenat sv.popudbine i mora sudjelovati kod sakramenta sv.ženidbe. Bog je htio, da se čovjek spasi po čovjeku. Bez svećenika nema sv.sakramenata, a bez sakramenata nema gotovo niti milosti.

Kako bi izgledao svijet bez svećenika? Niti jedno zvono više ne bi navješćivalo dan Gospodnji, svetu nedjelju, ne bi više pjevao pjesmu božićnog veselja i uskrsne radosti. U crkvama bi ugasilo Vječno svijetlo, svetohranište bi ostalo prazno, prašina bi u debelim slojevima pokrila naše oltare, pričesni stol, pauk bi raspreo svoju mrežu preko naših ispovjedaonica. Ne bi bilo više nikoga, tko bi mogao izreći duši opterećenoj teškim teretom grijeha utješne riječi: Ja Te odrješujem od Tvojih grijeha. Ne bi više bilo nikoga, tko bi umirućima ponio zadnju snagu i utjehu, koju mu ne može pružiti cijeli svijet. Umuknule bi naše divne orgulje, naše crkve postale bi puste i prazne, a cvatući vjerski život uništio bi mraz vjerskoga neznanja i nehajnosti.

Prije 1.5oo godina protjerao je u progonstvo arijanski kralj Hunerik, katoličke biskupe i svećenike, a s njima također i mnoge ugledne laike, ukupno oko 5.ooo muževa. Vjernici su ih ispraćivali upaljenim bakljama. Majke donašahu svoju dječicu i naricahu: Kome ćete nas ostaviti, kada polazite u mučeništvo? Tko će krstiti našu djecu? Tko će

dijeliti sv.sakramente? Tko će nam dijeliti milost oproštenja? Tko će nam izmoliti milost zadovoljštine? Tko će blagosloviti naša tjelesa poslije smrti? Tko će prikazivati najsvetiju žrtvu i tko će vršiti svete obrede?

A kako je bilo kod nas za vrijeme rata? Zar nisu naši ljudi, koji su bili zatvoreni u logorima, često izlagali i svoje živote, samo da su mogli doći do sulogoraša svećenika, koji je bio isto takav siromah, kao i oni? A što su tražili od njega? Odrješenje i blagoslov.

Tik pred svećeničkim ređenjem predstavlja ravnatelj bogoslovije ili koji drugi crkveni dostojanstvenik biskupu mladomisnike te doda: Prečasni oče! Sveta Majka Crkva zahtijeva, da ovdje nazočne đakone zaredite za svećeničku službu.

Crkva zahtijeva, Crkva hoće, Crkva mora imati svoje svećenike! Bez svećenika nema ni Crkve. Bez Crkve nema ni posvećenja ni spasenja svijeta.

Marijo, Kraljice Hrvata, izmoli našem narodu mnogo dobrih svećenika. - Amen.

5. NAJLJEPŠE ZVANJE

Pisac Henry Morton Robinson opisuje u svome romanu Kardinal, slijedeći prizor: Mladi svećenik Stjepan Fermoyle vratio se u Ameriku iz Rima, gdje je završio svoje studije. Kada se je njegova majka prvi puta iza ređenja s njime sastala, sva zabrinuta, upitala ga je: Molim Te, sinko, kaži mi sasvim otvoreno, da li je moja želja da postaneš svećenikom, štogod utjecala na Tvoju odluku? Sin joj mirno odgovori: Ne, ja sam svećenik, jer za me ne postoji ništa drugo na čitavome svijetu.

Ovo ne stoji pisano samo u romanu. Ovako bi odgovorila većina katoličkih svećenika. Svoje zvanje ne bi zamijenili za ništa na svijetu. Kao i onaj župnik, koji je prigodom četrdeset godišnjice svog svećeništva zapisao u svoj dnevnik: 40 godina. 40 godina neuspjeha, nerazumijevanja, nezahvalnosti. Ako bih se još tisuću puta rodio, izbor životnog zvanja nikada ne bi bio za me problem, jer bih svaki puta izabrao svećeničko zvanje! Svaki dan imade svoju ljepotu. Svaki dan u tjednu jest Božji dan. Postoji jedan dan, koji je napose Božji, napose lijep, a to je nedjelja, Gospodnji dan, dan posvećen Gospodinu.

Sva su zvanja lijepa. Svako zvanje

jest Božji poziv. Svako zvanje je potrebno čovječanstvu. Nu, ipak postoji jedno zvanje, koje je na poseban način Božje: lijepo svećeničko zvanje. Ovo zvanje jest zvanje nad sva zvanja, jer ono u sebi združuje ljepotu svih zvanja zajedno. Pogledajmo, razmotrimo!

Lijepo je biti graditelj i graditi veličanstvene mostove, koji u vitkim lukovima povezuju dva brda. Svećenik gradi još veličanstveniji most, koji povezuje zemlju s vječnošću.

Lijepo je graditi ponosne građevine, kuće, palače, nebodere. Svećenik pak gradi Crkvu - ne zgradu iz kamena i cigle, nego od živa kamena - žive hramove Duha Svetoga. Svaka župa je Crkva u minijaturi. Svaka župa jest u doslovnome smislu neboder, koji se dotiče neba. Svaki svećenik koji se žrtvuje za napredak vjerskog života, jest u Božjim očima arhitekt prema kojemu su graditelji prolaznih spomenika od malog značenja.

Lijepo je biti liječnik i spašavati ljudske živote. Unatoč svega toga, sva liječnička nastojanja znače samo odlaganje smrtne osude, kojoj nitko ne može izmaći. A svećenik pak kod otvorenog groba pjeva pjesmu o uskrsnuću i vječnome životu.

Lijepo je zvanje učitelja, koji otkriva mladeži pogled u tajne prirodne i čovjekove. Još ljepše je zvanje svećenika, koji otvara mladim i starima besko-

načnu, neizmjernu ljepotu Boga i božjega kraljevstva.

Lijepo je zvanje vinogradara, vrtlara i seljaka, kojima zemlja rodi bogate plodove. Svećenik je božji vinogradar i božji vrtlar. Iz božje njive, koja je cio svijet, svećenik sakuplja plemenite plodove, koji će kroz svu vječnost mirisati pred Božjim Veličanstvom.

Lijepo je svako zvanje, koje može pokazati plodove svoga napora. Svećenik može pokazati najtrajnije plodove: kada će pasti u zaborav plodovi svih zvanja, tada će još uvijek živjeti njegovi plodovi: spašene duše za vječni život.

Ukratko rečeno: svećeničko zvanje sadrži u sebi ljepotu svih zvanja a i mnogo više. Kao što je netko napisao: Najveće, što uopće postoji na svijetu jest svećeništvo i žrtva Kristova. Najveće u kršćanstvu jest ljubav. Ljubav prema Bogu i bližnjemu. A svećenik - to je jamačno njegova najljepša oznaka - svećenik jest namjesnik Kristove ljubavi (vicarius amoris Christi), kako ga lijepo nazivlje sv. Ambrozije. U ime Kristovo on ljubi Boga, Kristovoga oca, i ljude, Kristovu braću. U svećeničkom srcu još i danas kuca Srce Isusovo. Svećenikovo srce nastavlja Kristovu ljubav prema Bogu i ljudima. Isus još uvijek ljubi čovječanstvo preko svećenika, žrtvuje se za nj i spašava ga. Isus je još uvijek dobri pastir preko svećenika.

Netko je došao - u filmu: Na divljem sjeveru - u vječni led i snijeg strašne pustinje sjevernog pola, upitao je pratioca: Da li postoji na svijetu nešto takva, što bi moglo čovjeka ovdje zadržati? Da, odgovorio je pratioc. Trgovac krznom ostaje ovdje jednu zimu radi novaca. Policajac ostane ovdje pet godina radi mirovine. Misionar pak ostaje ovdje cio svoj život - iz ljubavi prema Bogu i dušama.

Kakvo zadovoljstvo osjeća čovjek, koji je drugoga spasio od sigurne smrti! Kakvo tek veselje mora napunjati dušu svećenikovu na pomisao, da je spasio mnogo ljudi od vječne smrti! Neki misionar po tpuñoma se je posvetio kroz dugih dvadeset godina apostolskom radu. Sasvim iscrpljen povratio se u svoju domovinu Francusku, da tamo dočeka smrt. Govorio je: zaista sam malo odviše radio i uništio svoje zdravlje. Nu nije mi žao. Poslao sam u nebo barem 10.000 duša. Upitali su ga: Ta kako ih možete prebrojiti? Sasvim jednostavno, glasio je misionarev odgovor. Pokrstio sam 10.000 djece i odraslih u času njihove smrti. Ovih deset tisuća spašenih bdije nada mnom i mene očito čuva. I kada ću pokucati na nebeska vrata, kako se nadam, sigurno će me dočekati. Konačno, nešto mi ipak duguju, da su tamo. Čekaju me i s veseljem očekujem sveti čas kada ću ugledati svoju obitelj u nebu.

I doista svaki svećenik može biti samo sretan, što je pozvan u svećenički stalež. Svojim zvanjem on čini najveće usluge drugima, a koristi također i svojoj duši. Ta on svećeničkim ređenjem postizava najveću čast - postaje drugi Krist.

Sam obred svećeničkog ređenja vrši se na taj način, da biskup položi mladomisnicima obje ruke na glavu, šutke. Kasnije pak moli: Daj, molimo Te svemogući Oče, podijeli ovim svojim službenicima svećeničko dostojanstvo. Mladomisnik je tog trenutka tiho, ponizno, sagnuo svoju glavu, svijestan neizrecive časti, da je tog trenutka na neki način postao drugi Krist, a ne samo Kristov namjesnik i zastupnik, nego dapače, Kristov blizanac. Nikada više ne će on biti čovjek, kao što su drugi ljudi. Kudgod će doći, s njime će zajedno doći i Krist. Štogod će govoriti, to će preko njega govoriti sam Krist. U kojugod će kuću unići, zajedno s njime će unići i Krist.

Kada je sv.Pio X. primio u audijenciju rimske prvopričesnike, tada su se djeca gurala i stiskala oko njega,a nekoja djeca ga sasvim poistovjetiše s Isusom te su kod kuće pričala: Vidjesmo Isusa. I ne prevariše se ova dobra djeca.

Vrlo rado pozdravljamo svećenike s pozdravom: Hvaljen Isus!, budući da u njihovim osobama, pozdravljamo samoga

Isusa. Svećenik je Kristova sjena,koja se još uvijek spušta na svijet. Svećenik je ne samo Kristova sjena, nego Njegova ruka, koja podjeljuje blagoslov kroz sve epohe povijesti. Što kažem! Ta on je još više! Svećenik je sam Krist,Krist realan, koji biva u svakome kraju, mjestu, gdje se vodi boj za spas neumrlih duša. Svećenik će cijelu vječnost začuđeno razmatrati o veličini svojeg svećeničkog dostojans-tva i nikada ga ne će sasvim shvatiti. Nikada ne će prodrijeti u njegovu srž.

Kada je Bl.Djevica Marija došla u pohode svojoj rođakinji, Elizabeti, objavio joj je Duh Sveti kakva čast je zapala Mariju. Elizabeta puna oduševljenja srdačno ju je pozdravila: Blagoslovljena Ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe Tvoje. Marija je do ovoga časa šutjela o svemu, što joj je Gospodin učinio. Ali tog trenutka, sva uzbuđena, više nija mogla suzdržati svoje veselje te je iz njezinog srca proromonio divan himan: Veliča duša moja Gospodina i obradova se duh moj u Bogu,spasu mojemu. Jer se obazre na poniznost službenice svoje. I gle, odsada će me zvati blaženom svi naraštaji. Jer mi učini velike stvari Onaj, koji je silan i čije je ime sveto... (Lk. 1,46 sl.).

Stoga nije suvišno, što sveta Crkva naređuje svojim svećenicima, da svaki dan mole ovu pjesmu veselja. Ni na sam Veliki Petak nije izuzet od ove pje-

sme radosti, veselja i ushićenja duhovne sreće, koju svaki Isusov svećenik nosi u svojoj duši i srcu. Katolički svećenik zaista može da svaki dan pjeva zajedno s Marijom kroz cijeli svoj zemaljski tijek: Veliča duša moja Gospodina, jer mi učini velike stvari Onaj, koji je silan i čije je ime sveto. Amen.

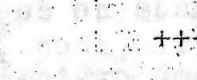

6. ŽETVA JE VELIKA, A POSLENIKA MALO

Sv. Matej u 9. poglavlju svojeg Evanđelja otkriva nam duboku bol Srca Isusova: kada je ugledao mnoštvo, sažalilo mu se, jer bijahu, kao izmučene i raštrkane ovce bez pastira. Tada reče svojim učenicima: Žetva je velika, a poslenika malo. Molite se dakle Gospodaru žetve, da pošalje poslenike u svoju žetvu.

Žetva je velika. Na svijetu sada živi blizu 3 milijarde ljudi.

Svaki od njih imade besmrtnu dušu, koja je stvorena za vječne žitnice. Katolika imade prema raznim statistikama oko pola milijarde (48o do 51o milijuna). Prema proračunu za normalan i uspješan rad na pastoralnome polju mora na svakih 1.ooo do 1.2oo vjernika biti jedan svećenik. Svih katoličkih svećenika ukupno imade na svijetu nešto preko 38o tisuća. Na temelju ove činjenice sasvim je jasno da za pastoralni rad među samim katolicima nedostaje blizu loo.ooo svećenika. A tko će voditi brigu još za one dvije milijarde preostalih Kristovih ovaca, koje se nalaze izvan Kristova ovčinjaka?

Tako izgleda slika općenito. Ako pak bacimo pogled u svaku zemlju posebi-

ce, tada ćemo dobiti različitu sliku, različit odnos svećeničkih snaga. Postoje neke zemlje, koje imadu svećenika u izobilju, druge u dovoljnom broju, a neke vrlo malo ili gotovo ništa.

Koje su tako sretne i blagoslovljene zemlje, koje imadu dovoljan broj svećeničkih kandidata? Nemojmo se obazirati na neke male zemlje i državice, čije značenje nije veliko (Malta, Monako i t.d.). Od većih zemalja prvo mjesto zauzima Holandija, koja je dala po jednog svećenika na svakih 327 katoličkih stanovnika. Drugo mjesto zauzima Švicarska, koja imade na 43o katolika po jednog svećenika. Zatim slijede: Engleska 465, Belgija 498, Kanada 51o, Irska 597, SAD 696, Italija 757, Francuska 766, Austrija 946, Španjolska 949, Rumunjska 96o. Ovamo još treba pribrojiti većinu misijskih područja u Aziji.

Spomenute zemlje lako namire sa svojim svećenicima domaće potrebe, a u stanju su još i ostalima pružiti pomoć. Teža je situacija u zemljama, gdje jedva jedvice namire teškom mukom svoje domaće potrebe. Takve su slijedeće države: Madžarska s jednim svećenikom na 1226 vjernika, Čehoslovačka za 1422, Portugal za 1559, Poljska za 165o. Među Evropskim zemljama na zadnjem mjestu nalazi se Jugoslavija, koja broji 6,475.ooo katolika, za koje se brine 3.864 svećenika, što znači, da na svakog pojedinog svećenika dolazi 1676 vjernika. U takvim državama Crkva još nekako djeluje, ali svećenici su preopterećeni i ne mogu uz najbolju volju izvršavati zadatke svog pastoralnog rada u cjelini. Kudikamo je pak još teže u onim krajevima, gdje na jednog svećenika dolazi po nekoliko tisuća katolika. Tamo ne postoji redovita služba Božja, nema pravog kršćanskog odgoja, žetva je zaista bez žeteoca, povaljana i neopljevljena njiva Božja. Takva je situacija na Filipinima u Aziji (na 6oo4 katolika dolazi jedan svećenik). Prije svega osjećaju jaku nestašicu svećenika srednje i južne američke države. U Čileu dolazi jedan svećenik za 2.878 katolika, u Argentini za 3.568, u Braziliji za 6.o18, u Meksiku za 6.ooo, a u Gvatemali za 11.ooo.

Postoje i pojedine biskupije, čije je stanje još žalosnije i očajnije. Imade u takvim biskupijama ponekih župa s jednim svećenikom za 17.ooo vjernika. Župa Huarokini u Čilenskim Andama, na visini od 4.ooo m., broji 6o.ooo vjernika raspršenih na sve strane, a imade samo jednog svećenika. Biskupija Luson u Francuskoj imade međutim za svakih 317 vjernika po jednog svećenika. (Omjer gotovo 1:2oo).

Zanimljiva jest jedna konstatacija, da su u čitavome svijetu sela bolje opskrbljena duhovnim pastirima, negoli gradovi. Veliki je priliv seoskog sta-

novništva u gradove; sve bježi u gradove, koji naglo rastu, poput gljiva, a nemoguće je brzo graditi crkve i župne dvorove.

Nu, od svega je još zanimljiviji broj bogoslova, pripravnika za svećenički stalež. Gdjegdje ovaj broj naglo raste. Zadnjih decenija najveći broj bogoslova imade mala Irska. 1958.god. imali su 4o1 mladomisnika. Od ovog broja samo 91. ostadoše u domovini, a svi preostali otidoše u pomoć drugim zemljama. U Irskoj poprečno dolazi jedan bogoslov na 133o stanovnika, u Španjolskoj na 3.4oo, u Francuskoj na 4.4oo, u Njemačkoj na 6.73o, a u Sloveniji u Mariborskoj biskupiji na 2o.866.

O čemu nam govori ovaj pregled?

Sasvim je jasno, da kultura i napredak nisu kočnica za razvitak svećeničkih zvanja. Čini se, da ih čak i podpomažu. Ta najveći broj svećenika potječe upravo iz najkulturnijih država (Holandija, Švicarska, Engleska, Amerika, SAD) a najmanje imade svećenika u onim državama, gdje je najveći postotak nepismenih i zaostalih. Stog razloga sv. Crkva sve poduzimlje, da se što većma proširi kultura i naobrazba, jer to također i njoj koristi. Iz redova kulturno zaostalih divljaka ne rekrutiraju se svećenici.

S druge strane je jasno, da razvitak svećeničkih zvanja ne priječi napredak tehnike niti visoki životni standard. Današnja mladež, koja proživljava svoj život u ambijentu udobnosti još je uvijek sposobna za velike, plemenite i uzvišene ideale i žrtve (SAD, Švicarska, Kanada).

Postoji i treća činjenica. Jasno je, da porast ili opadanje svećeničkih zvanja veoma ovisi o vjerskome žaru pojedinih naroda. Gdje imade više svećenika? Tamo, gdje su crkve pune, posjećene, gdje vjernici okružuju ispovjedaonice, gdje je pričesni stol vječito pun. Tamo pak, gdje je vjerski život mlak, nema svećenika. Mlake, nehajne obitelji ne rađaju svećenička zvanja, a opet tamo, gdje nema svećenika, vjernici se ne mogu trgnuti iz svojeg mlakog, nehajnog vjerskog života. Ovakve zemlje vrte se u nekom začaranome krugu, iz kojeg same ne mogu naći izlaza. Sretnije zemlje moraju im priteći u pomoć.

Kakvo je stanje u Hrvatskoj?

Zagrebačka nadbiskupija jest jedna od najvećih u našoj domovini. Ona broji 1,9oo.ooo vjernika. Duhovna pastva razvija se na 391 župi, od kojih je oko pedesetak bez duhovnog pastira. Nadbiskupija godišnje imade prosječno deset do dvanaest mladomisnika, a gotovo je toli-

ki broj i smrtnih slučajeva među pastoralnim klerom. Ako bi Nadbiskupija kroz deset godina imala godišnje po dvadeset mladomisnika tek tada bi se donekle podmirile potrebe pastoralne brojnih i velikih župa, od kojih većina nema kapelana, a po gdjekojim župama bi bila potrebna i po tri svećenika obzirom na broj vjernika, teritorij i raštrkanost župa.

Mnogo je teža situacija u Senjskoj biskupiji, koja broji 250.000 vjernika, koji žive u 143 župe, na kojima radi 80 svećenika dijecezanskih i 122 svećenika raznih redovničkih zajednica. Od spomenutog broja svećenika mnogi su već ostarjeli ili iscrpljeni životnim naporima i bolestima nesposobni, da vrše pastoralne dužnosti. Oko sedamdeset župa je praznih. Do nedavna samo jedan svećenik upravljao je tamo sa deset župa. Upravo ova činjenica pokazuje nam bolno stanje tolikih župa, koje ostadoše bez svojih duhovnih pastira. Revnim zauzimanjem pomoćnog biskupa preuzvišenoga gospodina Pavlišića bude se brojna zvanja i na takovim župama, koje možda još do sada u svojoj povijesti nisu imale nikada svećenika iz svoje sredine. Iz letimičnog prikaza pastoralnih prilika u gore spomenutim našim hrvatskim biskupijama, nameće se svakome logičan zaključak, koliko moramo svi raditi na rješavanju tog vitalnog problema sv.Crkve u našem narodu, ako ne želimo, da bi sli-

jedeće generacije, sjedeći na ruševinama Božjih hramova u našoj domovini, oplakivale nehaj i bezbrižnost svojih predaka za procvat svete vjere.

Predraga braćo i sestre!

Zar nas ne boli srce, kada sve to čujemo? Žetva je velika, a radnika malo. Molimo stoga Gospodara žetve, neka pošalje žeteoce na njivu svoju. Molimo također i Nju, koja je Majka i Kraljica Hrvata - Mariju, Gospu našu dragu. Ona imade među nama mnogo crkava, koje su podignute i posvećene Njoj u čast i zahvalu. Njezina svetišta razasuta su diljem drage naše domovine. Eno vam Trsat, Mariju Bistricu, Vinagoru, Gospu Almašku, Gospu Olovsku, Majku Božju od Krasna i t.d. Eno Vam u Sloveniji divno Gospino svetište na Ptujskoj gori. U veličanstvenoj crkvi diže se povrh glavnog oltara reljef: Marija drži u rukama maloga Isusa, i širi svoj plašt, što ono ga podržavaju anđeli. Pod plašt se uteklo mnoštvo osoba: biskupa, svećenika, vladara, seljaka, vojnika, žena, preko 80 predstavnika svih staleža. Marija je našla pod svojim plaštem mjesto za svakoga, a još većma u svojem majčinskome srcu. Svećenici zauzimaju u njem posebno mjesto. Kraljica svećenika, izmoli nam svećenike. Amen.

7. KATOLIČKI VJERNICI I NJIHOVI SVEĆENICI

Za vrijeme ratnog vihora ostala je neka župa šest mjeseci bez svećenika. Ostadoše vjernici bez sv.Mise, bez sv. ispovijedi, bez svake vidljive veze s Bogom. Svećenik se opet vratio i kada je u crkvi misio, nije mogao niti pjevati niti propovijedati. Ljudi su pod čitavom Misom samo plakali i uzdisali. Svećenik je jedva završio sv.Misu.Odmah poslije sv.Mise upitao ih je: Ljudi Božji, što vam je, da se ne možete umiriti i utješiti? Tada mu je odgovorila neka starica: Ubuduće neka nam Bog prije pošalje smrt, negoli, da bismo još jedanput okusili tako dugih šest mjeseci.

Ovi ljudi su znali, kako im je nužno potreban svećenik. Bez svećenika,djelitelja Božjih tajna zatvoreni su nepresahnuti izvori milosti i oproštenja što ih je Gospodin Isus Krist zaslužio. No, kako da nam ih dijeli?

On je pronašao originalan put. Sve svoje bogatstvo povjerio je svojim učenicima, nasljednicima i pomoćnicima.Sam će ostati na mističan način ne samo s njima, nego također u njima sakriven tako, da će biti ovisan o njihovoj volji. Njegovi će nasljednici biti naime dobrovoljci i oni će toliko učiniti,koliko će

sami htjeti. Gospodin Isus gajio je tako silno pouzdanje u kršćanske muževe, da uopće nije posumnjao, da će se u tome mnoštvu velikodušnih kršćana uvijek naći velikodušnih, plemenitih mladića i muževa, koji će žrtvovati cio svoj život, sve svoje vrijeme i sve svoje sile uložiti u najljepšu i najveću zadaću - za vječno spasenje svoje braće. Ako bi zatajila samo jedna generacija,samo jedan naraštaj, ako bi samo jedanputa nestalo biskupa i svećenika, već bi se prekinula veza s Kristom, Velikim svećenikom, i paklena vrata bi savladala,pobijedila Crkvu.

To se sigurno ne će nikada dogoditi. Može se pak dogoditi da tu i tamo po koje pleme, ili narod daje premalo svećenika. Zbog nestašice svećenika trpi najveću štetu Božje Kraljevstvo uopće, a najvećma pak i dotični narod.

Na neku župu došao je novi svećenik. Bio je već star, imao je slab i hrapav glas, na izmaku svojih fizičkih sila. Digla se je čitava župa: zašto nam biskup ne pošalje mladog, sposobnog i pristupačnog svećenika? Zar je uistinu bio kriv biskup? Biskup je vodio brigu o ovoj župi, a kako im je mogao više pomoći i učiniti, kada ista župa, kao i sve susjedne župe, već decenijama nisu dale niti jednoga svećenika! Kako može biskup slati svećenike na župe, kad mu ih vjernici ne daju. Sva odgovornost za

svećenički podmladak leži na katoličkim vjernicima.

Prije negoli biskup zaredi mladomisnike, okrene se prema sakupljenome mnoštvu i upita ga za mišljenje: da li su ovi kandidati doista vrijedni tolike časti. Zajednička je naime sudbina kapetana lađe i putnika obzirom na sigurnost ili opasnost. Stoga moraju biti istog mišljenja. Biskup u daljnjem svom govoru tumači, kako su vjernici u prvim kršćanskim vremenima sami birali svećenike, sakupljeni u crkvi. Naime lakše je poštivati i slušati čovjeka, kome si već unaprijed izručio svoje povjerenje. Stoga neka svaki od nazočnih vjernika sasvim slobodno ali ipak s poniznošću iznese, ako možda imade štogod protiv kojemu od svećeničkih kandidata. Ako su vjernici dužni pomoći biskupu da odstrani nevrijedne kandidate, koliko veću dužnost imadu, da biskupu predlože i pošalju vrijedne i dobre kandidate, da ih zaredi za svećenike.

Sv.Pavao kaže: svaki se veliki svećenik uzimlje između ljudi i postavlja za ljude u tome, što se odnosi na Boga (Hebr. 5,1). Svaki svećenik uzimlje se između ljudi, u Novom Zavjetu još većma, negoli u Starome. Bog je u Starome Zavjetu odredio Mojsijevog brata Arona i njegovo pleme za svećenički rod. A za pomoćnike dodijelio im je sinove Levijevog roda - levite. Muški članovi ovih rodova bili su sami po sebi određeni za svećeničku

službu. Ostalim pak je bilo nemoguće da pristupe k Božjem oltaru.

U novome Zavjetu svećenička služba pristupačna je svim plemenima, svim narodima, svim staležima. Katolički svećenici se ne žene i stoga nemaju tjelesnog potomstva. Svećeništvo ne može postati nasljednim, ne mogu nastati obitelji, koje bi sačinjavale posebni svećenički rod. Sveta svećenička služba pristupačna je svima. Svećenik se uzima između ljudi, ne zato, da bi ga čovječanstvo izgubilo, nego da se opet postavi u službu čovječanstva. U Starome Zavjetu bile su odijeljene službe svećenika, proroka i vladara izabranoga naroda. U Novome Zavjetu svećenik je narodu prorok, svećenik i pastir, koji vodi čovječanstvo na putu k BOGU. Razumljivo je, da to ne čine u svoje ime, nego u ime Kristovo i u ime Crkve, u ime biskupovo, budući da su biskupi zajedno s Papom u svoj punini nasljednici apostola i nosioci trostruke vlasti u Crkvi. Nitko nije svećenik samo za sebe.

Tko je dakle dužan Crkvi pribavljati svećenike? Koji stalež? Svaki! Pred Bogom ne postoje ni učeni ni neuki, ni bogati ni siromašni, nego smo svi jedna obitelj, Božja djeca. Svaki stalež imade potpuno pravo da daje svoju djecu za posrednike između Boga i ljudi.

Nekada je u ljudskoj zajednici vladalo plemstvo. Tko nije bio plemićkog

roda, taj se nije mogao dovinuto do nikakve časti ni položaja. U Crkvi je vazda vladala demokracija. Ta čak i na papinskom prijestolju sjedilo je mnoštvo muževa, koji postigoše najveću čast na svijetu, premda vukoše svoje podrijetlo iz redova nižih staleža seljaka i radnika. Sv.Petar bio je ribar. Hadrijan IV.prosjačio je londonskim ulicama kao siroče. Monasi mu se smilovaše i odgojiše. Grgur VII. bio je sin stolara. Benedikt XII. bio je najprije pekarski naučnik. Siksto V. bio je pastir.

Kako su različitog porijekla samo pape našega stoljeća. Leo XIII. bio je kneževski papa. Njegov nasljednik sv. Pio X. bio je sin vrlo siromašnih roditelja. Pio XII. bio je potomak jedne najuglednije rimske plemićke obitelji, a njegov nasljednik Ivan XXIII. opet je sin siromašnih seljačkih roditelja.

Ovu različitost porijekla zapažamo također i kod biskupa i svećenika. Valjda na svijetu ne postoji niti jedan stalež, ma kako on bio neugledan, a da nije dao Božjoj Crkvi svećenike. Nastaje pitanje, koji je stalež dao Crkvi najviše svećenika? To su većinom srednji i siromašni staleži, u čijoj sredini siromašni Krist nalazi ponajviše razumijevanja.

Valja naglasiti veliku ulogu, koju su odigrali do sada seljaci: ta većina naših svećenika potekla je iz seljačkih

obitelji. No, u posljednje vrijeme slika se naglo mijenja. Pravih seljaka biva sve manje. Gradovi rastu munjevitom brzinom, a s njima ujedno i broj stanovnika, radnika i činovnika. Stoga Crkva očekuje, da će dobiti najveći priliv u svoja sjemeništa upravo iz gradova. U SAD postoje 94 teološke škole sa 6.000 bogoslova. Tri četvrtine potječu iz gradova, koji broje iznad deset tisuća stanovnika. U Njemačkoj daju gradovi, prije svega srednji i manji, više od 80% svećeničkih zvanja. U Francuskoj iz godine u godinu povećava se broj svećenika, koji su potekli iz radničke sredine. Ma neka svećenici potječu od kuda mu drago, svi su dionici istoga svećeništva, općenitoga Kristovoga posredništva. Krist je sam u sebi združio sve staleže: po svojoj majci bio je potomak kraljevske kuće Davidove: po njenome skrovitome životu i po njezinome zaručniku sv.Josipu bio je radnik, tesarov sin, kako ga nazivaše.

Svaki je svećenik drugi Krist. Zato je i drugi sin Marijin. Zato svaki svećenik vuče lozu kraljevskog pokoljenja, a istovremeno je ponizan i skroman sluga svojih vjernika. - Amen.

xxx===oo0oo===xxx

8. NAJLJEPŠA KRUNA KRŠĆANSKIH OBITELJI

Svaka kršćanska obitelj neka gaji želju, da bi se njezino dijete posvetilo službi Božjoj. Neka u tu nakanu moli cijela obitelj i neka svi članovi obitelji također i odgajaju svoju djecu za njihovo buduće svećeničko zvanje. Naposljetku, da li postoji obitelj, koja bi se drznula praviti nacrte za budućnost svoje djece, a da se pri tome ne bi ništa obazirala na nacrte, koje Bog s njima imade? Da li postoji koja katolička obitelj, koja bi se usudila omesti Božje planove u životu svoje djece te bi uskratila Bogu i dušama svećenika, kojeg duše tako nužno trebaju?

Nažalost mnoge obitelji toga nijesu svijesne. Ima roditelja koji redovito šalju svoju djecu u crkvu k sv. Misi i na kršćanski nauk, pa i sami redovito pristupaju k sv. sakramentima, pa ipak, unatoč svega toga, čine djetetu kojekakve neprilike i zapreke, kada ono izjavi, da bi rado posvetilo svoj život Božjoj službi. Tada mu prikazuju svećenički život u nekom čudnom svijetlu, napunjaju ga strahom pred dugim studijem, umjesto da ga potiču i dadu mu podstreka, da ustraje u plemenitoj odluci, oni

mu čak predbacuju, da ih ne ljubi i t.d.

Zar je istina, da bi obitelj izgubila sina, koji bi se posvetio Božjoj službi? Zar ne će još više biti njihov i to svaki puta, kada će stajati kod oltara Gospodnjeg i prikazivati sv. Misu za svoje roditelje, za sve žive i mrtve? Naprotiv znade se često dogoditi, da je protivljenje volji Božjoj donijelo obitelji veliku nesreću.

Za obitelji, koje žele imati u svojoj sredini Božjeg izabranika, svećeničkog kandidata, vrijede riječi pape Pija XI.: Ništa nije Bogu draže, ništa časnije za Crkvu, korisnije za duše, kao dragocjen dar: svet svećenik. A kardinal Faulhaber dao je slijedeću izjavu: Zvijezda blista nad onom kućom, iz koje je izašao svećenik. Zvijezda također sjaji nad glavom onoga, koji je pomogao odgojiti svećeničko zvanje.

Neki svećenik iz biskupije Auch predstavio je biskupu svojeg oca. Kada je audijencija bila završena, tada je svećenik zamolio biskupa, neka blagoslovi njegovog oca. Biskup je odvratio: Ne ću blagosloviti Vašeg oca, jer očev blagoslov ste Vi - mladomisnik!

Svećenik je blagoslov svoje obitelji. Više vrijede njegove molitve i sv. Mise, negoli sve bogatstvo ovoga svijeta.

Neki je francuski mladić stupio jednog dana pred svoje roditelje i iznio

im, da želi postati svećenik. Otac ga je ozbiljno pogledao: Sinko, da li si ti svijestan činjenice, da si ti posljednji izdanak našega roda, koji će se s tobom ugasiti?

Sin je prekinuo oca u njegovome govoru, rekavši: Oče, bit će to velika čast za naš rod, da će završiti svoj tijek sa svećenikom. Otac je odmah pristao na sinovljevu molbu, jer bijaše sina samo stavio na kušnju. U srcu su pak otac i majka nosili želju, da bi njihov sin izabrao upravo ovo uzvišeno zvanje.

Mladi čovjek, Eugenije de Mazenod postao je svećenik, zatim biskup i osnivač reda oblata Bezgrješnog Začeća. Mada je ugasnuo njegov zemaljski rod, on je postao otac nove, mnogo veće duhovne obitelji, koja je danas rašireno po cijelome svijetu.

Svaki svećenik imade svoju duhovnu obitelj. Svaki sveti i dobar svećenik odgaja mnogo dobrih kršćana, a među njima sigurno i kojeg svećenika, koji će opet nastavljati širiti kraljevstvo svijetla i istine. Zar se ne će osjećati sretnom svaka ona obitelj, koja će biti urešena s najljepšom krunom - svećeničkim ili uopće duhovnim zvanjem?

Kada se je rodila pobožnim roditeljima Joakimu i Ani kćerka Marija, tada se sakupljahu oko njezine koljevke znanci, te se međusobno pitahu: što će biti od ove djevojčice? Kakav će biti njezin

život? Da li će biti zdrava? sretna? S kime će se zaručiti?

Sv. Joakim i Ana bez sumnje mišljahu drukčije: Što Bog želi s ovim djetetom? Tko je dakle Mariji želio veću sreću?

Kada se kršćanskim roditeljima rodi dijete, tada se ispituju kod koljevke prijatelji i znanci: što sve čeka ovo dijete u njegovu životu? Da li će postati bogato, da li će postići karijeru? Da li će uspjeti u životu?

Neki kršćanski roditelji prije svega goje želju, da bi njihovo dijete postiglo sjajne uspjehe ne toliko za ovaj prolazni svijet i život, koliko za drugi, vječni život i svijet. A nema većeg uspjeha za drugi svijet, negoli posvetiti cio svoj život spasu duša.

Roditelji! Budućnost Crkve leži u vašim obiteljima. Pod ovim naslovom izdala je prošle godine Newyorška biskupija knjigu i naredila, da se ima podijeliti katoličkim roditeljima. Istina je: kao što su današnji svećenici izašli iz jučerašnjih obitelji, tako će i sutrašnji izaći iz današnjih katoličkih obitelji. Sva budućnost Crkve, čitava sudbina Božjega kraljevstva, spasenje duša, sva vječnost položena je u ruke katoličkih roditelja!

Papa Pio XII. s naročitom je radošću primio u audijenciju mlade bračne

parove. Jednom (1942.) održao im je govor. Među ostalim kazao im je i slijedeće: od obitelji, koja je osnovana po volji Božjoj dobiva Krist i Crkva junake i vjerovjesnike, koji hrane kršćanske duše i plove preko Oceana, da tamo donesu svijetlo sv.vjere, luč istine i da spasavaju besmrtne duše.

Gotovo već dvije tisuće godina dobiva katolička Crkva svoje svećenike iz kršćanskih obitelji. To je njezino najveće čudo i najjači dokaz njezine životne snage i njezinog božanskog podrijetla, da naime u povijesti Crkve još nikada nije uzmanjkalo takvih obitelji. Istovremeno pak je to najviše priznanje kršćanskim obiteljima, da nisu izdale svoju najveću zadaću. Bio bi siguran znak vjerskog propadanja, kada bi započeo proces propadanja svećeničkih zvanja.

Vrelo svećeničkih zvanja svakako su samo dobre kršćanske obitelji. Istina je, da je Bog svemoguć, te da On može odgojiti cvijet zvanja i bez korijenja, nu to je tada posebna Božja intervencija, čudo, a ono se rijetko zbiva. Redovito svećenička zvanja niču u obitelji, koja je zaslužila ovu najljepšu krunu svojim dubokim kršćanstvom, koje je već po tradiciji raslo i učvršćivalo se već kroz nekoliko generacija.

Od presudnog su značenja takozvane svećeničke obitelji, koje u svakom pokoljenju daju svećenike. Njihovi sinovi

posjeduju već u krvi ili bolje rečeno u načinu odgoja i mišljenja sva ona svojstva, koja ih osposobljuju za teret uzvišene žrtve. Takovih obitelji imade na desetke među našim katolicima u Bosni i Hercegovini - da spomenemo samo neke od njih, kao što su: u Bosni: Strukići, Momčinovići, Dropuljići, Buljani, Čokade, Alaupovići. A poneke od spomenutih obitelji dadoše svetoj Crkvi i po nekoliko sinova svećenika. Tako je obitelj Čokada dala tri sina svećenika, pokojnog sarajevskog župnika, preč.gospodina Milivoja, sada još živućeg preč. gospodina Čedomira i Preuzvišenoga gospodina Smiljana, skopljanskoga biskupa.

Obitelj Alaupović također je Crkvi Božjoj poklonila tri sina svećenika i to: Preuzvišenoga gospodina Marka, sadašnjeg nadbiskupa Vrhbosanske nadbiskupije, zatim brata mu preč.gospodina Dragutina, župnika i pokojnog im brata o.Anzelma, koji se bijaše zaodjenuo skromnom hadjom Asiškoga siromaha. Vrijedna je spomena također stara, patrijarhalna poznata bosanska obitelj Buljana, koja je također dala Isusovoj Zaručnici dva sina svećenika, preč.gospodina Ladislava Buljana, sadašnjeg dekana u Brčkome, i njegova pokojnog brata, Isusovca, o.Nikolu. A i obitelj Momčinovića dala je Crkvi Isusovoj dva sina svećenika, Matu i Franju, na žalost obojica su već pokojni.

A i naša kršna Hercegovina može se

također s pravom podičiti s brojnim svećeničkim obiteljima, koje kroz dugi niz stoljeća davahu Bogu, Crkvi i svome hrvatskome narodu brojne svećenike Franjevce, svjetovne svećenike, od kojih je mnoge resila i biskupska mitra.

Zatim slijede: Babići, Bebeki, Buconjići, Buntići, Bogovići, Čolaki, Čule, Čuture, Glavaši, Majići, Mikulići, Nuići, Petrovići, Pandžići, Iličići, Tomasi, Vasilji, Zubci, Radišići. Obitelj Radišić imade i sada četiri živa svećenika. Poznata je obitelj Karačića, koja ima dva sina svećenika - o.Jerka i o. Blagoja. Mogli bismo još spomenuti i mnoge druge vrijedne obitelji, koje još i danas daju Hrvatskome narodu Isusove miljenike. No za ilustraciju bit će dovoljan već spomenuti niz svećeničkih obitelji.

Zadnjih godina najveći broj svećeničkih zvanja daje Crkvi malena Irska. Mjerodavni stručnjaci su se zanimali, odakle Irska dobiva tolike svećenike. Došli su do slijedećeg zaključka: Irska obitelj je zdrava. Irski biskupi su poslali zajedničko pastirsko pismo svojim vjernicima, u kome su im čestitali, budući da velika većina Iraca izvršuje svoje vjerske dužnosti, poštuju svetost obitelji, i u srdačnim su odnosima sa svojim svećenicima. Sretna zemlja.

U njoj vlada duboka, živa vjera. Roditelji odgajaju djecu, učeći ih redu,

poslušnosti, plemenitosti, velikodušnosti, širokogrudnosti, praktičnom kršćanskom vjerskom životu. Što je dakle naravnije, nego da se irski mladići odluče za takav način života u kome će nastaviti živjeti istim životom, kojeg započeše već u obitelji.

Kod nas se pokazuje nestašica svećeničkih zvanja. Svi želimo, da bi se njihov broj uvećao. Kako ćemo to postići? Nema još tog čudesnog lijeka, koji bi bio u stanju odstraniti ovu bolest. Jedino rješenje ovog problema nalazimo u obiteljima, koje će same duboko kršćanski živjeti. Na ovim snažnim, krepkim stablima izrast će sami od sebe cvijetovi - sinovi - svećenici.

Budući, da su takve obitelji malobrojne, stoga neka one učine sve, što najvećma mogu, da nadomjeste ostale. Neki su mišljenja, da je svećeničko zvanje tako rijedak i izvanredan dar Božji, da na nj ne treba uopće računati. To je zabluda. Svećeničko zvanje jest zaista izvanredan dar u tome smislu, da je ono izvanredno dragocjena i nezaslužena čast. Nikada pak nije iznimka u tome smislu, da bi svećeničko zvanje bilo rijetko. To je gotovo redoviti put barem za jednog člana svake kršćanske obitelji, koja uzorno živi.

Papa Pio XI. je napisao: Blago onim roditeljima, koji, iako ne mole za zvanje svojeg djeteta, da ga Bog pozove

u svećenički stalež, ipak ne strepe pred tim pozivom. Njegov nasljednik Pio XII. učinio je još jedan korak više, kada je zapisao: Svi kršćanski roditelji, bilo kojeg mu drago staleža, neka mole iz neba milost, da bi barem jedno njihovo dijete bilo pozvano u službu Božju. (Menti nostrae.).

=o=o=o=o=o=

9. OBITELJ MOLI ZA SVEĆENIKE

K oltaru pristupiše mladenci. Zaručnik i zaručnica. Oboje čisti, nevini s čvrstom i svetom odlukom, da će osnovati uzornu kršćansku obitelj. Dogovoriše se, da će u tu nakanu danomice zajednički izmoliti sv. krunicu.

Zaručnica, koja je nekada bila vrlo oduševljena za misije, došla je na sretnu zamisao, da bi svakako nešto trebalo učiniti i za misije. Zaručnik je bio sporazuman s njezinim prijedlogom. U tu nakanu dodali su svaki dan oној redovitoj krunici još jednu desetku, da im Bog podijeli milost, kako bi jednom imali sina misionara. Učinjenu su odluku vršili. Nikada ne ispustiše molitvu sv. krunice, a niti šestu desetku, pa makar bili opterećeni poslom i izmoreni od dnevnog napornog rada. Djeci ništa ne govorahu o svojoj odluci. Bog im je u svojoj dobroti darovao tri sina. Sva trojica postadoše svećenici i čak misionari.

Takva je snaga molitve. Kadkada Bog dozvoli, da čovjeka snađu teške kušnje, da se nađe u stisci, pritisnut sa svih strana jadima i nevoljama svake vrste, samo da dođe do spoznaje, koliko mu je potrebna Božja pomoć. Postoje

epohe u povijesti katoličke Crkve, kada Gospodin Bog hotimice dopusti, da se pojavi nestašica svećenika, samo da se uvjerimo, kako su nam oni potrebni, i kako je velika milost za nas, što ih imademo u svojoj sredini, i kako smo ovisni o Božjoj pomoći. Stoga razloga moramo prije svega moliti za svećenike. Nitko sam sebe ne učini svećenikom. Nikome ne podjeljuju sveto svećeničko zvanje niti roditelji, niti svećenici, pa niti sam biskup. Jedino Bog podjeljuje milost svećeničkog zvanja, kome hoće. Isus je kazao apostolima: Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas. (Iv. 15,16)

Bog bi mogao sam spasiti svijet. Ali on je neizmjerno dobar i nesebičan. On daje nama čast, da možemo sudjelovati u tako važnoj misiji. Bog hoće, da mi Njemu, Svemogućemu pomažemo u ostvarenju Njegovih planova. I to ponajprije molitvom. On bi nam mogao slati svećenike i bez naših molbi i molitava, ali tada ih ne bismo znali cijeniti, kao što ne znamo cijeniti niti vodu i zrak, što nam Bog daje u izobilju. Zato hoće, da Ga molimo za svećenike, jer je sam izričito naredio: Molite Gospodara žetve, da pošalje poslenike u svoju žetvu (Lk.lo, 2).

Čija je dužnost moliti za svećenike?

Ova mila dužnost pada prije svega na oca, glavara obitelji. Neki bogoslov

primio je prošle godine žalosnu vijest, da mu je otac na umoru. Odmah je pohrlio kući, ali ljubljenog oca nije više našao među živima. Majka mu je predala list, kojeg je otac napisao nekoliko tjedana prije smrti i naredio, da ga izruče sinu iza njegove smrti. S velikim uzbuđenjem otvorio je sin pismo, u kome mu je njegov nezaboravni otac progovorio zadnji puta u svome životu. Otac je pisao ovako: "Dragi sinko! Pri kraju mog života poručujem Ti ovo: otkada sam osnovao svoju obitelj, svaki sam dan molio Boga, neka mi udijeli tu milost, da bih odgojio sina svećenika. Bog je uslišao moju molbu. Tebi je udijelio ovu milost, Tebe je pozvao u svoje svećenike. Budući, da ja više ne mogu ovdje moliti, moli se Ti Bogu i Majci Božjoj za sebe i za mene griješnika. Ne dopusti, da Te slome teški dani, nego ostani vjeran Bogu do svojeg posljednjeg daha. Ovome omotu prilažem 5.ooo dinara. Za ovaj novac daj odslužiti sv.Mise za pokoj moje duše. A sada primi zadnji pozdrav od Tvojeg oca. Hvaljen Isus i Marija".

Jednako neka mole i majke, da bi im Bog pozvao sina u svećenički stalež. 1859. godine prigodom stogodišnjice smrti svetog arškog župnika. sv.Ivana Vianeja, nebeskog zaštitnika svih župnika, slavila se po čitavome svijetu svećenička godina. Tom zgodom hodočastile su ka grobu arškoga župnika također i francuske svećeničke majke, koje su se organi-

zirale u posebnu bratovštinu 1926.godine. One su u Arsu molile za svoje sinove, za svećenike i za svećenički podmladak.

Između ostalog također i mnoge sestre izmoliše milost svećeničkog zvanja svojoj braći. Među poznate svećenike današnjice ubrajamo također i oca Patrick Peytona. On je poznat čitavome svijetu, kao apostol sv.krunice. Za ovu milu pobožnost Gospinu osvojio je preko deset milijuna obitelji diljem Sjeverne i Južne Amerike, kao i Evrope, koji se obvezaše, da će svaku večer moliti sv.krunicu.

Kako je on postao svećenik?

Napustio je svoju domovinu Irsku i otputovao u daleku Ameriku ali ne s nakanom, da bi tamo postao svećenik, nego milijuner. Njegova mlađa sestra Nellie vrlo ga je voljela te je žarko molila, da bi on postao svećenik. I zaista Patrick je u Americi stupio u sjemenište zajedno sa svojim bratom Tomislavom. Iako je bio dobom stariji, morao je polaziti školu s mlađim drugovima, a u studiju je vrlo teško napredovao. Zbog poteškoća u studiju već je bio nakanio napustiti sjemenište, nu tamo ga je zadržala neka njemu nepoznata sila. Uskoro je pao u bolest tuberkuloze. Njegovo zdravstveno stanje bilo je već upravo

očajno, preporučio se Majci Božjoj i nenadano ozdravio. Tada je učinio odluku, da će cio svoj život posvetiti širenju slave Marijine.

Tik pred svećeničkim ređenjem umrla mu je nakon kratke bolesti sestra Nellie. Poslala je bratu svoju posljednju poruku: Želim, da obojica postanete pravi svećenici, takvi, kakav je bio Isus, Veliki svećenik. Kada je Patrick kasnije pregledavao njezinu ostavštinu, našao je u njezinome molitveniku ponudu, koju je napisala Bogu: neka u zamjenu za bolesnog brata radije uzme njezin život. Za Nellie zaista vrijede riječi: ako zrno ne istrune ostane samo, ako li istrune, tada rodi stostruki rod. Sve ono dobro, što ga je učinio njezin brat i svi molitelji sv.krunice po čitavome svijetu ima svoj početak u Nellinoj žrtvi.

Molitva bolesnika postizava naročite uspjehe, jer je podupiru vlastitim trpljenjem... 1935.godine na samu Svijećnicu preminula je u Münchenu trinaestgodišnja Berta Bauman. Kratak je bio tijek njenog zemaljskog života, ali i za to kratko vrijeme ona je odigrala veliku ulogu. Od rođenja bila je hroma. U dječjim kolicima vozili su je u školu, u vrt, u kapelu. Neprestance je nosila željezni pojas, koji joj je prouzrokovao strahovite boli. Kada je u devetoj godini svog života pristupila po prvi puta Stolu Gospodnjemu, primivši sv.Pričest, začula

je u srcu glas svoga Spasitelja koji joj je govorio neka sve svoje trpljenje prikazuje za siromašnu poganske djecu, za misionare i svećenike. Ona je svaki dan izvršavala ovu Isusovu želju. Jednom je teško oboljela. Svi su držali, da će umrijeti. Ali je Berta molila: "Dragi Isuse, ostavi me još malo na životu, da mogu još više moliti i trpjeti za svećenike". Doista je ozdravila, ukoliko se može nazvati ozdravljenjem sposobnost, da i nadalje trpi. Slučajno je saznala za svećeničku subotu. Odmah je učinila odluku: na prvu takvu subotu prikazat ću Bogu svoj život za svećenike.

Ova je subota pala na samu Svijećnicu 1935. godine. Bertino zdravstveno stanje nenadano se pogoršalo. Nije više mogla u crkvu k sv. Pričesti. Nu, ovo mi je lijepa svećenička subota bez Isusa. Tako se je u svojoj dječjoj naivnosti jadala Mariji. Draga Majko Božja, pa to ne ide ovako. Pošalji mi barem velečasnog kapelana, da mi donese sv. Pričest. Ta danas je prva svećenička subota!

Velečasni kapelan morao je hitno otići teškome bolesniku. Vratio se je već pokasno i odmah Berti podijelio sakramenat sv. pomazanja. Berta je vrlo oslabila. Ponovila je: Isuse, Tebi, darujem svoj život za svećenike. Primi ovaj dar! Svi sakupljeni kod njezinog smrtnog kreveta briznuše u gorki plač, jedino je Berta veselo uskliknula: Rado umirem, jer tako dragi Bog hoće. Žrtvujem

svoj život za svećenike. Umrla je. Njezina je smrt bila velika molitva za svećenike.

Svi neka mole za svećenike. Pa također i one obitelji, koje nemaju sinove. Neka nam posluži kao primjer obitelj sv. Terezije od Malog Isusa. Njezin otac Martin želio je postati katolički svećenik. Kada mu je bilo dvadeset godina, pokucao je na vrata samostana kod Velikog sv. Bernarda. Nu, tamo ga odbiše, jer nije imao potrebne dokumente a ujedno i zbog nedovoljne naobrazbe. Marija Celina Guerin također je htjela postati redovnica-milosrdnica. Odgovoriše je, da to nije volja Božja. Tada se vjenčala s Martinom. Bog ih je obdario samim kćerkama. Nije im se ispunila plemenita želja njihova srca, da bi im Gospodin udijelio veliki dar - sina svećenika. Pa ipak unatoč toga, koliko je svećenika izmolila od Boga ova obitelj. Sv. Tereziju častimo kao nebesku zaštitnicu svećeničkih zvanja. Prvo čudo, što ga bijaše učinila iza svoje smrti, bijaše čudesno ozdravljenje svećeničkoga kandidata u sjemeništu u Bayeuxu.

Kada je najpogodnije vrijeme, da obitelj obavlja molitvu za svećenička zvanja?

Najprikladnije vrijeme jest za to zajednička molitva, ako ne baš ona svagdanja, a ono barem nedjeljama, na prve subote i prigodom smrti kojeg svećenika;

isto tako zajednički molitveni satovi svakog četvrtka uoči prvih petaka. Draga djeco, osobito vi, rado dolazite na svete molitvene ure određene za svećenike. Vi rado dolazite na vjeronauk, s kakvim veseljem hrlite k sv. Misi, k sv. ispovijedi, k sv. Pričesti. Zašto je to sve moguće? Jedino zato, što imadete sreću, da u Vašoj sredini prebiva svećenik. Ako ne biste njega imali, kakva bi bila pustoš i žalost. Zato ćete Vi rado moliti Isusa neka nam pošalje mnogo svećenika.

Vazda ćemo zajedno s Marijom moliti za svećenike. Marija je rodila svijetu prvog svećenika, Marija izmoli svijetu svakog svećenika!

Biskup iz Athabaska u sjevernoj Kanadi otkrio je prigodom svog zlatomisničkog jubileja povijest svoga zvanja. Tek sam bio u desetoj godini, a moji roditelji već su očajavali na-da mnom, nad mojom tvrdokornošću i nepopravljivošću. Ništa nisu mogli sa mnom postići, niti lijepom riječju, niti oštrom. Jednoć pođosmo u školu ali se na putu sakrismo. Umjesto da bismo pošli u školu, mi odosmo igrati. Najednom se među nama pojavi moj otac. Uhvatio me je za ovratnik i počeo gurati prema kući. Put nas je vodio pokraj crkve. Otac me je dovukao pred Marijin oltar i započe muževno moliti: Majko Božja, posve Ti darujem ovo dijete. Ako još Ti možeš štogod iz njega učiniti, učini. Ja više s njime ne mogu nikuda. Bio sam uvjeren, da ga je

Majka Božja uslišala. Sasvim sam se promijenio. Dvije godine kasnije zamolio sam, da budem primljen u sjemenište. Čim sam postao svećenik, odmah se javih za misionara. Kada sam se opraštao od rodnog doma, od mojih dragih ukućana, tada otac reče napola u šali, napola ozbiljno: - "Marijo, Ti si moje riječi uzela odviše ozbiljno. Uzela si mi dijete, da bude posvema Tvoje.

Marijo, naša nebeska Majko, uzmi još mnogo naše djece. Neka zaista budu samo TVOJI. - Amen.

1o. SVEĆENIKOVA MAJKA

Kršćanski vjernici veoma cijene i poštuju svećeničke majke. Kod Mlade Mise oči sviju nazočnih vjernika uprte su u mladomisnika, ali ništa manje u mlado - misnikovu majku. Kada premine majka katoličkog svećenika, često dođe na njezin sprovod više svećenika, negoli na sprovod samog svećenika. Nije rijedak slučaj, da sam biskup vodi sprovod svećenikove majke. Postati majkom svećenika - to je najveća čast materinstva. I s pravom, jer je svećenička majka tako bliska Božjoj Majci.

Sva čast i ljepota Marijina proizlazi iz njezinog Božjeg materinstva. Ona je svijetu dala sunce - Krista, zato je i sama obasjana sunčanim zrakama Njegove svjetlosti.

Ali svećenička majka daje svijetu drugoga Krista - svećenika, stoga je također i ona sama dionik izvanredne svećeničke časti.

Neki francuski biskup prigodom audijencije pričao je Piu XI. kakvu čast iskazuju svećeničkim majkama. Čim je završeno svećeničko ređenje, tada odmah biskup pozove k oltaru majke mladomisnika. Tu im zahvaljuje i čestita u ime Crkve, što ih je Providnost Božja tako počastila i postavila kao svećeničke majke uz samu Majku Božju, Mariju, koja je svijetu dala Velikoga Svećenika. Završivši svoj govor, predaje biskup svakoj majci posebnu srebrnu medalju, koja je bila skovana baš za ovu svečanost. Na jednoj strani medalje prikazan je lik Marije s Djetetom, a na drugoj stoji natpis: Biskup iz N. majci svećenika M. u znak duboke zahvalnosti. Čuvši sv.Otac za ovaj hvalevrijedan običaj, vrlo se za nj oduševio. Biskup je molio Papu neka preko jedne takve medalje blagoslovi i sve ostale medalje, koje će ubuduće dijeliti. Papa je zamolio biskupa neka prigodom spomenute svečanosti svećeničkim majkama izrazi zahvalnost također i u ime vrhovnog poglavara Katoličke Crkve.

Postati svećenička majka - to mora biti najdublja težnja svakog majčinskog srca, koje ljubi Isusa. Prije nekoliko godina postavljali su u nekoj našoj crkvi novi mramorni oltar. Valjalo je podmiriti troškove. Stoga je župnik navijestio vjernicima, da će se obaviti sakupljanje dobrovoljnih priloga. Župnik je preporučio, da svaki svoj dar zamota u jedan mali omot, a uz dar neka stavi svoju pismenu želju, što želi da bi mu Bog podijelio. Ove želje uzidati će kasnije u oltar. Ljudi doista napisaše svoje želje. Jedni su molili za sreću u gospodarstvu, dru-

gi opet za zdravlje, treći opet za sretnu smrt. Župnika je najviše ganulo pismo jedne majke. Ona je od Boga molila milost, da bi kod ovog novog oltara jedan od njezinih sinova zapjevao svoju mladu Misu. Neka Bog blagoslovi ovu majčinu želju, da bi se ona zaista i ispunila.

Da li postoji ijedna majka, koja ne bi željela biti dionik tako velike časti? Da li postoji kršćanska majka, koja ne bi željela biti slična Presvetoj Bogorodici, koja je svijetu porodila božanskog Spasitelja? Da li postoji kršćanska majka, koja ne bi htjela postati dobrotvorkom čovječanstva? Suotkupiteljicom tolikih tisuća?

Ovu veliku milost valja zaslužiti. Prije svega molitvom. O, kada bi naše majke znale, što sve može postići molitva majki, dobrih vjernica, ako mole od Boga ono, što je nužno potrebno za spas njihove djece!

U Italiji, nedaleko Turina, leži mjestance LU. Broji s okolicom blizu 4.ooo duša. U zadnjih nekoliko decenija niknulo je u ovome kraju ništa manje, nego 5oo svećeničkih i redovničkih zvanja. Odakle tolika zvanja? Ta još u prošlome stoljeću vladala je na tome području silna nestašica svećenika. Majke su sa zebnjom u srcu gledale u budućnost svoje djece, koja ne će imati vjerskog odgoja. 1881.godine počeše se majke same

od sebe skupljati u crkvi svake prve subote, gdje prikazivahu sv.Misu i sv.Pričest na slijedeću nakanu: Gospodine, daj, da bi jedan od mojih sinova postao Tvoj svećenik. Hoću živjeti kao prava kršćanka, želim svojim primjerom sve poticati na dobro, da tako zaslužim milost, da smijem Tebi, Bože moj, darovati jednog svećenika!

Biskupija, koja prije stotinu godina gotovo nije imala svećenika, danas ih imade u izobilju. Naše bi majke također željele imati sinove svećenike. Kako ćete postići ovu veliku milost? Dolazite na molitvenu uru za svećenike, što se vrši svake prve subote i uoči prvog petka. I tako ćete postati dionice milosti, postat ćete svećeničke majke.

Nemojte zdvajati, ako Vaši sinovi možda ne pokazuju dovoljno ozbiljnosti i duh pobožnosti. Molitva može svladati sve zapreke. Pisac-svećenik p.Daniel Lord, član Družbe Isusove, pripovijeda: "Nisam nekakvom naročitom ljubavlju ljubio svećenike niti Isusovce. Nisam doduše o njima imao nikakvih loših iskustava, ali svećenički život pričinjao mi se odviše anemičnim i vrlo dosadnim. Jednom su đaci u višem razredu gimnazije činili nacrte, što će koji od njih postati u životu. Moj najbolji prijatelj povjerio mi je svoju tajnu. Reče mi: Nadam se, da ću jednom postati svećenik! Iznenađen rekoh mu: Želim ti svaku sreću, ali bez mene, jer ja za to zva-

nje ne osjećam poziv. Unatoč svega toga, nekoliko mjeseci kasnije obojica se vozimo vlakom u novicijat Družbe Isusove. Kako je došlo do ovog obrata u mome životu? Kada je Danijel, koji je tada imao 21 godinu sav u strahu otkrio svojoj majci odluku, da kani postati Isusovac, tada mu je majka otkrila tajnu svoga srca. Što ćeš reći na to, da sam kroz dugi niz godina upravo molila za ovu milost? Da, upravo za nju. Svoje pripovijedanje Danijel je ovako zaključio: "Tako je također i povijest moga zvanja zapravo već stara poznata činjenica. Zvanje vuče svoj korijen ne od oca nego od žene - njegove majke". Isto je tako bilo i s Isusom. Njegov život započeo je zapravo s bezgrešnošću i svetošću Njegove Majke. Razumljivo je, da sama molitva ne bi bila dostatna. Marija je također i odgajala Isusa za Njegovu veliku misiju. Majka će moćati nježnu klicu zvanja, što će ga možda otkriti u srcu svoga djeteta, podupirati, štititi i razvijati. Kako? Za ovaj posao nije potrebna velika učenost niti veliko znanje, a još manje bogatstvo. Potrebna je duboka vjera i ljubav prema Bogu. Ako će biti ostvarena ova dva uvjeta, tada će se i pravi način odgoja sam po sebi pokazati.

Ovakva odgojiteljica svećeničkih zvanja bila je Ciglareva majka, koju su sprovelli na vječni počinak i ukopali u Stični 12.lipnja 1958.godine. Jedva je provela u braku sa svojim mužem Antunom

osam godina, kad je postala udovica s petero djece. Njezino pouzdanje u Boga bilo je neizmjerno. Odlučila je dati svoju djecu za službu Božju. Djevojčice će ostati kod kuće, a dečki neka pođu u sjemenište. Dvojicu od sinova poslala je u salezijanski zavod na Rakovnik kod Ljubljane, a najmlađega u Slomšekov zavod. Tu i tamo prodala je koji komadić od malenog posjeda, da je mogla školovati svoje sinove. Sa svom ljubavlju brižljive majke bdjela je nad svojom djecom i nad njihovim drugovima. Nadzirala je njihove putove, kamo zalaze, poticala ih je na pobožnost. Sama im je davala najljepši primjer, pristupajući često k sv.sakramentima i štujući Majku Božju. Kakav je duh vladao u njezinoj obitelji, najbolje se vidi iz slijedećeg događaja, što ga je spomenuo u svome govoru na njezinom sprovodu Dr. Kostelec, opat iz Stične. On je nekog dana susreo njezinog najmlađeg sina, 17 godišnjeg Ljudevita. Nu, Ljudevite, kamo ideš, upitao ga je. Idem u crkvu moliti sv.križni put. Koliko puta je morao mladić gledati svoju majku, kako obavlja pobožnost sv.križnog puta, da je i sam počeo obavljati ovu pobožnost. Budući da je u njezinoj obitelji vladala ovakva pobožna atmosfera nije nikakvo čudo, da su se sva tri sina oduševila za svećeničko zvanje.

Da, lijepo je imati sina-svećenika, reći će gdjekoja majka. Ali ga ja odvi-

še ljubim, da bih dozvolila, da otide od mene. Neke majke upravo se boje svećeničkog zvanja, unatoč sve svoje pobožnosti. Takva je već bila na primjer Antuza, majka sv. Ivana Krizostoma. Kada joj je on otkrio svoju želju, da postane svećenik, tada mu je ona rekla sva žalosna: Sinko, nemoj me još jednom učiniti udovicom!

Ovakve majke neka čuju, što im poručuje pariški kardinal Suhard:

Majke naših obitelji! Obraćamo se k vama, jer vi ste prve pozvane, da snosite velik dio u radu za Kristovo kraljevstvo. Vi imate naročitu prednost. Vi želite postati svećeničke majke. Kada na to pomislite, možda se u Vaše srce šulja neki strah, bojeći se za sebe i za svoga sina. Bojite se, da biste ga izgubile, ili da bi ga zadesila kakva nesreća. Ako je tome tako, tada svratite svoj pogled na Onu, koja vam svijetli svojim primjerom, a to je Marija. Ona se također u prvi mah prepala, čuvši anđeosku poruku. Ipak je izrekla svoj Fiat. Neka mi bude! I sve se je promijenilo. Iza toga živjela je samo u očekivanju i zatim je žrtvovala svojega jedinca i vječnoga Svećenika.

Slično, kao što je Marija bila blagoslovljena među ženama, tako ste i vi. Za vas nema veće milosti od ove, da naime darujete Isusu glas, koji će postati Njegov, ruke, koje će blagoslivati i

posvećivati kao Njegove, tijelo, koje će se s Njime žrtvovati kao otkupni dar za spasenje svijeta. Usadite duboko ove misli u vaša srca. Ako će Bog pokucati na srce Vašeg djeteta, onda nemojte ugušiti ovaj Božji glas, poziv. Bez svake je sumnje, da će u vašem životu doći dan, kada će vaš ljubljeni sin ostaviti rodnu kuću i uputiti se u svijet, tražeći i spasavajući svoju braću. Vaše srce će tada razdirati žalost.

Tada bismo također i na vas mogli primijeniti riječi proroka: Vašim smo modricama ozdravljeni. Budite uvjerene, ako ćete dati Bogu onoga, kojeg On zove u svoju službu, da će vam ga On povratiti. Ne će vas prestati ljubiti njegovo srce. Niti jedno dijete neće vam biti bliže od ovoga. Vaše veselje neće nikada prestati, na pomisao, da ste Crkvi darovali službenika, a svijetu pak spasitelja. Svećeničko zvanje jest čisto Božji dar. No, ovaj dar prolazi kroz majčino srce. - Amen.

--oOOo--

DOMINIKANSKI NOVICIJAT
DUBROVNIK

11. MAJKA PJEVA MLADU MISU

Ovako bi mogao gdjekoji svećenik napisati o svojoj majci. Majka mu je naime izmolila milost svećeničkog zvanja. Majčino srce je najvećma zaigralo od sreće i veselja, gledajući i slušajući svoga sina, kad je kod svoje prve mlade Mise zapjevao onu divnu betlehemsku himnu: Slava Bogu na visini. Ako li se već u međuvremenu preselila u vječnost, sigurno je tamo zahvaljivala Bogu na izvanrednoj časti, što ju je zapala, postavši majka svećenika, što joj je također i u vječnosti povećalo njezino veselje, njezinu radost. Ova čast i ovo veselje umnožava njezino vječno blaženstvo. Ono je njezina vječna nagrada.

Zašto bi majka morala pjevati Mladu Misu? Za onaj presretan i veličanstven trenutak mlade sv.Mise morala je majka već od ranog djetinjstva započeti polagati temelje u budućem zvanju svoga sina. Morala je izgrađivati njegovu sposobnost za svećeničku službu. Slomšekova majka neka nam posluži kao svijetao primjer svim majkama, kao učiteljica, koja znade odgajati svećeničko zvanje. Slomškova majka Marija Zorko, rođena je 27. lipnja 1779. na Brdcah br 8, u župi Črešnjice, gdje je u to vrijeme bio župnikom Petar Vrančšić. Prema pričanju Slomšekovog djeda, Grgura Zorka, spomenuti župnik bio je čovjek velike i duboke pobožnosti. Kada je molio brevijar, tada je dao zatvoriti vrata župnog dvora, da ga ne bi nitko smetao i prekidao u svetoj svećeničkoj molitvi. I baš je on bio odgojitelj Slomšekove majke. Kada se je Marija Zorko udala u selo Slom i postala Slomšekova majka, nosila je u srcu naročitu želju, da bi njezin sin postao Isusov svećenik. Pričali su joj stariji, da su tijekom zadnjeg stoljeća potekla tri svećenika iz Slomšekovog roda. Ona je napose željela prvorođenca posvetiti Bogu prema onome, što je zapisano u Sv.Pismu St.Zavjeta: Svaki muški prvorođenac neka bude posvećen službi Gospodnjoj (Lk. 2,33,23). Po lijepome i pobožnome običaju također je i ona iza poroda došla, da je svećenik uvede u crkvu i baš tada je svoga prvijenca Antuna darovala Bogu s tom nakanom, a kasnije svaki dan činila je kod kuće nad njim znak križa i blagoslivala ga. Tonček je kao trogodišnje dijete obolio od kozica. Tada se njegova majka zavjetovala, da će sve poduzeti da on postane svećenik. I tako mu je izmolila ozdravljenje.

Biskup Antun Martin Slomšek napisao je na temelju sjećanja mnoge lijepe crtice iz najranijeg svog djetinjstva i opisao svoju majku, kako ga je znala lijepo odgajati. Sretna djeca, koja imadu bogobojazne roditelje. Prva sreća, koja

zapadne djecu u cvijetu njihove mladosti jesu upravo pobožni roditelji, a ujedno su i najveća sreća roditelja njihova pobožna i lijepo odgojena djeca. Blago onome sinu, kome je majka prvi, otac drugi, a pošten učitelj u školi treći učitelj. Majčine pouke i savjeti jesu mladiću jutarnja svježa zora, njezin pobožni primjer služi mu kroz cio život, kao sjajno bijelo svijetlo. Uspomena na ljubljenu majku upravlja čovjekove korake kao anđeo čuvar, pa čak i tada, kada dijete u životu po ljudskoj slabosti zaluta za izvjesno vrijeme, prije ili kasnije iskrsava pred njim mili majčin lik i upravo ova sveta povezanost s nezaboravnom i kreposnom majkom vraća zalutalo dijete natrag na pravi put, k BOGU. Blago onome sinu, koji imade dobrog oca, još je sretniji onaj sin, koji imade dobru kršćansku majku.

Imadem neku sliku, koja predstavlja majku s djetetom. Majka drži dijete na lijevoj ruci, dijete je još pospano. Uz majku stoji mali stolić, na kome se nalazi zdjelica, iz koje je dijete večeralo. Majka desnicom poseže u posudicu s blagoslovljenom vodom, želeći blagosloviti dijete još prije počinka. Majka se rastapa od milja i sreće, gledajući svoje milo čedo, kao da bi htjela reći: No, drago dijete, sada pak još učini na sebi znak sv. križa. I doista dijete pokušava načiniti s palcem znak sv. križa na čelu, iako još ne uspijeva sasvim dobro.

Ipak pomalo ide, jer ga je majka već malo naučila. Ispod slike nalazi se natpis: Majčina pouka jest djetetu Zvijezda Danica na nebu njegovog čistog i nevinog djetinjstva. Nikada neću zaboraviti ove lijepe poslovice, koju sam već jamačno tisuću puta ponovio i pri tome se sjećao svoje pokojne majke i njezinih pouka. Ovako je Slomšek ocrtao svoju pobožnu majku, kada je držao duhovne vježbe majkama u Loretskoj crkvi u Labudovoj dolini. Svoj govor je još potkrijepio majčinom molitvom pred Marijinom slikom: O, Marijo, lako je bilo tada, kada sam odlučila, da ću primiti sakrament svetog ženidbe, ali teško je izvršivati majčinske dužnosti. Marijo, pomozi mi! O prečista Djevice!

Izmoli mi milost, da bi i moja duša bila ispunjena mislima na Boga, daj, da budem vazda vedra i vesela, kao što si Ti bila, kada si zapjevala: Veliča duša moja Gospodina, i obradova se duh moj u Bogu spasu mojemu, jer mi učini velike stvari Onaj, koji je moguć. Nastojat ću svim silama, da budem čista i na duši i na tijelu, da će i moje dijete biti zdravo dušom i tijelom.

Majko ljubezna!

Daj, da budem vazda dobra svojem djetetu, pa i tada, kada mi bude dosađivalo, da ću znati svladati sebe, da ne ću dijete razmaziti, nego, da ću ga ljubiti pravom, nježnom, brižnom ljubavlju.

Majko čudesna! Ja ne ću moći učiniti nikakva čuda, ali ću učiniti sve, što ću najviše moći, da bi svoje dijete sačuvala od zla i naučila ga činiti dobro. Ucijepit ću strah u njegovu dušu prema grijehu. Čuvat ću ga kod kuće i izvan kuće od sablazni. Marijo, Ti pomozi!
Ovaj svoj govor, što ga je posvetio majkama, završio je Slomšek ovako: Kome se mora zahvaliti sv.Augustin, da je postao svetac? Svojoj majci. Kome sv.Ljudevit? Svojoj majci. Kome sv.Bernard? Svojoj majci. Tko čita životopise svetaca, uvijek će naići, da su sveci imali dobre, svete majke. Majčina molitva više vrijedi od vreće cekina. Ona prati dijete kroz sela, gradove i zemlje, pa također i kroz tamna vrata vječnosti!

Majka je najprije naučila svoje dijete, da je spoznalo Boga, a zatim ga je učila moliti. Ljubezna majka je htjela u srce djeteta usaditi također i ljubav prema bližnjemu. Da bi u djetetu odgojila osjećaj samilosti prema bližnjemu, prema siromasima, dozvolila je, pa čak i poticala, da dijete samo dariva siromaha i da ih dvori. Ona je malo zapovijedala, ali je strogo pazila, da se sve to izvrši. Slomšek je sam zapisao, kako ga je učila moliti njegova predobra pokojna mamica. Moja me je pokojna majka naučila molitve, što svima preporučujem, kao hvalevrijedan običaj: Anđeosko pozdravljenje ili smo morali barem jedanputa dnevno izmoliti jedan Oče naš i jednu

Zdravu Mariju na čast trim svetim osobama, Isusa, Marije i Josipa, da nam budu u pomoći sada i u času smrti naše. Majka se već zarana dizala i vezla kod preslice, a otac je krenuo na put već davno prije, negoli je osvanula zora, dok smo mi djeca slatko počivali. Čim bi se dizali, prva nam je bila sveta dužnost obaviti svoju jutarnju molitvu. Onome, koji ne bi molio, majka bi uskratila doručak. Nedjeljom me majka vodila u crkvu. Na ulazu u crkvu kod škropionice bi me prekrižila. S njome sam zajedno klečao, a ona bi me upozorila na svaki dio sv.Mise. Za objed bi imali komadić kruha te ga slatko pojeli pod nekim drvom, gdje me je učila moliti, čekajući, da započne pouka kršćanskoga nauka.

Na ponkovskoj propovjedaonici nalazi se jedna slika, koja prikazuje smrt tvrdokornog grješnika. Anđeo stoji uz samrtni krevet i plače. Krist je pristupio nesretniku te mu nudi iz Božanskog Srca svoju Presvetu Krv, koju je prolio za njegovo spasenje. Grješnik odbija milosrdnog Isusa, dok se đavao zlobno kesi, čekajući tu nesretnu dušu, svoj slatki plijen. Moja mi je majka često pokazivala ovu sliku i tumačila žalostan svršetak grješnika i time me čuvala pred grijehom. Gledaj, moj sinko, ovako grozan svršetak čeka svakoga, koji se ne čuva grijeha.

Majka je lijepo pripremila svoga sina za sv.krizmu 28.lipnja 1810.godine.

Tada mu je rekla: "Ti ćeš sam potražiti krizmenog kuma. Nu, čuj moj savjet: Izaberi za kuma onoga čovjeka, koji će kod ispitivanja kršćanskoga nauka u crkvi, najbolje odgovarati. Slomšek je prihvatio majčin savjet, te je izabrao za kuma pobožnog ali siromašnog seljaka Martina Reitera. Majka je pjevala od sreće i radosti, kada je njezin sin posao ministrant. Njegovu marljivost kao ministranta, pohvalio je vlč.g.Prašnikar, propovjednik kod njegove mlade Mise. Istakao je, da je mali Martin danomice dolazio ministrirati i po najvećoj zimi, snijegu ili kiši, rado ga je pratio na pohodu bolesnika, premda je morao gaziti snijeg do koljena. Majka se osjećala vrlo počašćenom, budući je njezin sin polazio u nedjeljnju školu kapelanu Prašnikaru i tamo je među učenicima bio jedan od najboljih, što je također pokazao na javnome ispitu, gdje je bio nagrađen skupocjenom nagradom. Takav razvoj stvari sve više ju je učvršćivao u njezinome uvjerenju i odluci, a to je bila njezina želja od trenutka, kad je svome prvijencu poklonila život: neka polazi škole i neka postane svećenik.

Svoju plemenitu odluku uspjela je doduše teško realizirati, budući da je otac imao druge planove sa svojim prvorođencem. Želio je naime, da on ostane kod kuće, kako bi jednog dana preuzeo u svoje ruke čitav dom i gospodarstvo. Morao je intervenirati sam vlč.kapelan

Prašnikar - i sve je dobro svršilo. Kada je već njezin sin polazio latinsku školu u Celju, majka se našla prigodom poroda kćerkice Nežike na samrtnome krevetu. Uvidjevši svoje teško i kritično stanje, pozvala je još jednom, tik pred smrt, k sebi vlč.kapelana Prašnikara i zamolila ga, neka bi sve učinio, da bi njezin sin postao svećenik. S ovom molitvom na usnama predala je svoju plemenitu dušu Bogu i preselila se u vječnost. Nije sirotica dočekala mlade Mise svoga prvorođenca, da bi je pjevala, ali zato se radovala u nebu, jer je svojom molitvom svome sinu izmolila još i biskupsku čast te je kao takav postao posebni, naročiti izabranik Božji za čitavi slovenski narod.

Što, dakle, mora činiti majka, da bi se također i o njoj moglo reći, da pjeva mladu Misu?

1. Neka započne moliti već od kolijevke svojeg sina, da mu Bog udijeli milost svetog svećeničkog zvanja.

2. Neka ga blagoslivа iz dana u dan, a kada će dijete toliko poodrasti te će početi shvaćati, neka mu pripovijeda o Bogu, Isusu i Mariji, neka ga uči moliti, neka ga sa sobom vodi u crkvu, neka ga priprema na primanje sv.sakramenata.

3. Neka ga naučiti, činiti dobro, a izbjegavati zlo, čuvati se grijeha.

4. Neka ga šalje dobrom svećeniku, koji će ga oduševiti za svećeničko zvanje.

5. Neka se žrtvuje za nj za vrijeme njegovih studija.

6. Neka neprestano preporuča svoga sina Mariji, Majci velikoga Svećenika, i neka potiče sina, da se također i on utječe k Mariji molitvom, da mu izmoli milost svećeničkog zvanja.

Priključimo se danas također i mi molitvama kršćanskih majki, koje pred svibanjskim oltarom pozivlju Mariju, da njihovim sinovima izmoli svećeničko zvanje. Molimo združeni s Marijom: Svemogući vječni i milosrdni Oče, pokaži nam neizmjerno svoje milosrđe i smiluj se svome narodu, koji k Tebi vapije u svojim teškoćama! Tvoj Božanski Sin preporučio je, da se molimo, da pošalješ radnike u svoju žetvu! Stoga Te s pouzdanjem molimo, daj nam udijeli u svojoj beskrajnoj dobroti mnogo svetih službenika, pravih svećenika po Tvome Presvetome Srcu, da budu pastiri naših duša. Odaberi sebi iz našeg naroda za svoju službu one, za koje znadeš, da će kao pravi apostoli neumorno djelovati i dragovoljno i nesebično se žrtvovati za proširenje Tvoje slave, za svetu katoličku Crkvu i za naše spasenje. - Amen.

+:+:+:+:+:+

12. ŠTO JE ZVANJE?

Već od početka svibanjskih pobožnosti govorimo o svećeničkim zvanjima. Njima su srodna zvanja za redovnike i redovnice, kao također i zvanja osoba, koje živeći u svijetu na poseban način zavjetuju Bogu zavjet djevičanstva, zavjetuju se, da će vršiti apostolat i tome slično, želeći na taj način služiti Bogu u svijetu. Sva ova Bogu draga zvanja, nazivamo duhovnim zvanjima. Veoma je važno znati, što je zapravo zvanje. Može se naime dogoditi, da mimo nas prođe koje zvanje, bez da ga prepoznamo, te ne nastojimo pomoći mu, da se razvije. Stoga ćemo danas razmatrati, što je svećeničko i uopće duhovno zvanje. Nije lagan odgovor na ovo pitanje. Pokušajmo shvatiti što nam pripovijeda sv.evanđelje o zvanju apostolskog prvaka sv.Petra (Lk 5). Isus je stajao uz obalu Genezaretskog jezera i poučavao je mnoštvo, koje se natiskivalo za njim. Ugledao je uz rub obale dva čamca. Ribari su napustili čamce i ispirahu svoje mreže. Isus je ušao u Petrov čamac, zamolio ga, neka čamac malo otisne od obale, te je iz čamca učio mnoštvo. Kada je završio, rekao je Petru: "Povezi na dubinu i bacite svoje mreže za lov." Petar je poslušao, premda čitavu noć ni-

je ništa ulovio. Uhvatiše veliko mnoštvo riba. Mreža im se stade trgati, te su im morali priskočiti u pomoć drugovi iz drugoga čamca. Vidjevši to Simon Petar, pada k nogama Gospodinovim, govoreći: Odlazi od mene Gospodine, jer ja sam čovjek grješnik. Strah je naime obuhvatio sve, koji bijahu s njime. Isus mu odgovori: Nemoj se bojati, jer ćeš od sada loviti ljude. I oni ostaviše sve - čamac, mreže, kuće, obitelji i pođoše za Isusom. Iz ovog događaja vidimo što nije zvanje.

Zvanje nije nešto posvema ljudskog karaktera. Nešto, što bismo sebi izabrali po svome vlastitome mišljenju i odlučili se za nj, kao što se odlučujemo za druga zvanja. Svećeničko zvanje jest Božji poziv. Krist je stupio u životnu ladu Simona Petra. Krist ga je pozvao, neka sve ostavi i pođe za njim loviti ljude. Za svako duhovno zvanje vrijedi ono, što je rekao Isus apostolima: Niste vi izabrali mene, nego sam ja izabrao vas (Iv.15,16). A sv.Pavao kaže: Nitko si ne može prisvojiti ovu čast, osim onaj, koga Bog pozove, kao što je pozvao Arona (Mojsijeva brata).

Čak ni Krist nije sam sebe postavio za velikog svećenika (Hebr.5,4). Stoga zvanje nije stvar srca i čuvstva. Da li netko imade zvanje, ne prosuđuje se samo po tome, ako on imade veselje da postane svećenik. Neki je mladić osjećao veliko veselje za svećeničku službu. Već

od djetinjstva činio je oltare, propovjedao, imitirao svećenika. A kad se javio u sjemenište, nije bio primljen. Nije bio dovoljno uravnotežen. Unatoč veselju, unatoč želji roditelja, ne može postati svećenik, jer ga Bog ne zove. S druge strane svećeničko zvanje nije opet samo nešto posvema Božjeg, kao da bi Bog o svemu sam odlučivao i također sve sam i izveo. Bog ne sili nikoga. Neki mladić upitao je za savjet iskusnog čovjeka, da li bi stupio u samostan ili ne, i kako bi u nj ušao. Čovjek mu je odgovorio: Ako imadeš zvanje, Ti ćeš uspjeti, a ako ga nemaš, ne. Da li je dobro kazao? Nikako! On je držao, da je zvanje samo Božje djelo, zato mora uspjeti pod svaku cijenu. A to je neispravno mišljenje! Zvanje također ovisi i o ljudskoj volji. Sv.Petar se je odazvao Isusovom pozivu, dok bogati mladić, kome je Isus uputio poziv, da sve proda i pođe za Njim, nije poslušao Božanski poziv. Odbacio je zvanje. Što je dakle zvanje? Ono jest nešto božansko i nešto ljudsko. Ono jest Božji poziv i čovjekov pristanak. Ono je Božji - hoćeš li - i čovjekov: hoću!

Prije svega jest Božji poziv. Značajan je poziv proroka Jeremije (1,4): Došla mi je Gospodinova riječ, govoreći mi: Prije nego sam Te sazdao u majčinome krilu pozvao sam Te, i prije nego što si se rodio, posvetio sam te i postavio te za proroka među narodima.

Izabranik se uplašio. Tada sam kazao: A, a, a, Gospodine Bože! Gle, ja ne znam govoriti, jer sam dijete. Tada mi je Gospodin odgovorio: Nipošto ne kazuj: dijete sam, nego pođi, kuda ću te poslati i govorit ćeš sve, što ću ti povjeriti. Ne boj se, jer ja sam s Tobom, da te spasim. Bog ga je pozvao, Bog je bio s njime, Bog je stavio na nj svoju ruku. Ovo je Božji dio zvanja.

Ovako Bog poziva svakog svećenika. Pokazuje mu uzvišenost svećeničkog poslanstva. Prosvijetljuje mu razum, da može shvatiti svu dubinu i širinu posredničke uloge svećenika. Pokazuje mu neizmjernu korist, koju će crpsti duše, ako se on odazove Božjem pozivu.

Nu, čovjek je slobodan. Bog je čovjeka obdario slobodnom voljom i zato želi, da Mu čovjek služi slobodno. Bog ne želi imati u svojoj službi robove, nego slobodne sinove. Zato mora Božji izabranik slobodno se sam odlučiti za Božji poziv. Ako hoćeš biti savršen, prodaj sve što imaš, i pođi za mnom, kazao je Isus bogatome mladiću. Nije mu kazao: moraš se odazvati, poći za mnom pod svaku cijenu. Nego: ako hoćeš! Ovako govori Isus svakome izabraniku: ako hoćeš. Nekoji se odmah odazovu s oduševljenjem i bez ikakva ograničenja: HOĆU. Primjer nam je sv.Pavao. Nije znao za ništa drugo osim za Isusa Krista i to Raspetoga od onoga časa, kada ga je Bog pred Damaskom izabrao za svoju izabranu posudu, da

ponese Njegovo ime među narode (Kor.2, 2). Drugi se opet moraju mnogo boriti, da ostanu vjerni Božjem pozivu. Osjećaju neki strah i hvata ih groza na pomisao, da će morati snositi odgovornost budući da se radi o vječnome spasenju mnogih. Plaše se svoje nedostojnosti i nesposobnosti, poput sv.Petra: Odlazi od mene, Gospodine, jer sam čovjek griješnik. Ili poput proroka Jone: nije se odazvao Božjem pozivu nego je jednostavno pobjegao lađom. Tek tada, kada je vihor zaprijetio da će uništiti lađu i sve što se nalazi na njoj, priznao je svoju bojažljivost i raskajan predložio, da ga za kaznu bace u more.

Drugi opet, prije nego li se konačno odluče, moraju podnijeti silne borbe sa ispraznošću. S onim, što se zove svijet, prolaznost, s onim, što nije ništa u sebi, a mnogima se čini, da je sve. Nisu tako odlučni kao sv.Petar i apostoli. Ne mogu odmah prekinuti sve veze, što ih vežu sa svijetom. Sv. Franjo Asiški putovao je u Apuliju s nakanom, da će tamo prisustvovati viteškim igrama. Noću, u polusnu, činilo mu se, da čuje pitanje: Tko ti, Franjo, može bolje učiniti. Gospodar ili sluga? Franjo odgovori: Gospodar. Zašto onda napuštaš Gospodara zbog sluge? To znači drugim riječima: zašto napuštaš Stvoritelja zbog stvari?

Povijest duhovnih zvanja ispisana je krvavim borbama duše i srca zbog pri-

vlačivosti i zamamnosti prolaznih stvari. Dragocjeno blago može se kupiti samo uz veliku cijenu. Nečisti duh, kojeg Isus naziva vladarom ovoga svijeta (Iv. 12,31) pokazuje Božjim izabranicima bogatstvo, čast i uživanje u zamamnom, začaranom svijetlu. On pokušava na sve načine, kako bi odvratio Božje izabranike, da se odazovu Božjem pozivu. Ta to je i pokušao i kod samog našeg Gospodina Isusa Krista. Nu uz pomoć Božju mnogi savlađaju ove sotonske napadaje. Mnogi, ali ne svi. Mnogi zabace zvanje. Da li time griješe? Jamačno ne griješe. Isus naime nije rekao mladiću: Ako hoćeš biti spašen, poći za mnom. Nego: ako hoćeš biti savršen! Zvanje nije pitanje vječnog spasenja, pitanje grijeha, već pitanje savršene i nesebične ljubavi. Upravo stog razloga, odbaciti zvanje, znači izgubiti velike i neprocjenjive milosti za samog Božjeg izabranika, dok će u ekonomiji Božjeg spasenja ostati vječno jedna velika praznina koja nikada ne će biti ispunjena. Pod tim vidom proigrano, zabačeno zvanje jest nenadoknadiva šteta.

Kojih zvanja imade više? Da li onih, koja se realiziraju, ili pak odbačenih? Čini se nažalost, da su ovi posljednji u većini. Mnogo je zvanih, ali malo izabranih - t.j. koji bi svoje zvanje ostvarili. Sv. Ivan Bosko je tvrdio, da Bog poziva u svoju službu jednu trećinu dječaka, ali devet desetina dječaka prezre ovaj Božanski glas. U Austriji je svaki dvadeseti dječak izjavio da mu je životni ideal postati Isusov svećenik. A od njih postane svećenikom svaki petstoti.

Bog u svojoj dobroti upravo obilno sije sjeme zvanja, samo što nešto padne na put, nešto u trnje, nešto na kamen, a vrlo malo u dobru i plodnu zemlju. Zašto samo malo? Nije potrebno ispitivati ovaj problem, jer je ovdje po srijedi tajna ljudske slobode, s kojom se čovjek odlučuje za dobro ili manje dobro ili pak također i za zlo. Ovaj problem jest također misterij milosti. Nu jedno je posvema sigurno: što ćemo više i bolje moliti, što ćemo se više žrtvovati, bit će više milosti, bit će više i zvanja svećeničkih i uopće duhovnih.

Na blagdan Marijina rođenja moli sv. Crkva: Tvoje rođenje, djevičanska Božja Majko, navijestilo je radost svemu svijetu, jer nam je iz Tebe izašlo Sunce svake Pravde, Krist naš Bog, koji je uništio prokletstvo i dao blagoslov, pobijedio smrt i zaslužio nam vječni život.

Ove radosne riječi mogli bismo s potpunim pravom ponavljati kod rođenja svakog zvanja, jer se preko svakog svećenika ponovo rađa na svijet Krist, Sunce pravde, koji pobjeđuje smrt i nama pribavlja vječni život. - Amen.

=0==0=0=0=0==0=

13. KAKO SE BUDI SVEĆENIČKO ZVANJE?

Prije sedam godina izašla je u Americi knjiga pod naslovom: Zašto sam postao svećenik? U spomenutoj knjizi razni svećenici pripovijedaju, kako je prvi puta u njima sinula misao na svećeničko zvanje i kako se ova misao probijala kroz teškoće života, između Scila i Haribda burne mladosti do konačnog cilja - svećeničkog ređenja. Svaki svećenik dobro poznaje povijest svoga zvanja. Svaka je ova povijest poučna i zanimljiva. Kardinal Norman Gilroy iz Sidneya u Australiji, ispravno je doduše kazao u ovoj knjizi slijedeće: Mi nikada ne možemo do kraja ispričati povijest svoga svećeničkog zvanja, jer mi znademo samo za čovječji dio našeg zvanja, dok je Božji dio neizmjerno veći, a za nj znade jedino Gospodin Bog. Nu, bit će veoma korisno, ako malo pogledamo barem čovječji udio u povijesti svećeničkog zvanja.

Ne postoje dva zvanja, koja bi nastala na isti način i razvijala se pod istim okolnostima, isto tako, kao što ne postoje niti dvije jednake sudbine u ljudskom životu. Gdjekad je bio Božji poziv tako snažan i očit, da je graničio s čudom. Isus je sam izabrao apostole po imenu. Sv.Pavla je bacio s konja. Alfonza M.

Ratisbonea, odrješitog Židova, pozvao je u svoju službu u crkvi sv.Andrije delle Fratte, gdje je čekao prijatelja. Ovo su izvanredni primjeri. Redovito pak Bog pozivlje po ljudima, po prilikama, putem naravnih i vrhunaravnih darova.

Kadkada mladić upravo osjeća u sebi Božji poziv. Američki dramaturg, dominikanac p.Urban Nagle tvrdi, da si nikada nije postavio pitanje, zašto je postao svećenik, budući je za nj Kristov poziv bio neopisivo jasan, kao i onaj, što ga je uputio Andriji, Jakovu i Ivanu: Dođi i idi za mnom! Ovaj poziv neprestance ga je pratio, nije mu dao mira ni danju ni noću, pa je izbor svećeničkog zvanja bio sam po sebi razumljiv. Druge je opet Gospodin Bog pozvao neposredno po čovjeku. Sv.Franjo Ksaverski bio je sveučilišni profesor u Parizu. Imao je učenika, prijatelja i rođaka sv.Ignacija Lojolu. Franjo ni izdaleka nije pomišljao na svećeničko zvanje. Ignacije ga je nagovorio, neka kod njega obavi duhovne vježbe. Tom zgodom je Franjo upoznao uzor savršenog Kristovog učenika. Iza duhovnih vježbi postao je drugi čovjek. Napustio je službu i bogatstvo i pošao za Isusom do na kraj svijeta. On je tako poštivao Ignacija, da je klečeći pisao njemu pisma. Bog ga je pozvao preko sv.Ignacija.

Nije rijetkost, da se svećeničko zvanje probudi već u nježnoj djetinjoj

dobi. Svećenik i slavni pisac u Americi, kojeg nitko ne pozna, jer se sakriva pod pseudonimom Father X. pripovjeda dražesnu povijest svoga zvanja. Priča ovako: "Kad mi je bilo četiri godine, povela me majka sa sobom u crkvu. Tada sam već znao, da u Crkvi stanuje Bog i svećenik. Majka mi je obojicu ocrtala u tako živim bojama, da iskreno govoreći, nisam više razlikovao jednog od drugog. Najprije sam se zajedno s majkom porazgovorio s Bogom, kojeg gledamo očima Vjere, što nam se činilo sasvim naravno. Za čas je došao župnik u tjelesnom liku, što mi baš nije bilo drago. Majka, koja se nikada nije obazirala na moje želje, sjetila se, da bi bilo dobro, kada bih u nazočnosti preč.g.župnika izmolio svoje molitvice. Nu, na moju nesreću! Vrlo sam razočarao majku, jer sam kod Očenaša zapeo. Majka je pokušala izvući iz ove neprilike i mene i sebe. Na koncu je očajno izjavila: Ta kod kuće sve znade. Nu, kod ovog zapletaja bilo je najvažnije, što je rekao župnik, blago se smiješeći: Mali čovječe, možda ćeš i Ti jednog dana postati svećenik. Tada mi je prvi puta sinulo u glavi da se do ove visoke časti može uspeti i običan smrtnik. To mi je bilo vrlo drago. Ova misao me nikada više nije napustila, ma da sam uvidio, da ću morati za postignuće ovog visokog cilja, osvježiti svoje znanje zaboravljenih molitvica.

Mnogi svećenici duguju svoje svećeničko zvanje prijateljima, koji su ih

pozvali da pođu svijetlom stazom. Mnogi duguju svoje zvanje također roditeljima, rođacima, odgojiteljima, propovjednicima, knjigama i vjerskim manifestacijama. Većma negoli riječi vuku primjeri. Mladež napose privlači radost, koja odsijeva iz svećenika, budući je on našao u ostvarenju svojeg zvanja mir, kojeg svijet ne može dati. Kapucin p.Juda Senieur pripovjeda, da je vidio kapucine vazda sretne i vesele. Nekome je bratu sreća sjala čak iz brade. Na druge opet vrši jak utjecaj domaća obitelj, duboka vjera i poštivanje svećeničkog zvanja, što ga već od ranog djetinjstva usađuju u mlađahna srca.

Gdjekad se opet svećeničko zvanje znade probuditi uz kakav izvanredan i potresan događaj. Francuski Isusovac p.Aimé Duval vrši svoj apostolat, kao pjevač. Ulazi s gitarom u ruci u lokale i predstavlja se: Pjevam o Isusu Kristu. Povremeno nastupa na koncertima, kamo njegovo ime privuče na desetke tisuća slušatelja, napose iz redova mladeži. Izradili su već na stotine tisuća gramofonskih ploča s njegovim pjesmama, kojima ih približuje k BOGU, izvoru svake ljepote. Kako se je u njemu probudilo svećeničko zvanje? »Nekoć je došao u naše selo neki svećenik. Više se ne sjećam njegovog imena. Bio je misionar u Africi. Došao je kući na bolesnički dopust. Neku večer, vraćajući se iz škole,

ugledam ga posvema skrčena nekih 3oo metara ispred naše kuće, pod jednom bukvom. Krv mu je tekla iz ustiju. Bez otezanja pristupio sam k njemu, želeći mu pomoći. A znadete, što mi je kazao? „Moram umrijeti. Želio bih od Boga isprositi nekoga, tko bi me zamijenio. Hoćeš li - ti?" Svećenik je preminuo. Objeručke sam prihvatio njegovu oporuku sa željom, da ga nadomjestim. Tada mi je bilo deset godina, a danas sam u četrdesetoj." Kod većine se ništa izvanrednoga ne zbiva kod rađanja svećeničkog zvanja. Sve biva tako mirno, redovito, neopazice i naravno, kao što raste i razvija se i klija zrno bačeno u zemlju. Tek mnogo kasnije svećenik lako otkrije u svojem zvanju ono čudesno vodstvo Božje Providnosti. Velika većina svećeničkih zvanja razvija se na opisani način. Pobožna obitelj, kršćanska sredina, gorljivi svećenici s kojima mladić dolazi u kontakt, temeljita vjerska naobrazba, koja baca ispravno svijetlo na svećeničko zvanje - svi ovi udruženi zajedno sačinjavaju plodnu njivu, koja u sebi sadržava sve uslove, da na njoj niknu, razviju se i uspiju svećenička zvanja.

Ovakvo je bilo na primjer zvanje Josipa Sarta, kasnijeg pape sv. Pia X. On je odrastao u uzornoj kršćanskoj obitelji. Kao ministrant upoznao je uzornoga župnika; što je prema tome bilo naravnije, nego, da si je za svoj životni cilj izabrao njegovo zvanje!

Postoje također različite sklonosti, koje potiču srca mladića, da stupe u službu Krista Kralja. Nekoje privlači ljepota svećeničkog staleža. Neki svećenik (John F.O.Neil) pripovjeda, da je kod izbora životnog zvanja pokušao u svoju pamet dozvati sva zvanja. Pomišljao je na djevojke, na zgrtanje novca, zamišljao je sebe kao oca s vlastitom djecom. Ho vazda ga je progonila misao na svećeništvo, i ona mu je bila znakom, da ga BOG zove.

Druge opet potiče ljubav prema dušama. Jammes Keller, član maryknollske družbe, prvi puta je osjetio Božji poziv na slijedeći način: Bilo mu je tek šest godiña. Posjećivao je nedjeljnu školu. Neki svećenik je usput spomenuo: "Koji bi od Vas mogao postati svećenik i nešto dobra učiniti za svijet?" I već u ovoj nježnoj djetinjoj dobi duboko mu se u dušu utisnula spoznaja o silnoj snazi, što ju svećenik nosi u sebi. Kada se nalazio na višim studijama, uvijek ga je pratila misao vodilja o neslućenoj snazi, kojom bi jednoć, kao svećenik u Kristovu duhu, vršio utjecaj na cio svijet. Želio se posvetiti misionarskome apostolatu u Kini. Nu, njegovi poglavari odlučiše, da ostane kod kuće i da se posveti misiji okupljanja novog naraštaja za misijsko polje. Oduševio je za ovu plemenitu ideju stotine i stotine mladića, predočujući im, što sve može učiniti svećenik za spasenje duša,

za proširenje Božjega Kraljevstva, za sreću cijeloga svijeta.

Neke opet privlači tajanstvena blizina Krista na oltaru ili pomisao na mase, što lutaju u tami i sjeni smrtnoj. Tajanstveno poput magneta privlači ih lik Krista, dobrog pastira, zatim lik Krista, koji visi na križu te se žrtvuje pod sv.Misom na oltaru za otkup čovječanstva. Koliko svećenika, toliko i napetih doživljaja, kod kojih je sudjelovala Božja milost i ljudska sloboda. A sudjelovala je također i Marija, koja je Posrednica svih milosti, naročito milosti svećeničkoga zvanja. - Amen.

⁂⊙⁂⊙⁂⊙⁂

14. Kako se upoznaje zvanje?

Mlad čovjek stoji na raskrsnici života. Kuda će krenuti, kamo usmjeriti svoje korake? Rado bi svoj život posvetio najuzvišenijem i najplemenitijem idealu - spašavati duše, izgrađivati Božje Kraljevstvo. Nu, nastaje pitanje, da li smije, da li je pozvan?

Prvi su pozvani roditelji i odgojitelji, da dadu svoj savjet. Oni bi rado dozvolili i blagoslovili mladićev izbor zvanja - ali oni se pitaju, da li njihov sin doista imade zvanje? Kako ćemo upoznati Božji poziv? Jer u svećeničko zvanje poziva sam BOG. Rijetko poziva bučno i silno kao što je pozvao sv.Pavla pred Damaskom. On pozivlje nježno, neprisiljeno. Zato valja poznavati znakove, po kojima ćemo moći upoznati pravi Božji poziv, pravo Božje zvanje.

1. Ponajprije koji znaci nisu za to potrebni? Nije potrebna savršena svetost. Bog naime ne poziva u svoju službu samo svece. Katkada izabire sebi službenike iz redova onih, koji su manje krepostni i sveti. Sjetimo se samo slučaja apostola. Kakvi su samo bili! U njima je prevladavao ljudski elemenat,

slaboće, častohlepnost, bijahu željni položaja, karijera, bijahu potpuno prožeti ovozemaljskim duhom. U nečem su se ipak odlikovali: ljubili su Gospodina. I to je bilo dovoljno. Isus nije pitao Petra: Znadeš li moliti cijele noći? Znadeš li podnositi bičevanje, zatvore? Znadeš li junački ustrajati pod bremenom poteškoća i križeva? Samo ga je upitao: Simone, sine Jonin, da li me ljubiš? (Iv.21,16). Ljubav prema Gospodinu Isusu Kristu bilo je ono bujno, rodovito korijenje, iz kojeg je izraslo snažno drvo svetosti, te je posve iscrpilo sve životne sile sv.Petra, tako da nije ništa ostalo za trnje sebičnosti i ljudske ograničenosti.

Slično pripovijeda neki svećenik (John J.Lamond O.S.A.): Kapelan Jim činio mi se dobar čovjek. Dva dječaka ministranta konačno se odvažiše, te ga jednog dana upitaše, kako bi mogli postati svećenici. On je s nama postupao vrlo razborito. Samo izdaleka nas je upitao za uspjeh u školi. Nije tražio od nas, da bismo bili prvi u razredu po napretku u studiju. Nije nam predbacivao našu neodgojenost, kada smo se na primjer potukli ispred ormara s ministrantskim odijelima, u kojima smo obavezno sudjelovali. Naprotiv nas je upitao, da li rado boravimo u crkvi, da li nam je milo ministrirati, da li rado dolazimo na blagoslov i slične pobožnosti. Daljnji uslov zvanja nije postignuta kre-

post, nego izrazita ljubav prema Bogu i Božjoj riječi.

2. Drugi takav daljnji znak jest neka ozbiljnost, dubina i plemenitost u mišljenju. Ovo je najbolje izrazio sv.Stanislav Kostka. Kada ga je brat pokušao zavesti na lakouman put, tada mu je svom mladenačkom odlučnošću odgovorio: Ja sam rođen za nešto više! Rođen sam za nešto više! Sveti mir ušulja se u srce Božjeg izabranika. On ne nalazi sreće i zadovoljstva u tome, da bi cio život proveo jedino u jelu, pilu i zabavama. On neminovno osjeća neku nužnu potrebu za jednim višim smislom života, kao što ga je osjećao barun Vilim von Ketteler, kasniji biskup, pisac i socijalni radnik. „Konačno je nemoguće, da bih nastavio dalje živjeti ovakvim životom... Vazda plešem u istome krugu, vječito se vrtim na istome mjestu. Svemogući Bože, pomozi mi, pokaži mi životni put, kojim moram krenuti." Bog se nije oglušio na njegovu molbu, nego mu je pomogao, da se podigao do najvišeg stupnja, koji je potpuno ispunio njegov život, pozvao ga je u svećenički stalež.

Čujmo osamnaest-godišnju djevojku, koja je nakanila stupiti u samostan. Zašto? Sama je pripovijedala: Znala sam odlično nastupati. Iza priredbe zalijetali su me prijatelji i prijateljice, puni oduševljenja izražavali su mi svoje divljenje i čestitke, budući da su

upravo sjali od sreće zbog mojih sjajnih uspjeha... A ja? Ja bih tada bila najradije zaplakala. Zar ću živjeti za ovo isprazno hvalisanja i kratkotrajnog oduševljenja? Naprotiv: ako sam samo pola sata proboravila u crkvi sama s Isusom, imala sam dojam, da se nalazim u nebu. Ne može se držati, da posjeduje duhovno zvanje onaj mladić ili ona djevojka, koji su zaljubljeni u prolaznost ovih stvari te su zadovoljni s time, da dobro jedu, piju, lijepo se oblače, iako se čuvaju zla i čine dobro samo toliko, da ne propadnu.

3. Što je s veseljem za svećeničko zvanje? Da li je ono potrebno? Da li je ono znak zvanja? Imade djece, koju sve nešto vuče k oltaru: prave oltariće, tobože služe sv. Misu i t.d. Poslije neke svečanosti mlade Mise svi se sakupiše, da bi se zajednički fotografirali. Svi bijahu na okupu, samo nije bilo mladomisnikova brata Josipa, kojeg nisu nikako mogli pronaći. Iza poduljeg traženja konačno ga nađoše u sobi, gdje je upravo stavio na glavu mladomisničku krunu. Sav je cvao od sreće. Neprestance je govorio: Ja ću također biti svećenik. Da li je ovakovo dječje oduševljenje zaista znak zvanja? Možda! Ali nije sigurno, jer čuvstvo dođe i prođe, dok je zvanje nešto tako veliko, što nadilazi svako površno čuvstvo. Imade svećenika, koji nisu osjećali neko osobito veselje prema svećeničkom staležu. Čak se u nji-

ma javljao otpor, razmišljajući o težini svećeničkih dužnosti. Nu, oni su, pobijedivši strah, postali svećenici te danas uživaju sreću i vrše svoje dužnosti kao uzorni duhovni pastiri. Samo veselje nije dostatno, a niti je potrebno.

Koji su dakle pravi znaci zvanja? Sv. Majka Crkva kazala je o tome predmetu svoju riječ. Dva su znaka zvanja: sposobnost i prava nakana.

4. Potrebna je sposobnost. Kandidat mora prije svega bit toliko zdrav, da će moći svladavati teškoće studija i da će kasnije u životu moći bez većih zdravstvenih poteškoća vršiti dužnosti svoje svećeničke službe. Zatim kandidat mora posjedovati toliko umnih sposobnosti, da će moći savladati studij. Ne smije se odviše tražiti, jer s marljivošću može i manje nadaren mladić mnogo postići u studiju. Nu, ipak mora posjedovati nešto nadarenosti. Sv. Otac Ivan XXIII. izričito je naglasio na prošlogodišnjoj rimskoj sinodi: neznalica i nesposoban sjemeništarac, kao svećenik ne će moći učiniti ništa velika za Krista i Crkvu, naročito ne u našem vijeku, vijeku napretka i znanosti.

Od intelektualnih sposobnosti još su većma potrebne moralne odlike: ravnoteža duha, odlučan, otvoren i plemenit značaj - i to u dovoljnoj mjeri. Ne postoji nitko među smrtnicima, koji ne bi imao svojih slaboća, pogrešaka i

mana. Nu one ne smiju biti takvog karaktera, da se ne bi dale ispraviti, odnosno odstraniti. Viši crkveni poglavari imadu konačnu riječ o tome, tko je sposoban a tko nije za uzvišenu svećeničku službu. Roditelji moraju imati povjerenje u sud iskusnog duhovnog pastira.

5. Između svih traženih uslova, najvažnija jest prava nakana. Crkveni poglavari postavit će kandidatu već na početku slijedeće pitanje: zašto bi želio postati svećenik? Nitko ne smije postati svećenik zato da bi bio čašćen, poštivan i da bi živio lagodno i udobno.

Crkva priznaje samo uzvišenu, plemenitu nakanu, koja mora prožimati dušu svećeničkog kandidata, t.j. ljubav prema BOGU, Božjem kraljevstvu i dušama. Ova ljubav imade veću vrijednost, negoli samo veselje za vršenje svetih činа. Ovo je postojana, neslomljiva volja, stalna odluka kandidata, da će cio svoj život, sve svoje sile i sposobnosti staviti u službu najuzvišenijem cilju. Ovo je posljednji odlučujući znak zvanja. Razumljivo je, da se ne traži, da bi ovaj znak već od samog početka bio razvijen do potpune savršenosti. Zrno ove volje dostatno je kod dječaka, mada je on toga i jedva svijestan. A kao što je svako živo zrno, tako je i ova volja snažna i bujna života, i usprkos svih poteškoća ona raste i napreduje te se razvija, da na koncu postane upravo ono, što mora biti: svećeničko zvanje.

Zvanje je milost, ali ne takvog karaktera, da bi je Gospodin Bog najednom dao u svoj njezinoj cjelini, već je ovo milost, koju Gospodin podjeljuje po stupnjevima. Bog najprije ulije u srce dječaka samo nešto milosti, zatim još veću, kada dječak surađuje s tom milošću, pa još veću, kada ovu milost podupiru roditelji sa svojim molitvama i kršćanskim odgojem, a na koncu Bog ovu milost razvija do njezine punine.

Mogao bi tko primijetiti: Ako u biranju svećeničkog zvanja igra tako presudnu ulogu čovjekova odlučnost i čvrstoća volje, što je onda još Božjeg kod zvanja? Dakle, zvanje ovisi o Bogu nego o čovjeku. Tko je dakle sposoban i tko hoće, taj će postati svećenik, a tko zataji, taj neće. Da, upravo je tako. Tko je sposoban i tko hoće, svaki može postati svećenik. Ali upravo ova sposobnost i ovo htijenje potječu od Boga, Božji su dar. Zašto se neki odlučuju za zvanje, a drugi opet ne? Zato, jer je Isus kazao: Tko može razumjeti, neka razumije! Nekima je dano da razumiju, a drugima opet nije. I ovi slušaju o uzvišenosti svećeničke časti, o ovcama bez pastira, o žetvi, koja propada bez žeteoca. Nu, sve ovo njih se ne prima.

Neki student posjetio je svoga prijatelja bogoslova. Postavio mu je pitanje: Kako si se samo mogao odlučiti za ovo zvanje? Ja sam uvijek bio

vjeran katolički đak, svaki sam tjedan pristupao Euharistijskoj gozbi, nisam se zanimao za djevojke, ali Ti iskreno kažem, da mi nikada nije pala na pamet misao, da bih studirao bogosloviju. Zašto mu nije sinula ova misao? Zato, jer mu nije bilo dano razumjeti.

Kome Bog dade da ovo razumije, toga sigurno također i zove. Samo još da ga primi sv. Crkva kao Božja namjesnica. Bog hoće i ja hoću, to je zadnji temelj zvanja. Bl. Djevica Marija također je imala trenutak svoga poziva. To je bilo tada, kada joj je arkanđeo Gabrijel ukazao na Božji nacrt, po kojem bi i Ona sudjelovala najtjesnije u otkupljenju svijeta. Ona se nije uplašila, nego pristala na žrtvu izgovorivši svoj veliki: da, koji ju je podigao iznad čitave povijesti ljudskoga roda: Evo, službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj.

O, Marijo, Majko naša, daj snagu našim mladićima i djevojkama, kojima Bog pokazuje svoj nacrt, po kome bi najtjesnije sudjelovali u spašenju svijeta. Neka također i oni izreknu svoj veliki, nadpovijesni, svoj vječni: Neka mi bude po riječi Tvojoj. - Amen.

+o+o+o+o+

15. KAKO MORA OBITELJ RAZVIJATI ZVANJE

Ovaj Božji svijet čudesno je uređen. Sve živo samo se brine za svoje potomstvo. Svake godine rađa priroda bilijune zrna i sjemena. Nu, malo ih se razvije, većinom propadaju. Bog je postavio u ovaj vrt vrtlara - čovjeka. Njemu je povjerio da odabire, koje će se vrste razmnožavati, a koje će opet trebati držati u određenim uskim granicama. Bog u nadnaravnome životu ne škrtari s milostima. Dijeli ih u izobilju. Upravo je tako i s milošću zvanja. Mnogo je zvanih, ali malo izabranih. A zašto je tako malo izabranih? Zašto imade tako malo zvanja, koja uspiju? Zato, jer nedostaju vrtlari, koji bi čuvali nježnu stabljiku zvanja, te bi je protiv negativnih upliva zaštitili, branili i pomagali tako dugo, dok ne ojača, tako da životne bure i oluje ne će je više moći slomiti.

Ovi vrtlari moraju biti kršćanski roditelji. Opet vrijedi ona: Roditelji, u vašim rukama leži budućnost Božjega kraljevstva! Zvanje nije baš tako rijetka milost, kako mi zamišljamo. Napose, ako se sjetimo, da je zvanje: milost dana postepeno, u stupnjevima. Bog

ju najprije daje u nekoj određenoj mjeri. Dijete se počinje zanimati za liturgijsko ruho. Ono bi rado vršilo ulogu svećenika. Ovo još nije znak pravoga zvanja, nema još iskristalizirane i vrhunaravne nakane. Ovo je tek zametak zvanja, klica zvanja, ishodišna i početna točka. Ako će dijete dobro iskoristiti ovu početnu milost, Bog će mu podijeliti još veću i dublju milost. Ako će i ovu velikodušno prihvatiti, tada će opet dobiti još veću milost, i tako će napredovati do konačne milosti svećeničkog zvanja. Roditelji neka brižno čuvaju ovo djelo milosti. Kako dakle, moraju roditelji pomagati, da se razviju svećenička, duhovna zvanja?

1. Prije svega na taj način da ozbiljno računaju sa svećeničkim zvanjem. To je nešto, što se dade postići i posvema je moguće. Roditelji neka budu uvjereni, da Bog može upravo njihovoj obitelji udijeliti ovu čast i milost. O ovoj mogućnosti neka također sasvim jasno i otvoreno govore svojoj djeci kad se za to pruži prava prigoda. Može se dogoditi slijedeći slučaj: Majka s djetetom prolazi putem. Na putu sretnu svećenika i lijepo ga pozdrave. Sin će odmah upitati: Majko, odakle dolaze svećenici? Majka će iskoristiti ovu prigodu te će rastumačiti: oni dolaze iz kršćanskih obitelji. Oni bijahu dječaci, kao što si i ti, imaju braću, sestre, roditelje... a nekog dana Bog ih je po-

zvao i uzeo za svoje službenike. Kako su sretni! Sin će sigurno još upitati: Da li bi Bog mogao i mene pozvati? Kako da ne, kazat će majka. Samo, ako ćeš biti dobar. Ja s ocem svaki dan molim za ovu milost, da bi kojega od vas pozvao. A za ovu milost još i vi djeco molite. Ovako ili slično neka majka završi svoj razgovor. Nije potrebno o tome više raspravljati ili nagovarati. Sjeme je palo, valja ga pustiti u miru, dalje će već samo rasti. Nu valja mu dati sve ono, što je potrebno za njegov rast i razvitak.

Bilo bi vrlo pogrešno, ako bi majka u gore navedenom slučaju djetetu odbrusila: Nu, baš si mi ti za svećenika! Ta, ti si tako tvrdoglav, grub, lijen, neuglađen, zločest... Dijete valja poticati, oduševiti, ne smije mu se ubijati volja. Možda će mu upravo ova misao na svećeničko zvanje dati snage da će se svladavati.

2. Svećeničko zvanje valja otkriti. Gdjekoji dječak sanja o visokome i uzvišenome cilju, ali se ne usudi izniječ svoju želju roditeljima. Roditelji neka osluškuju želje svoje djece i naći će u njima više plemenitosti, nego što sami misle.

3. Nadalje valja ostvariti pravu atmosferu, povoljne uslove, pod čijim će se utjecajem zvanje razviti. Ako je njiva plodna, kako sve samo raste. Neka

kršćanske obitelji postanu takve plodne njive. Neka odgajaju djecu u kršćanskome duhu, u vjeri, u samoodricanju, čistoći srca, u ljubavi i plemenitosti, te će svećenička zvanja nicati na sve strane. Čitav ovaj tjedan bit će svibanjsko čitanje posvećeno ovome pitanju: kakav mora biti vjerski odgoj, da mogu obitelji postati rasadištem svećeničkih zvanja.

4. Valja naglasiti, da obitelj nikada ne smije siliti djecu, da stupe u službu Božju. Isus bi kazao: Niste vi mene izabrali, niti vaši roditelji, nego sam ja izabrao vas. Zvanje je milost, a milost daje BOG. Zvanje je skrovita tajna koja se odvija jedino između Boga i onoga, koga Bog napose ljubi. Roditelji će međutim moliti, oni će smjeti na mudar način svojoj djeci otkriti želju svojih srdaca, ali to ne će smjeti biti nikada na takav način, da bi ograničavali slobodu svome djetetu. Bog neće da ima u svojoj službi robove, sluge, najamnike, nego samo sinove, koji će se potaknuti jedino ljubavlju prema Njemu i svojoj subraći posvetiti svetoj službi.

Roditelji neka sami mole za milost svećeničkog zvanja u njihovoj obitelji. Smiju od vremena do vremena također i zajednički moliti: da bi BOG izabrao kojeg od njihove djece. Neka nikada ne mole, da bi Bog izabrao ovoga ili onoga. To bi značilo, da su ga

zapravo izabrali roditelji, a ne BOG.

Da li smiju roditelji djecu zavjetovati BOGU? Mnogi pobožni roditelji odmah se zavjetuju iza rođenja ili krštenja, da će svoje dijete posvetiti službi Božjoj. Čitamo u životu mnogih svetaca, da su takav zavjet učinili njihovi roditelji. Čuli smo već, kako je Slomšekova majka zavjetovala maloga Antuna. Očito je da je BOG primio ovaj zavjet i ostvario ga. Ovaj običaj je svakako hvalevrijedan i dobar te je izvor mnogih zvanja. Samo što ovaj zavjet ne obvezuje niti BOGA, niti biskupa, a niti dijete. Ne obvezuje Boga, jer on poziva koga sam hoće. Ne obvezuje biskupa, koji može unatoč majčinog zavjeta odbiti kandidata, ako ne posjeduje potrebne sposobnosti. Ne obvezuje niti dijete, jer ono lično snosi odgovornost za svoj odnos prema BOGU. Ali ovaj zavjet obvezuje roditelje utoliko, da će od sada morati moliti za zvanje svoga djeteta i tako ga odgajati, da bi dijete moglo izabrati svećeničko zvanje: ukoliko će ga Bog pozvati, roditelji se neće odupirati Božjoj volji. Razboriti, mudri roditelji ne će o ovome svome zavjetu nikada drugima govoriti, a najmanje samome djetetu. Mnogi svećenici saznaju tek kod svojih primicija, da ih je majka posvetila Bogu već kod njihova rođenja.

Neki biskup našao je među starim zaprašenim papirima požutjeli listić.

Već ga je htio baciti, kad li na njemu prepozna rukopis svoje pokojne majke. Majka je bila napisala slijedeće: O Marijo, Majko moga Spasitelja, moja slatka Majko, Tvojoj zaštiti povjeravam svoju dušu i duše svih svojih dragih. Ti si nam pokazala svoju ljubav, kad si nam darovala Isusa, Sina Božjeg i Tvojega. Ja isto tako želim Tebi dokazati svoju ljubav time, što darujem dušama spasitelja-svećenika, u osobi mojega sina, ili ako bi bilo moguće sve svoje sinove. Kakva bi to bila čast za mene i za čitavu moju obitelj. Darujem Ti ih sve, iako će moje srce mnogo trpjeti.... Biskupu se orosiše oči. Tek sada je odgonetao tajnu svoje obitelji: zašto su naime sva tri sina svoj život posvetila Bogu u njegovoj svećeničkoj službi. (Montillet).

5. Samo još jedno pitanje: što onda, ako dijete ne bi ustrajalo u zvanju? Mnogi roditelji se toga boje, pa sami u sebi misle: bolje je ništa ne poduzimati, kada ne znaš, što će se iz toga razviti. Nu, neka si roditelji ne taru time svoju glavu. Ako će oni nešto velika započeti iz ljubavi prema Bogu, sigurno je, da njihova nastojanja ne će uroditi lošim plodovima. Istina je, da ne će postati svećenici svi koji se oduševljavaju za to zvanje. Ako su dio svoje mladosti posvetili plemenitom i uzvišenom idealu, to će ih još samo većma utvrditi u njihovoj dobroti i plemenitosti. Znade se često dogoditi, da se zvanje u obitelji nekako pritaji: gdjekoji otac, koji je nekada sam pomišljao na svećeničko zvanje, postigne svoj cilj u svome sinu-svećeniku. Mnogi misnici su to ispričali o svojim očevima. Nekoć su iz bogoslovije otpustili vrlo dobrog mladića, budući je imao srčanu manu. Odlazio je iz sjemeništa teška srca. Oženio se. U vremenskom razmaku od tri godine dobio je tri sina. Nakon kratkog vremena je umro. A sva tri njegova sina postadoše svećenici.

Dubokoumni francuski mislilac De Bonald doživio je tu sreću, da je njegov sin bio zaređen za svećenika. Skinuo je pred njim svoj šešir i nije se više htio pokriti, iako mu je sin prigovarao. Kazao je: Od onog časa, odkada je moj sin primio sv. svećenički red, veći je od mene. Ovaj sin je kasnije postao nadbiskup u Lyonu i kardinal.

Roditelji, koji pobude, njeguju i razvijaju svećeničko zvanje, sami sebe nadmašuju, jer svijetu daju više, nego što su oni sami. Ovakovi roditelji slični su Mariji, koja je svijetu dala kud i kamo više nego što je sama bila. Ta, Ona je rodila Onoga, koji je Stvoritelj svijeta. - Amen.

cycycycyc

16. OBITELJ NEKA ŽIVI OD VJERE

Kada je Preblažena Djevica Marija došla u pohode svojoj rođakinji Elizabeti, ona joj je pohitjela ususret, pozdravivši je: Blagoslovljena Ti među ženama... Blago Tebi, što si vjerovala, jer se ispunilo što Ti je kazao Gospodin (Lk. 1,45). Sv.Elizabeta je svu Marijinu sreću pripisivala Njezinoj čvrstoj, živoj i dubokoj vjeri. I zaista! Duboka vjera preobrazi čitavog čovjeka i po čovjeku promijeni lice zemlje.Tko ozbiljno promatra svoj život i sve događaje u svijetlu vjere, vidi da je sve duboko i značajno, jer je sve usmjereno prema vječnosti. Štošta, što se svijetu čini od goleme važnosti, to isto postaje u svijetlu vjere bez značenja, sporedno, akcidentalno, bez važnosti. A što je pak u očima svijeta beznačajno, postaje nužno i jedino potrebno.

Jasno je, da samo živa i duboka vjera rađa svećenička zvanja. Charles de Foucauld bio je po zvanju oficir,ali tako razuzdana i nemoralna života, da su ga odpustili iz francuske kolonijalne vojske, gdje zaista nisu odviše izbirljivi i skrupolozni. Naskoro se obratio, postao je svećenik, pokornik i misionar u Sahari. Što ga je potaknulo,da

je izabrao svećeničko zvanje? Pisao je prijatelju: "Čim sam povjerovao, da Bog postoji, shvatio sam da ne mogu nikako drukčije živjeti nego jedino za Njega. Moje svećeničko zvanje rodilo se istog časa kao i moja vjera. Bog je tako velik, a tako je velika razlika između Boga i svega onoga, što On nije". Tko u duhu vjere promatra uzvišenost svećeništva, uvidi, kako presudnu i sudbonosnu ulogu igra svećenik u spasavanju duša, tko upozna neizmjernu štetu, što ju svako proigrano zvanje nanosi Božjemu kraljevstvu, taj će se sigurno odazvati, ako ga BOG pozove. Zašto toliki zabace Božji poziv? Zato, jer ga ne gledaju u svijetlu sv.vjere. Bit će im žao na drugome svijetu, kada će im život zasjati u drugome svijetlu, ali bit će prekasno, jer će izmaknuti čas milosti.

U čemu se sastoji živa vjera? U tome, da su Bog, besmrtnost, nastavljanje Kristovog otkupiteljskog djela preko sv.Crkve, sv.sakramenti, svećenici i ostale vjerske istine, ne neke daleke, maglovite, imaginarne mogućnosti,nego, da je sve to prava stvarnost, u čijem svijetlu sve ovozemaljsko jest prolaznog karaktera, tako sitno i maleno,tako bezvrijedno, tako časovito, zapravo samo jedan maleni, tek uvodi dio budućeg života, dok će pravi život započeti tek u vječnosti.

Tko je dakle pozvan da u ovakvome duhu vjere odgoji djecu, ako ne obitelj!

Već spomenuti p.Aimé Duval kaže: Držanje mog oca za vrijeme molitve tako se duboko usjeklo u moje pamćenje, da to neću nikada zaboraviti. Vraćao se kući s bremenom drva na ramenima. Pošto smo večerali, kleknuo je, naslonio je lakotve na stol, glavu je stavio među dlanove - i ostao nepomičan. Gledajući ovaj nezaboravan prizor iz dana u dan, stao sam razmišljati: Moj otac, koji posjeduje tako golemu fizičku snagu, koji zapovijeda svima u kući, goni volove, ne klanja se niti bogatašima, niti kojekakvim nitkovima, u nazočnosti Boga postaje dijete. Čitava njegova vanjština potpunoma se izmijeni, kada se nalazi u razgovoru s Bogom. Bog mora doista biti veoma velik, dok moj otac kleči pred njim. A Bog mora također biti jako dobar, kada se možeš s Njime razgovarati, a da ne moraš ići k Njemu u posjete. Slično govori o vjeri svoje majke: Bog zaista mora biti vrlo jednostavan i skroman, kada može moja mama s Njime razgovarati opasana pregačom i držeći dijete na rukama. Ali Bog mora biti istovremeno vrlo važna osoba, kada se moja majka ništa ne obazire na mijaukanje mačaka po kući, dok s Njime razgovara. Ruke mojeg oca i usnice moje majke većma su me poučile o Bogu, negoli sam katekizam.

Dugogodišnji magister novaka u nekom samostanu sažeo je svoje iskustvo u ovoj kratkoj rečenici: Nikada nisam sumnjao o zvanju novaka, koji mi je pri-

povijedao, da je kod kuće redovito obavljao molitvu sa svojim roditeljima i s njima pribivao sv.Misi i pristupao sv. sakramentima.

Sluga Božji Antun Martin Slomšek ostavio nam je ovu preporuku: Sveta vjera neka vam bude svijetlo na putevima vašeg života. Omladina, koja u svijetlu vjere gleda svoj život i svoju sudbinu, naći će uvijek onaj put, na kojem je čeka sreća, koju Bog namijenjuje svakome čovjeku, samo da se drži začrtanog puta. Naročito neka obitelj očima sv.vjere promatra svećeničko zvanje. Svećenik je namjesnik Kristov. Još više - on je drugi Krist, čovjek, koji nastavlja Kristovu misiju. Otac brnskog nadbiskupa i kardinala maršal Huyn susreo se s nekim mladomisnikom u Beču. On mu je na javnome trgu s punim poštovanjem poljubio ruku. Mladomisnik se našao u neprilici zbog ove iskazane čast.Maršal je to primjetio te je izjavio:.U Vašoj osobi častim i poštujem Kristovoga namjesnika. Kad ne biste bili svećenik, ja se jamačno ne bih obazro na Vas. Ovo neka gleda svaka obitelj u svećeniku. Ljudi mlaki u vjerskom životu, često prosuđuju svećenika potpunoma prema svojim uskogrudnim vidicima: da li je lijepe vanjštine, elegantnog stasa, kakav imade glas, kakvu naobrazbu posjeduje, da li je društven. Katoličke obitelji također cijene ove prirodne sposobnosti, ali u svećeniku cijene više Krista, koji po svećeniku nastavlja svoju otkupiteljsku

misiju. Svećenik neka nam bude: Krist među nama!

Svećenik je čovjek, kao što smo i mi ostali ljudi, ali u siromašnoj posudi njegove ljudske naravi jest Božja snaga. Lijepo je kazao kardinal Faulhaber: "Svećenik je zemaljski prah, rođen iz praha kao i sva ostala Adamova djeca, ali ovaj prah nalazi se u rukama Spasiteljevim, koji s njime može slijepcu otvoriti oči." Svećenik je rub na Spasiteljevoj odjeći, koji podjeljuje zdravlje onima, koji ga traže. Neka bude prah ne znam kako prljav i odjeća siromašna, u Isusovim rukama dobiva Božju snagu. Neka bude svećenik ne znam kako jednostavan, neka bude bez govorničkih sposobnosti, neka bude star i iscrpljen, vazda će vrijediti za nj Kristove riječi: Tko vas sluša, mene sluša, a tko vas prezire, mene prezire (Lk. 10,16).

Svećenička čast je tako uzvišena, da je ne može zasjeniti niti lična svećenikova nedostojnost. Svećenik je također čovjek i kao takav podvrgnut je strastima, manama, zakonu grijeha. Nu grijeh može uprljati samo čovječju posudu, ali ne može uprljati božanske atribute, vlastitosti svećeništva, sudioništva kod Kristovoga posredništva. Sv. Ivan Vianej, arški župnik zorno je poučio svoje vjernike: Pustite tekućinu kroz lijevak: neka bude lijevak iz zlata ili bakra, ako je tekućina dobra, o-

stati će uvijek dobra. Kada je završio propovijed o svećeništvu, ganut do suza, reče vjernicima: Kadgod ugledate svećenika, pomislite na Isusa Krista!

Bilo da je svećenik visoko naobražen ili ne, pobožan, ljubezan, strpljiv ili ne, bilo da je svetac ili griješnik u svakom slučaju on imade vlast opraštati grijehe, vraćati život milosti i dijeliti vječno spasenje. Ta on to ne čini sam, u svoje vlastito ime, nego to u njemu i po njemu vrši sam Isus Krist, koji živi u Njemu. Zato uvijek svećenika rado pozdravimo s pozdravom: Hvaljen Isus! Ovim pozdravom kažemo, da za nas ne igra toliku ulogu sam svećenik, koliko Krist, koji je u njemu.

Naša narodna poslovica kaže, da se na crnoj odjeći najviše poznaje mrlja. Ljudi veoma zamjeraju svećenicima svaku njihovu slaboću. Svi zahtijevaju od svećenika, da bude u svemu uzoran, bespriječkoran. A najgrlatiji znadu biti upravo oni, kojima uvelike smetaju baš uzorni svećenici. Ljudi rado govore o svećeničkim manama, te ih uvećavaju, često izmišljaju, zaboravljajući da i svećenik imade pravo na dobar glas.

Ako pak doista zapazimo na svećenikovoj osobi, što se ne dolikuje njegovome zvanju, tada se sjetimo, što je učinio sv. Franjo Asiški: došavši sa svojom subraćom u neko selo, stadoše župljani odmah iznositi tužbe protiv svome

duhovnome pastiru, župniku. Svetac ih mirno sasluša i reče: Ne znam, da li je istina, što govorite o njemu. Nu znadem jedno, da je on jedini u ovome selu, koji mi može u sakramentu sv.ispovijedi oprostiti grijehe i kod oltara podijeliti Presveto Tijelo Našega Gospodina Isusa Krista. U taj čas pojavio se župnik, a Franjo, pokleknuvši poljubi mu ruke, koje dijele Presveto Tijelo Isusovo.

Drugom zgodom kazao je opet sv.Franjo slijedeće: Ako bih susreo istovremeno nevrijednoga, griješnoga svećenika, neznalicu i anđela, najprije bih se poklonio svećeniku, jer on jedini imade pravo pričestiti me Presvetim Tijelom Isusovim i u Njegovo mi ime oprostiti grijehe.

Marija je svojom svetošću kud i kamo nadmašila apostole. A ipak je rado primala iz njihovih ruku sv.Pričest, jer je u rukama apostolovim gledala Kristove ruke. U svijetlu sv.vjere gledala je Marija svećenika, ovako su ga gledali i sveci. Ovako ga gledajmo i mi. Amen.

xxxxxxxxxx

17. ODGAJAJMO VELIKODUŠNU MLADEŽ

Neki se dječak prijavio u sjemenište. Upitaše ga, iz kojih bi razloga želio postati svećenik. Odgovor je glasio: Zato, jer svećenik već zarana odsluži sv.Misu i onda je cio dan slobodan. Razumije se, da iz takvoga zvanja nije bilo ništa. Dječak je pokazao malenu, sebičnu dušu.

Velikodušnost je kamen kušnje za zvanje. Možemo čak i to reći: Sve ovisi o velikodušnosti. Spomenuti je dječak želio postati svećenik jedino stoga, da bi mogao lagodno i ugodno živjeti. Ali se prevario, jer život je svećenika sve drugo, nego li život udobnosti, miran život. To je život pokretnog apostolata, koji nastavlja veliko Isusovo djelo. Kao što je o sebi kazao sv.apostol Pavao: da ga svaki dan izjeda briga za sve crkve (2.Kor.11,28). Svećenik sav živi jedino za Kraljevstvo Božje. Ako je potrebno, on će zaboraviti na sebe, na svoje želje i potrebe, on žrtvuje svoje vrijeme, svoje zdravlje, dapače i svoj život, jer on ne živi više samome sebi, nego u Njemu živi Krist.

Krist ugledavši mnoštvo Židova, žalosno je kazao: "Žao mi je naroda, jer

su kao ovce bez pastira". Tkogod želi biti svećenik, mora i sam osjećati nešto od ove boli. Srce, koje nije kadro ljubiti čitavi svijet, premaleno je za svećeničku službu.

Upitaše nekog župnika, koji dan bijaše najsretniji u njegovom životu. On je bez sustezanja odgovorio: „Bilo je na sam Božić. Gotovo cijelu noć i cijeli dan proboravio sam u crkvi, gdje sam ispovijedao, misio, propovijedao, punim rukama dijeleći Božićno veselje, te na kraju za me nije ništa ostalo. Uveče na smrt umoran legoh na počinak. Jedva sam zaspao, već me probudiše s porukom: valja ići k bolesniku. Obukoh se, uzeh Presveto i zaputih se s pratiocima dva i po sata daleko u brdine, hodajući po tami, praćen snažnim vjetrom i kišom, gazeći blato i sniježnu bljuzgavicu. Pomirih s Bogom čovjeka, koji već dugi niz godina nije bio zavirio u crkvu. Kad sam se vratio već je počelo svanjivati. Stjepanje ujutro! Uskoro ću opet morati poći u crkvu. Nu, znao sam: ovom žrtvom otvorio sam vrata vječne radosti duši, koja bi bez mene sigurno bila propala za sve vjekove. U srcu sam osjećao toliku radost, da sam potpunoma zaboravio na spavanje. Klekoh pred Svetohranište i iz dna svoje svećeničke duše zahvaljivah Bogu za ovaj najsretniji čas." Svećeničko zvanje jest najljepše zvanje ali samo za velike, plemenite, požrtvovne duše. Za srca, koja su sposobna za velike stvari, za nešto višeg, nego što je vlastita malenkost. Ono jest za ljude, koji se mogu oduševiti za visoke uzore, za plemenite ideale. Za ovakove vrijedi ono, što je kazao jedan mladomisnik: Hvala vječnome Bogu, što nam je otvorio mogućnost svećeničkoga zvanja. Ako svećeničko zvanje uopće ne bi postojalo, tada bi ga valjalo ustanoviti, jer inače zaista ne znam, čemu bih uopće živio na ovome svijetu.

Ignacije Lepp bio je veliki bezvjerac. Čak širitelj bezboštva. Nu, upoznao je Krista i postao je katolik. Da li će postati i svećenik? Ovo za nj uopće nije bilo pitanje. Govorio je: osjećam, da nisam kao ostali ljudi. Nije mogao živjeti jedino za jelo i piće, kao toliki drugi. Osjećao je nesavladivu potrebu, da svoj život posveti velikome cilju. Bio je to čovjek velike duše, i stoga se nije mogao zadovoljiti s malenkostima. Veliki cilj svoga života ostvario je u zvanju katoličkoga svećenika.

Gdje nema velikih ljudi, nema niti svećeničkih zvanja. Tko imade maleno, uskogrudno srce, tko živi jedino za sebe, tko poznaje jedino svoju udobnost, samo svoj niski i kratkotrajni užitak, tko znade jedino za svoju čast, za svoj džep, takav nije nipošto prikladan, da bude Kristov suradnik.

Zašto se danas toliko osjeća ma-

njak svećeničkih zvanja? Mnogi misle: zato, jer više nema idealnih mladića. Očajni promatraju mladež, koja trči samo za užicima, samo za onim, što joj godi, a ne zna više za sveto i veliko. Da li imadu pravo, kad ovako zaključuju? Čini se, da nemaju. Na svijetu još uvijek ima mladeži, koja se znade žrtvovati za svijetle uzore. Kako znade naša mladež biti požrtvovna! Ta ona ne mari za asfaltirane ceste, nego se uspinje na vrhunce najviših gora. Na svijetu već gotovo i nema vrha, ne postoje tako teške, strme i neprohodne pećine, koje ne bi oduševljena mladež savladala. Promotrimo športaše svih vrsta: oni se podvrgavaju i te kako strogoj disciplini u hrani, spavanju, kod rada, treninga, stavljaju na kocku svoje zdravlje i svoj život samo s jednim ciljem, da ostvare veći rekord, pa bilo samo za nekoliko centimetara ili desetinke sekunda.

Pogledajmo tehničare i učenjake. Godinama i godinama se trude danju i noću, da bi usavršili koji izum. Promotrimo samo istraživaoce pustinja, podzemlja i vječnoga leda, sjetimo se samo ronioca, podmorničara, letalaca i raketnih avijatičara, te ne ćemo više sumnjati, da je današnja omladina puna ideala. Ta mladež i ne može biti druktčija. Bog je svijet tako uredio, da mladež ima veliko srce, veselje prema opasnostima, jer na mladima svijet ostaje!

Istina je drugdje. Današnja mladež se odviše oduševljava za prolazne ideale. Sportske pobjede ubrzo se zaboravljaju, cilj je postignut, rekord premašen - a zatim? Zatim slijedi razočaranje, praznina, život bez ideala. Zato našim ulicama prolaze dugi redovi mladih staraca, mladeži bez ideala, koja više ne zna čemu bi posvetila svoju mladost i svoje sile.

O, kada bi mnogi mladići znali, kakovo neiscrpivo bogatstvo im je Bog pripremio u svećeničkome zvanju! Kada bi oni znali, kako je puno srce apostola! Sv. Franjo Ksaverski, najveći misionar svih vremena, bio je sav nesretan na pomisao, da su u Japan stigli trgovci prije, negoli misionari i to zbog prljavog novca. Iz svečevog srca poteklo je pismo, što ga je uputio svim evropskim univerzama: U duhu prolazim evropskim sveučilištima i vičem kao bezumnik. Iz daleke tuđine govorim onima, koji imadu više znanja, negoli ljubavi. Strašna je pomisao, koliko duša propada poradi vaše nehajnosti. Kamo li sreće, kada bi đaci mislili ne samo na svoju školu, nego također i na odgovornost, koju duguju Bogu. Iz sveg srca bi uskliknuli: Gospodine... ovdje sam! Pošalji me, kamo hoćeš, pa makar i u samu Indiju.

Čije plemenito srce ne bi usplamtilo, čuvši za mogućnost, da nešto dobra učini za čitav svijet. I to za bolji svijet, za najbolje, što se u svijetu

uopće može učiniti: da svijetu donesu Kristov mir i spasenje. Da li uopće može postojati nešto veće, nešto važnije od vječnosti? Sv.Augustin je živio u vrijeme, kada se rušilo rimsko carstvo. Mladi narodi su nadirali u Evropu i Afriku i svuda se osjećao novi dah: na pomolu je nova povijesna epoha. A on je gledao na ovaj prijelom kao na kratku epizodu, neznatan događaj na rubu druge, istinite i veličanstvene drame: vječne borbe između svijetla i tame, između Krista i sotone, između grijeha i milosti, između smrti i života. Da li postoji koje veliko srce, koje ne bi htjelo sudjelovati u pobjedi svijetla nad tamom? Da li postoji koja velika duša, koja ne bi htjela preuzeti samostalan udio u ovome gigantskome dvoboju?

Tko će odgojiti mladež u duhu plemenitosti i požrtvovnosti? Kršćanska obitelj. I kršćanska obitelj ne živi od samoga zraka. Ona se također mora brinuti za svagdanji kruh. Nu, to je samo jedna molba u njezinom Očenašu. Zato neće kršćanski roditelji voditi razgovore samo o zaradi, ljetini, dobitku, također ne samo o tome, što će si zaželjeti i priuštiti, nego će svojoj djeci otvarati široke horizonte Kraljevstva Božjega, potrebe duša, veliku čast apostolskog djelovanja. Dođi kraljevstvo Tvoje. Ova molba Očenaša neka postane geslo naših obitelji.

Kasniji misionar i mučenik Just de Bretonnieres, kao maleni dječak je prvi puta čuo za pogane koji stanuju na drugoj polutki zemlje. U domaćem vrtu iskopao je malenu jamicu, da bi preko nje uspostavio kontakt s poganima, koje je toliko ljubio. Legnuvši na tlo, prislonio je svoje uho na jamicu i napeto osluškivao. Majka ga je našla u takvome položaju i začuđeno ga upitala što radi. Tiho, majko, šapnuo je - slušam Kineze, gdje me zovu. U pozadini njegova zvanja nalazio se obiteljski odgoj, koji je u nježno srce zasadio plemenitost i sveopću Kristovu ljubav.

Majka se nadvila iznad zibke. Pjeva slatke i nježne uspavanke djetetu, sanja o njegovoj budućoj sreći. Što bi učinila majka, kad bi se pojavio uz zibku njezinog milog čeda kakav prorok te bi joj prorekao budućnost i pokazao kako je nesretno, rano umrlo ili možda palo u ratu. Da li bi još pjevala uspavanke? Prestala bi ih pjevati, a njezino srce bi uzdrhtalo od pregorke žalosti.

Marija je znala, što čeka njenog malog Isusa. Ta proroci su u glavnim crtama unaprijed prorekli sve: Njegovo trpljenje i smrt. Njezino srce je također uzdrhtalo, ali unatoč toga Ona je i dalje odgajala Božansko Dijete za spasenje svijeta: hranila je i njegovala Njegovo tijelo, koje će moći trpjeti, da će imati krvi, koju će moći za nas proliti.

Sve je znala već od prvoga trenutka što će se dogoditi, ali nije niti za jedan trenutak postala malodušna. Marija je uzor velikodušnosti. - Amen.

♀♀♀♀♀♀♀♀♀♀♀♀♀

18. ODGAJAJMO U SAMOODRICANJU

Nekom dječaku pokazaše dvije slike: na jednoj bijaše naslikan silni osvajač Aleksandar Veliki koji je pohlepno pružio ruku za čitavom zemaljskom kuglom. Na drugoj bijaše naslikan sv. Franjo Asiški, koji je svom snagom odguravao zemaljsku kuglu, a pogled upro u zvijezde, u nebo. Koja mu je slika draža? Dječak je odmah znao: druga, sv. Franjo bio je veći, zemlja mu bijaše premalena, jer on hoće nešto više, on hoće nebo.

Svaki je čovjek stavljen pred izbor: ili zemlja, ili nebo! Sve, što je veliko postizava se jedino žrtvom. Ono, što ne stoji žrtava, ništa ne vrijedi. Svaki stalež, svako zvanje, svaka dužnost, svaka služba, iziskuje žrtava. Put svakog kršćanina zacrtan je križem. Isus nije toga sakrivao: Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreče sama sebe, neka uzme svaki dan svoj križ i neka me slijedi! Tko, naime, hoće spasiti svoj život, izgubit će ga, a tko izgubi svoj život radi mene, spasit će ga (Lk. 9,23). Ako ovo vrijedi za svakoga kršćanina, koliko onda više vrijedi za svećenika! Na njemu se ispunjuju Kristove riječi: Ako tko dođe k meni, a ne mrzi svoga o-

ca, svoje majke, svoje žene, svoje djece, svoje braće i sestara, te čak i svoj vlastiti život, ne može biti mojim učenikom. Tko ne nosi svoj križ i ne ide za mnom, ne može biti mojim učenikom (Lk. 14,26).

Svećenik mora biti spreman, da se svega odreče: rođaka, vlastite obitelji, mnogih udobnosti te mora nositi križ za Isusom. Mora ponavljati sa sv. Pavlom: Došavši k vama, nisam poznavao drugoga, osim Krista Raspetoga. Već kod ređenja opominje biskup svećenike: Budite svijesni onoga što radite, vladajte se prema onome, što vršite. Kada ćete navještivati tajnu Gospodnje smrti, nastojte, da u svojim udovima zatrete svaku strast.

Mudri ljudi tvrde: svaki čovjek nosi svoj križ. Svećenik imade na misnici dva križa: jedan se nalazi sprijeda, a drugi straga.

Ne smijemo sakrivati žrtve svećeničkoga zvanja. Tko se ne osjeća dovoljno snažnim da ih preuzme, taj nije pozvan. Nu, nemojmo niti uveličavati svećeničke žrtve. Ta ovo je jaram Kristov, koji reče: Moj jaram je sladak, a moje je breme lako. Svećenik žrtvuje sve, ostaje mu samo jedno: radost, veselje. Krist se naime ne da nadvisiti u darežljivosti. Svećenik Mu sve daje, a Krist mu sve vraća. Svećenik Mu poklanja zemlju i sve, što je na njoj prolazna, a Krist mu vraća nebo i sve, što je vječno. Neki pisac pripovijeda: Već sam vi-

še puta čuo, kako ljudi sažaljuju svećenike, budući da se odrekoše tolikih stvari. Ako je to zaista bilo sve, što su morali plaćati za ovu radost, koja sja iz njihovih lica, tada mi se čini, da je ova kupnja dobra.

Ljudi procjenjuju vrijednost drugih zvanja prema plaći. Svećenikova sreća ne da se naplatiti nikakvim novcem. Svećenik je svijestan činjenice, da je on Božji pomoćnik u spasavanju svijeta. Ova svijest već mu je dostatna plaća na ovome svijetu.

Ministrant je zapitao župnika. Da li ste ljetos boravili na moru? Nisam. Da li ste ljetos pošli u planine? Nisam! Kakovo je onda to Vaše zvanje? Radite ljeti i zimi, danju i noću. Uvijek ste u župnome uredu ili u crkvi. Što onda imate lijepa u Vašem životu?

Župnik se nasmiješio na ovu dječakovu primjedbu. Drago moje dijete, na more i u planine moraju ići oni, čije životno zvanje nije ugodno. Moraju si povremeno malo odahnuti i naužiti nešta lijepa. Svećeničko zvanje je u svakom pogledu lijepo. Što radim, ispunja me veseljem. Jedino žalim što nemam na raspoloženju više vremena, da bih mogao još više raditi. Zar nije Isus rekao: I svaki će, koji radi mene ostavi kuću ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili njive, stostruko primiti i baštiniti vječni

život (Mt 19,29). Elegantna limuzina zaustavila se jednog dana pred vratima planinske crkvice, koja je visjela poput orlovskog gnijezda na samom rubu strme pećine. Iz limuzine izvukao se ugojeni izletnik i njegova žena. Stupiše u crkvu. Izletnik najednom zastane, kao ukopan. Usuret mu je došao župnik, njegov nekadašnji školski drug. Pa šta si Ti ovdje, u ovoj selendri? ošine ga gospodin. Da, ovdje sam! Ti, koji si bio takav talenat, prvi đak u razredu! Ta Ti bi mogao doista imati sreću u životu! Župnikovo lice razblažilo se u blagome smiješku: nemoj me ništa sažaljevati. Nisam niti najmanje nesretan! Zar nikada ne osjećaš, kako bih kazao, malo zavisti što nisi bogat, što nemaš ovako lijepe limuzine? Upravo nikome ne zavidim. Ja imam bogatstvo, u čijem sjaju novac izgleda kao blato. Ti bi mogao putovati po svijetu, vidjeti tolike lijepe krajeve. Sve ću to gledati s one druge strane, kamo ćemo uskoro obojica stići. Ovim riječima tješio ga dobri župnik. Pa Tebi bi morali dati kakovu bolju župu u gradu. Ta ti si sigurno za to sposoban. Svećenik umalo da se nije razljutio. Što Ti misliš, zar moji župljani nemaju neumrle duše, za koje se vrijedno žrtvovati? Izletnik još nije prestao sa svojim lamentacijama: Ovdje si tako osamljen, tako napušten u ovoj ledenoj crkvi, u ovom sivom župnom dvoru. O ne, nisam sam, jer me sa svih strana okružuje čitava obitelj čudesnih bića. Bog, Marija, anđeli, duše. Izletnik nije više znao što bi kazao. Oprostio se i pojurivši nizbrdice svojom limuzinom preko serpentina, obratio se ljubopitnim upitom dragoj ženici: No, Magda, Magda, što Ti misliš o mome župniku?

Držim, da je on bogat, a mi oboje vrlo siromašni, odvrati zamišljeno poštovana gospođa Magda. (Montillet).

Mladež je puna idealizma. Već po samoj svojoj naravi sklona je velikim podvizima i stvorena za visoke ciljeve. Ako je tome tako, zašto se onda tako malo mladih ljudi odlučuje za svećeničko zvanje?

Boje se žrtava. Ne shvaćaju ljepotu žrtve. A Isus traži žrtve. Tko nije spreman nešto dati, taj ne može ništa ni očekivati.

Sjetimo se onog mladića iz Evanđelja: Želio je slijediti Isusa, želio je biti savršen, ali samo pod tim uvjetom, da zadrži svoje bogatstvo. Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer: ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu! (Mt.6,24). Kad bih nastojao svidjeti se ljudima, ne bih bio Kristov sluga (Gal. 1,10).

Tko će odgojiti u našoj omladini duh odricanja? Opet kršćanska obitelj.

Kršćanska obitelj neka bude u ovome svеopćem potopu poput Nojeve lađe, barka spasenja barem za svoju djecu. Sinovi neka ne postanu sluge novca i robovi bogatstva, niti kćerke djevojke šminke i igračke mode. Odgojite ih u širokoj slobodi djece Božje, kojima će svijet biti tako malen, da će ga se moći odreći bez velikih poteškoća, ako će to iziskivati viši interesi.

Ovakova je bila obitelj kanonika Cardyna, apostola mladih radnika. Kad mu je bilo 13 godina, tada je njegov otac tražio da mu dadu penziju. Nije više mogao podnositi naporni rad u rudniku. Sin je zauzeo njegovo radno mjesto. Slijedeće godine sin je osjetio u svome srcu Božji poziv. Otac nije bio za to oduševljen, jer mu je trebala sinovljeva pomoć. Mladić je ostao i dalje u rudniku. Nekog dana reče otac majci: Ako želimo imati sina svećenika, tada se moram opet vratiti u rudnik. Slijedeći dan uputio se u rudnik, a sin u sjemenište. Kad se otac našao na samrtnome krevetu, tada mu je sin morao pod svetom prisegom obećati, da će čitavi svoj život posvetiti za dobro radnika.

Na koji način ćemo odgojiti našu djecu u samoodricanju? U obitelji mora vladati čvrsti red. Ustajanje mora biti točno određeno. Nikome se ne smije dozvoliti pležavanje i ljenčarenje u krevetu. Hrana također mora biti u određeno

vrijeme. Nije baš nužno potrebno, da bi djeca morala po cio dan samo žvakati, budući to škodi ne samo želucu, nego također i značaju. Nije potrebno, da bi djeca morala baš sve vidjeti i svuda zalaziti: svaki film, svaki izlet, svaka zabava. Neka bude u obitelji dnevni red tako mudro uređen, te će se izmjenjivati molitva i rad, zabava i počinak.

Mnogi roditelji, napose oni bogatiji, naročito ako imaju malo djece, znadu se tužiti: nemamo mogućnosti, da bismo sve pružili djetetu. Upravo je ova točka u odgoju najnegativnija: sve nuditi, sve pružiti. Time djetetu oduzmeš ono, što je najvažnije i najvrijednije, t.j. vlast nad samim sobom. A tko ne zna sama sebe svladavati, jest najveći siromah.

Sveta Obitelj iz Nazareta jest uzor svake kršćanske obitelji. Tamo se nije pitalo, što kome godi, a što ne. Ondje se svi, Isus, Marija i Josip žrtvovahu jedan za drugoga. U Nazaretskoj kućici svi savjesno ispunjavahu sve ono, što je Bog tražio. Zato su svi bili neizmjerno sretni i zadovoljni. - Amen.

‡ ‡ ‡ ‡ ‡

19. PREDNOST BROJNIH OBITELJI

Kada je slavni borac protiv nacizma Max von Gallen zasjeo na biskupsku stolicu u Münsteru, dao je naštampati spomen-sličice sa slijedećim riječima: Ja sam trinaesto dijete u mojoj obitelji i vječno ću biti zahvalan svojoj majci, što je imala toliko odvažnosti, da je izrekla svoj: da, kada joj je Bog ponudio i trinaesto dijete. Ja ne bih bio niti svećenik niti biskup bez ovog majčinskog: da.

Svima je poznata činjenica, da većina svećenika dolazi iz redova obitelji s brojnom djecom. U Italiji većina svećenika potječe iz obitelji, koje imadu po četvero ili petero još žive djece. U Švicarskoj imade svaki bogoslov više od petero braće i sestara. U njemačkim biskupijama (Ernland, Tübingen i t.d.) izračunali su, da su obitelji bogoslova imale poprečno po petero do sedmero djece. Pitomci Maryknolla u Americi potječu iz obitelji, koje poprečno broje petero, devetero, pa čak i po desetero djece. U Francuskoj su došli do istih rezultata, da naime obitelji s brojnom djecom daju Crkvi kud i kamo više svećeničkih kandidata od obitelji s malobrojnom djecom.

U Austriji je 1936.god. bilo zaređeno 23o mladomišnika. Samo trideseterica od njih bili su iz obitelji s jednim ili s dva djeteta, dok ih je 2oo potjecalo iz obitelji s više djece. Prebrojahu za primjer, koliko bijaše austrijskih obitelji s jednim djetetom, koliko s dva, koliko s tri i t.d. za jedno svećeničko zvanje. Došli su do slijedećeg zaključka: Jedan mladomisnik došao je na 3o.8oo obitelji s jednim djetetom, na 11.5oo obitelji s dva djeteta, na 4.3oo obitelji sa tri djeteta, na 19o obitelji sadesetero djece, na 15o obitelji s dvanaestero do petnaestero djece, na 57 obitelji po šestnaestero djece, na 7o obitelji sa sedamnaestero djece.

Da li je moguće pronaći nešto rječitije od ovih brojki? Neka bude dozvoljeno prevodiocu ovih redaka iznijeti nešto iz života salezijanskih novaka. U salezijanskom novicijatu u Rijeci bilo je pet hrvatskih klerika uz ostale. Ova petorica zajedno su imali pedeset i petero braće i sestara, dakle na pet obitelji otpada pedeset i petero djece. Poprečni broj djece iznosi na spomenute obitelji jedanaestero rođene djece.

Sigurno je dakle na temelju iznesenih činjenica, da su brojne obitelji izvor svećeničkih zvanja. U ovakovim obiteljima se ukorijeni duh vjere, požrtvovnosti i plemenitosti. Nije rijedak slučaj, da se većina braće i sesta-

ra iz ovakovih obitelji posvete Bogu u Njegovoj službi. Vrhovni poglavar Salezijanske Družbe odlikovao je 1957. god. sa zlatnom medaljom Leonildu Baratto, jer. šest njezinih kćeri stupiše u samostan, a tri sina otidoše u redovnike.

Vrlo je poznat primjer engleske majke VAUGHAN (čitaj VON). Nazivahu je: čudesna majka. Ona je bila obraćenica iz anglikanizma i molila je Boga, da bi se po mogućnosti sva njezina djeca posvetila BOGU. I doista od trinaestero djece, jedanaestero je izabralo duhovno zvanje. Od sedam odraslih sinova, šestorica postadoše svećenici. Prvi je nosio kardinalsku i nadbiskupsku čast u Westminsteru. Drugi je urešen nadbiskupskom mitrom u Sidneyu u Australiji. Treći i četvrti zaodjenuše svoju mladost skromnim habitom sv.Benedikta te udariše temelje samostana u Švedskoj. Peti je stupio pod barjak sv.Ignacija, dok je posljednji konsekriran za pomoćnog biskupa u Salfordu. Preostalo je dakle još pet sestara i sve one listom stupiše u samostan, izabravši si za zaručnika svojih djevičanskih duša Isusa. Slika dakle izgleda ovako: 5 redovnica, 3 redovnika, 1 biskup, 1 nadbiskup, 1 kardinal.

Iz svega, što do sada rekosmo o svećeničkim zvanjima, slijedi još jedna važna konstatacija, da naime obitelji s brojnom djecom također daju redovito i kvalitetnija zvanja. Pogledajmo još slijedeće primjere, kao dokaz za našu tvrdnju. Sv.Bernard imao je šestero braće i sestara, sv.Petar Kanizij devetero, sv.Vinko Paulski petero, sv.Pio X.osmero, Ivan XXIII. osmero. Sv.Katarina Sijenska bila je dvadeset i treće dijete od dvadeset i petero djece. Sv.Terezija od Djeteta Isusa, deveto, sv.Ignacije Lojolski trinaesto, sv.Klement Hofbauer dvanaesto, Alban Stolz sedamnaesto i t.d. Ovo su sve redom veliki muževi i žene, čija su imena zlatnim i velikim slovima upisana na stranice povjesnice.

Odakle ova pojava, da su brojne obitelji tako plodne sa zvanjima?

1. Prvi razlog leži u samoj naravi brojne obitelji. Gdje su samo dva djeteta ili pak samo jedno dijete, redovito oni postanu središte obiteljskoga života, oko kojih se sve kreće, te se ugađa svim njihovim željama i hirovima. Ovakva djeca obično su sebična, nesposobna za život žrtve, za odricanje, samosvladavanje, plemenitost, za Božji poziv. Gdje imade više djece, već se od malena privikavaju životu žrtve i odricanja. Starija djeca moraju se često odreći koječemu iz ljubavi prema mlađima. A oni to i čine s veseljem, jer ih ljube, sreću braće i sestara drže svojom vlastitom srećom. Stariji mlađe nadahnjuju ljubavlju.

Dječak je dobio malog bracu. Teta

ga draži: od sada te otac i majka ne će više toliko voljeti. Više će voljeti maloga bracu. Dječak se dosjetio pravome odgovoru: tim bolje, jer ćemo biti troje, koji će ga voljeti. Ta ja ga više volim, nego samoga sebe. Dječak je ispravno shvatio: ljubav i žrtva slađa je od meda. A kako će sin-jedinac doći do ove bogate životne spoznaje? Nu, da se razumijemo. Istina je, da brojne obitelji imadu prednost obzirom na zvanja, nu to još ne znači, da su u posjedu isključivog prava. Postoje obitelji koje imadu malo djece ili pak samo jedno dijete, ali je ono ipak odgojeno u duhu žrtve. To biva tamo, gdje razlog malom broju djece ne stoji u egoizmu roditelja, nego se nalazi drugdje, izvan dohvata njihovih snaga. Bog također i iz kruga ovakovih obitelji odabire svoje miljenike.

Znade se dogoditi i suprotno, da naime i brojne obitelji ne daju zvanja, jer djeci ne daju pravi odgoj: roditelji često odgoj djece prepuste ulici ili dozvoljavaju, da im djeca zalaze u pokvarena društva, ili pak njeguju njihovo tijelo, brineći se samo za hranu, za odjeću, možda još samo za napredak u školi, dok istovremeno zanemaruju odgoj savjesti i srca.

2. Drugi pak razlog, zašto brojne obitelji daju tolika zvanja jest vrhunaravnog karaktera. Bog ovakvim obiteljima podijeljuje svoj poseban blagoslov. Svećeničko zvanje jest najljepša nagrada

za žrtve, što ih roditelji decenijima doprinašaju vršeći Božje zapovijedi i provodeći život po Božjoj volji.

U Gornjoj Šleziji počiva na jednome groblju neki misionar. Iznad njegova groba podignut je kip Bezgrješne Djevice. Ispod Marijinih nogu pod staklom uzidan je mirtin vijenac. „Ovaj vijenac pronađoše poslije svećenikove smrti među njegovom ostavštinom, a uza nj i maleni listić. Ovo je svadbeni vijenac moje majke. Vazda sam ga nosio sa sobom, bilo na kopnu, bilo na moru, kao dragu uspomenu na onaj sveti trenutak kada je moja majka obećala svome suprugu pred Božjim oltarom vjernost do groba, ali ne samo vjernost nego ujedno i poštenje. Kroz cio svoj život ostala je vjerna svetoj prisezi. Već je imala devetero djece, i tada je još uvijek imala toliko odvažnosti, da je dozvolila, da sam i ja ugledao svijetlo ovoga svijeta. Odmah iza Boga dugujem svoj život i svoje zvanje mojoj majci. Da mi moja majka nije darovala život, ja ne bih postao svećenik niti misionar i ne bih mogao, poznavajući devet jezika, toliko učiniti za spas besmrtnih duša. Lijepo molim onoga, koji će naći ovaj vijenac, da ga zajedno sa mnom stavi u grob." Ova svećenička majka bila je žena siromašnog vojničkog pisara.

Marijo, Majko svih majki, daj nam još mnogo ovakovih odvažnih majki i odgojiteljica. - Amen.

+-+-+-+-+

2o. BLAGO ONIMA, KOJI SU ČISTA SRCA

Kada se je Bl.Djevica Marija ukazala u Lurdu, Bernardica ju je više puta upitala za Njezino ime. Konačno se predstavila: Ja sam Bezgrešno Začeće!

Čudno ime! Nije kazala: Majka sam Božja, niti Utočište grješnika, niti Kraljica neba i zemlje, nego je kao svoj lični atribut i izvanrednu odliku istakla bezgrješnost. Marijina bezgrješnost je doista izvanredno djelo Duha Svetoga. Sv.Augustin naziva Mariju izvanrednim plodom vječnoga zavjeta. Kako Bog znade na čudesan način izvesti ono, što je odlučio! Naši umjetnici nastoje, kako bi što ljepše načinili i uresili svetohranište, gdje će biti pohranjeno Presveto Tijelo Našega Gospodina Isusa Krista. S koliko većim nastojanjem je Bog načinio svetohranište Marijinog tijela i duše, gdje će počivati Njegov Jedinorođenac, Vječna Riječ Božja. Čime će Bog ovjenčati svoju majku? Zar bogatstvom, biserima, vijencem ljudske slave? Ovo sve nije ništa. Bog će joj darovati najdragocjeniji ures - bezgrješnost. Nikada, od prvog časa Njezinog začeća, ne će se Je dotaknuti niti sjena grijeha. S naročitom brigom Bog je čuvao kod Marije krepost savršene čistoće, njezino djevičanstvo. On je htio imati majku nadasve, savršeno čistu, koja će nadvisiti sve, što je zemaljsko i tjelesno. Toliko je cijenio djevičanstvo, da je zakone života, koje je sam postavio, za Mariju ukinuo i nju jedinu između svih ljudskih kćeri odredio da u sebi združi oba najljepša vijenca: djevičanstvo i materinstvo. Sve je to zato, jer je Mariji povjerio posebnu zadaću - u Božjem nacrtu. Ona mora svijetu donijeti Krista. A što da reknemo o svećenikovu poslanstvu? Slično je s Marijinim. Svećenik također daje svijetu Krista. Zato Bog naročitom skrbi priprema i svećenikovu dušu i uresuje ju posebnim milostima. A osobito pak hoće da bi svećeničko srce bilo uzdignuto visoko iznad svake prljavštine. Grijeh nečistoće svakoga ponižuje. Svećeničko dostojanstvo je tako uzvišeno da obzirom na njegov sveti karakter, mora i svećenikova čistoća biti viša od svakidašnje, bračne čistoće. Njegova čistoća mora biti savršena. Ova težnja za čistoćom osjećala se već u prvim kršćanskim vremenima i čim su prilike dopustile, bio je uzakonjen celibat ili neženstvo svećenika. Veoma je zanimljivo i poučno, da se ovaj propis održao jedino u Katoličkoj Crkvi. Vjerske skupine koje se odijeliše od nje (pravoslavni i protestanti) nemaju obveze svećeničkoga celibata.

Poznata njemačka pjesnikinja Lujza

Hensel bila je kći protestantskoga pastora. Kada je maloj bilo šest godina, posjetiše nekog dana njezinu majku prijateljice, sve redom supruge protestantskih pastora. Zanimale su se za ovu ozbiljnu djevojčicu. Jedna je između njih primjetila: Ova mala sigurno će jednom biti žena kojega pastora! Lujza je odlučno odgovorila: Ne ću to nikada postati, jer svećenici ne trebaju uza se nikakvih žena. Gusti znoj oblio je sve prisutne gospođe. Svima je bilo vrlo neugodno, jer bijahu same pastorove žene. Majka je djevojčicu istjerala iz sobe. Uveče je žena tužila kćerkicu suprugu zbog njezine drskosti. Muž čuvši za spomenutu izjavu, blago se nasmiješivši, reče: Odakle samo djetetu ove katoličke ideje? Kasnije je Lujza postala katolikinjom. Bistra djevojčica, iako još malena, ispravno je shvatila sveti karakter svećenikove službe. Svećenikov položaj u ljudskome društu toliko je izuzet i uzvišen, da se on mora čitavim svojim životom dići iznad zahtjeva prosječnosti. Lijepo je ovu misao izrazio neki mislilac (Sonnenschein): Tko se stavi u službu zadnjim, velikim stvarima, taj nužno mora sve ostale, što je sporedno, ostaviti iza sebe. Ovo je glavni razlog celibata ili neženstva katoličkih svećenika: svećenik je po svojoj službi tako blizak Isusu Kristu, koji obnavlja po njegovim rukama i ustima svoju žrtvu na križu, da mora cio pripadati samo Kristu, čitavom dušom i tijelom. Tko ne razumije, da je svećenik drugi Krist, taj ne može shvatiti savršenu svećeničku čistoću.

Želimo li imati dovoljan broj svećenika, tada je nužno potrebno, da odgojimo čist naraštaj. Oni, koji žive po tijelu, teže za tjelesnim stvarima, dok oni, koji žive po duhu, teže za onim, što je duhovno. (Rim. 8,5). Dogodi se katkada, da Bog pozove u svoju službu i takove duše, koje su izgubile nevinost, ali se ovakvi moraju prije očistiti i utvrditi svoju krepost dugotrajnim i čistim životom. Većinom Bog podijeljuje milost zvanja samo onim mladićima, koji su čista srca, iz čijih očiju blista nevinost, jer samo čisto oko u stanju je vidjeti svu veličinu i uzvišenost svećeništva, samo ono srce, koje još nije ispunila putenost, sposobno je žrtvovati se za cijeli svijet. Isus reče na gori: Blago onima, koji su čista srca, jer će Boga gledati. (Mt. 5,8).

Što će činiti obitelj, da bi odgojila čist naraštaj, koji će biti sposoban, da se odazove Božjem glasu. Ništa izvanrednoga. Učinit će samo ono, što je već i tako dužna učiniti. Ta i onako do stupanja u brak dužan je svaki provoditi čist život duše i tijela. Prije svega u obitelji mora vladati duh svete ozbiljnosti. Obitelj, koja želi imati sina svećenika, nikada ne će dozvoliti, da se u njezinome krugu čuju nepristojne riječi, dvolični izrazi, što si nika-

da ne će dozvoliti niti roditelji, niti gosti niti djeca. To ne znači, da će roditelji svojoj djeci posvema sakrivati tajnu života ili pak ovu svetinju obavijati lažnim bajkama o rodi i slično. Neka roditelji u granicama pristojnosti i svete ozbiljnosti otvore pogled djeci i u ovo područje života, neka im pomalo daju potrebno znanje i o tom problemu. Ne najedanputa, ne drastično, nego u finoj, vrlo delikatnoj formi, da dijete sačuva sveto poštovanje pred bistrim izvorom zemaljskog i vječnog života.

Roditelji neka svom pažljivošću bdiju nad svojim djetetom, naročito u burnim godinama razvoja. Neka pripaze, što njihovo dijete čita, što gleda, čime se zanima, s kime se druži. Napose će pripaziti s kakvim se prijateljima druži. Nadalje će pripaziti, da nije dijete možda počelo s kakvim preranim upoznavanjem, ljubakanjem. U nekim krajevima već je čitava atmosfera otrovana: hoćeš, nećeš, svaki dječak i svaka djevojčica mora imati svoju simpatiju. Mnogi kršćanski roditelji upravo su slijepi te ne vide strahovite posljedice, što ih sobom donosi ovakova neozbiljna igra s ljubavlju. Na vrtu puste voće u miru, dok ne sazrije, a potom ga uberu kao zrio plod. A dječja srca znadu još nezrela trgati i nude ih na prodaju: koliko će im tko za njih dati? Da li je moguće, da će ovakovo dijete, koje je već u cvijetu mladosti bilo naučeno, da svo-

je srce nudi bilo kome, održati bračnu vjernost kroz cio svoj život? Ne samo za sunčanih dana, nego također i za tmurnih? A kako će se tek onda moći odlučiti, da će čitavo svoje srce bez ikakva pridržaja i opoziva pokloniti Kristu? Vlast nad srcem valja odgojiti već u nježnoj djetinjoj dobi.

Ovo će se moći postići jedino na taj način, ako će također i među bračnim drugovima vladati atmosfera zdravog duhovnog života, a ne egoizam, sebičnost, uživanje, pohota i tjelesna strast, nego međusobno poštivanje, volja za rađanjem potomstva sa plemenitom i uzvišenom nakanom sudjelovati sa Stvoriteljem u stvaranju nove Božje djece.

Knjiga Mudrosti pjeva hvalospjev sv. čistoći (4,1). O, kako je lijep i čist naraštaj u svoj svojoj slavi, neumrla njegova uspomena, poznat je kod Boga i kod ljudi. Negdje se obdržavao roditeljski sastanak. Tu bijahu sakupljeni ljudi različitih mišljenja. Raspravljahu, kako bi pomogli mladeži, da sačuva ljiljan čistoće. Između prisutnih ustao je jedan protestant i rekao je: Vi katolici nemate zaista što da tražite. Ta vi imadete Mariju! Da! Neka ne bude Marijina slika u kući samo neka mrtva uspomena, nego neka bude djetetu živa opomena na nebesku Majku, koja ga s majčinskom ljubavlju prati na svim životnim stazama. Marijina slika neka mu predoči i probudi osjećaj nadnaravne ljepote i

duhovne veličine. Bude li tako, tada će čisto djetinje srce biti dionikom sreće, da će Boga gledati i slušati.-Amen.

""*"*"*

21. ZAŠTO SE SVEĆENICI NE ŽENE?

Mnogi postavljaju ovo pitanje. Ova činjenica im najviše upada u oči kod svećenika. Uistinu ne postoji zvanje, koje bi se neženstvom razlikovalo od drugih, osim svećeničkog zvanja. Danas se mnogo govori o potrebi moderniziranja Katoličke Crkve. Štošta se čuje pametna, a još češće i nepametna u vezi s time. Poneki, napose iz nekatoličkih redova, stadoše predlagati, da se Crkva prilagodi našem vremenu te da ukine celibat. Nu, sv. Otac Ivan XXIII. nedavno je svom odlučnošću vrhovnoga poglavara Katoličke Crkve odbacio ova naklapanja i izrazio svoje žaljenje, što se nađoše također i u katoličkim redovima ljudi, koje je zatrovao dah suvremenoga materijalizma u takvoj mjeri, te više nisu sposobni, da pravilno ocijene ideale djevičanstva i celibata. Premda celibat katoličkih svećenika nije Božji, već crkveni propis, ipak je on nastao jamačno pod uplivom Duha Svetoga, te ne postoji niti jedan znak, po kome bismo mogli zaključiti, da će ga Crkva u bliskoj ili daljnoj budućnosti ukinuti.

Zašto se dakle svećenici ne žene?

1. Glavni razlog ovome već spomenusmo. Savršena čistoća jest svadbeno ruho za službenika neoskvrnjene žrtve kod Božjega oltara (Faulhaber). Misna odijela su različitih boja: bijele, crvene, zelene, ljubičaste. Ove boje označuju radost, ljubav, ufanje, pokoru i žalost. Iz njih odsjeva sva šarolikost ljudskoga života, koji se pod sv.Misom prikazuje Bogu. Ispod svake misnice svećenik nosi albu, t.j. dugu bijelu haljinu, koja pokriva čitavo njegovo tijelo. Sav se predao Bogu i dušama. On još živi u tijelu, ali kao izvan tijela. Obzirom na vrijednost njegova služba pripada većma anđelima, negoli ljudima. Prema tome i svećenik mora provoditi život sličan anđeoskome.

U Knjizi Otkrivenja piše sv.Ivan evanđelista(14): Potom opazih Janje, gdje stoji na Sionskoj gori i s njim sto četrdeset i četiri tisuće osoba, koje su imale napisano na svojim čelima njegovo ime i ime njegova Oca... I pjevali su novu pjesmu pred prijestoljem... i nitko ne mogaše naučiti te pjesme, osim onih sto četrdeset i četiri tisuće. To su oni, koji se nisu okaljali sa ženama, to su djevice. Ovi prate Janje kud god ono pođe. Tako visoko Bog cijeni djevičanstvo. Nije uputno o ovome govoriti ljudima, koji ogreznuše u svoje strasti, budući da čovjek, koji živi po

tijelu, ne shvaća ono, što je duhovno.

2. Drugi razlog celibata jest potreba izbora kandidata. Krist i Njegova Crkva trebaju u svojoj službi junake, samo junake. A kamen kušnje njihovog junaštva jest upravo ljubav: zemaljska ili nebeska, koja će pobijediti? Mnogi na ovome raskršću izgube svoje zvanje, kod mnogih se iskristalizira i utvrdi. Crkva doduše žarko moli za veliki broj svećenika na njivi Gospodnjoj, ali to ne smije biti na račun njihove kvalitete. Bolje je, da ih imade manje, ali koji će biti potpuno zauzeti za Božje stvari, čija srca ne će razdirati podvojenost. Tko može razumjeti neka razumije.

3. Treći razlog celibata jesu potrebe Božjega kraljevstva. Kada je Isus tumačio nerazrješivost bračne veze, činila se apostolima ova nauka novom i strogom. Tada mu rekoše učenici: Ako tako stoji stvar, onda je bolje ne ženiti se. Isus iskoristivši ovu zgodu, još je većma naglasio svoju novu nauku. Ima neoženjenih, koji su nesposobni za ženidbu. Ima takvih, koji se odriču ženidbe poradi kraljevstva nebeskoga. Tko može shvatiti, neka shvati (Mt. 19,12). U Evanđelju nebesko kraljevstvo je katolička Crkva, vječno kraljevstvo, koje imade svoj početak na zemlji. Slično je mislio i sv.Pavao: Neoženjeni se brine za Gospodnje stvari: kako će ugoditi Gospodinu. A oženjeni se brinu za svjet-

ske stvari: kako će ugoditi ženi, te postaje razdijeljen (Kor.7,32).Svećenik ne smije biti razdijeljen: čitav se mora posvetiti jedino dušama i procvatu Božjega kraljevstva. Pogledajmo život uzornih duhovnih pastira: što im još preostaje vremena za ženu i djecu? Oni nemaju vremena niti mogućnosti, da bi se za njih brinuli. Posvema ih je absorbirala briga za dobrobit duša.

Sv.Crkva dozvoljava grkokatoličkim svećenicima da stupe u brak, ali prije nego su primili sv.svećenički red, dok se i kod njih biskupi ne žene. Među grkokatoličkim svećenstvom sve većma prevladava težnja za celibatom. Suvremeni pastoralni apostolat oduzme svećeniku toliko vremena, da u njegovome životu više nema mjesta za vlastitu obitelj.

U nekoj župi župnikovao je grkokatolički svećenik. Provodio je život sa svojom ženom u uzornoj ljubavi,rodilo im se jedno dijete, zatim drugo, treće... u svemu sedmero djece. Djeca su pomalo rasla i dorasla. Htjedoše poći u škole, na studije. Kuda? Župniku nije preostalo drugo nego da se zbog djece preseli u grad. Odrekao se župe, stupio je u državnu službu i brinuo se za svoju brojnu obitelj. A svećenička služba? Svake nedjelje bi odslužio sv.Misu po istočnome obredu - i to je bilo sve. Tko ne posveti čitavo srce Božjoj službi, ne može biti duhovni pastir. Ako je to ikada vrijedilo, onda to vrijedi napose

danas.

4. Možda će tkogod posumnjati da li je ovakav način života uopće moguć i podnosiv. Bog je kazao u zemaljskome raju: Nije dobro, da je čovjek sam (1. Mojs.2,18). Da, doista je tako. Nu, postoji dvostruka ženidba. Jedna, koja biva između dvije osobe, između muža i žene, a druga pak, koja postoji između osobe i zajednice. Postoji takva ženidba, kao što je vez između Krista i Crkve. Isus je to predvidio: Zaista kažem vam, odgovori Isus, - nema nikoga, tko ostavi radi mene ili radi evanđelja kuću, ili braću, ili sestre, ili majku, ili oca, ili djecu, ili njive, koji ne bi primio stoput toliko - kuća, braće, sestara, majki, djece i njiva već sada na ovom svijetu, a u budućem svijetu vječni život. (Mk. 1o,29). Ove riječi doslovce se ispunjuju na svećeniku.Svećenik ne posjeduje svoju kuću, ali mu je otvoren pristup u svaku kuću. Nema braće i sestara, ali su mu zato svi kršćani njegova braća i sestre. On nema svoje djece, ali sva djeca gledaju u njemu svoga oca. I s pravom! Sve,koje je krstio, rodio je za vječni život. Sve one, kojima je oprostio u sakramentu sv.Ispovijedi njihove grijehe,rodio je ponovo za život milosti. Svi oni, koje je spasio žrtvom sv.Mise, svi oni, koje je uputio na put spasenja naukom sv.vjere, bit će mu zahvalni na sve vijeke kao svome dobročinitelju i duhovnome

ocu. Kako čudesno celibat proširi svećenikovu ljubav. Umjesto svoje malene obitelji, dobije na dar, kao za naknadu veliku duhovnu Božju obitelj.

Neki svećenik putovao je vlakom iz Lausanne u Ženevu. Među suputnicima našao se čovjek, koji nije mogao vidjeti svećenika ni za živu glavu. Čim ga je ugledao, odmah ga je počeo zadirkivati. Konačno se je oborio i na celibat. Zašto se svećenici ne žene? A zašto bi se morali ženiti? - oponirao je svećenik. Ta na svijetu ne postoji niti jedna zemlja, koja bi izdala zakon da se podanici moraju ženiti. Zar nema zakona? Dolikovalo bi se da odgojite djecu te ih darujete državi kao dobre građane, zasiktao je sav bijesan čovjek. Ako Vi tako zamišljate stvar, mirnim tonom nastavi svećenik, tada Vam mogu kazati, da imadem već lijepi broj djece. Suputnici naperiše svoje uši. Nu, ovo ti je lijepo! Svećenik, pak ima djecu. Koliko ih imate? upita podrugljivac. Nešto preko dvije stotine. Ta to je nemoguće, odjekivalo je odjelkom. Svećenik izvadi svoju posjetnicu, na kojoj bijaše napisano: p.Josip, osnivač i ravnatelj sirotišta. Zatim sam nastavi razgovor i poče tako toplo, tako iskreno i oduševljeno govoriti o svojim mališanima, da je ganuo srca svih nazočnih. Od čega žive, upita netko od prisutnih. Žive od moga rada i milostinje, što je izmolim od dobrih i plemenitih ljudi. Odjelkom

je zavladao muk. U sveopćoj tišini podrugljivac izvadi svoj novčanik i pruži patru ček od deset franaka. Za njim se povedoše i ostali. Svima je postalo jasno, da svećenik ne živi samo za sebe.

Svaki svećenik ima veliko očinsko srce. U njemu ima mjesta za čitavu župu. Svaki kod njega nalazi utjehu i dobiva pomoć u potrebama svoga života. A svaka prava župa dobro osjeća, što za nju znači njezin svećenik, župnik: on je duhovni otac. Župa nije nehajna prema svome svećeniku. Ona je sakupljena oko njega, zanima se za njegove nacrte, podupire ga molitvom i suradnjom. Napose mu djeca na svakome koraku iskazuju ljubav i dužno poštovanje. U ovakovoj župi nije teško biti svećenik. U ovakovoj župi svećenik nije zaboravljeni pustinjak, koji vječito samotari, a u ovakovoj župi također niču i brojna svećenička zvanja.

5. Samo još jedna primjedba! Neki mladi oženjeni seljak je pred župnikom ovako mudrovao: Kada bi svećenici živjeli u braku bili bi bliži narodu. Ovakovo mudrovanje nije ispravno. Naprotiv! Čim su svećenici slobodni od obiteljskih veza, tim većma postaju svima očevi i braća, tim se lakše približe kršćanskim obiteljima. S-jetimo se Marije. Imala je sina Isusa. U Njemu smo svi braća i Marijina djeca. Ako bi Marija imala još nekoliko djece, da li bi nas mogla ljubiti jednakom ljubavlju, kao onu svoju

tjelesnu djecu? Kada bi svećenik imao svoju obitelj posvetio bi se posvema njoj, a ovako, budući da je nema, može čitavi svoj život žrtvovati za članove velike župske obitelji. Mnogi će kimati glavom i nikada ne će vjerovati, da je moguće živjeti u savršenoj čistoći. Već apriori prišivaju svećenicima sve moguće grijehe. Nu, oni se veoma varaju. Sv. apostol Pavao reče: Sve mogu u Onome, koji me krijepi (Fil.4,13). Moguće je često živjeti i velik dio Božjih službenika također tako i živi, pa bilo, da tko to razumije ili ne razumije. Ako se ikada i dogodio moralni pad, to tako malo pobija opravdanost celibata, kao što i bračna nevjernost opravdanost braka. Svećenik je čovjek, kao što smo i mi. On se mora baš tako boriti, kao što se moramo i mi. Njegova velika obitelj, župa, neka ga podupire u toj borbi s molitvom.

Profesor na bogoslovlji kazao je budućim svećenicima: Vi ćete doći u selo, gdje će vam početi pričati o svećenicima: ovaj župnik bio je takav i takav, onaj kapelan opet onakav i onakav. Nemojte ih slušati, nego ih upitajte: Vi tako rado osuđujete svoje svećenike, a dali ste se za njih kada Bogu i Gospi molili?

Rado molimo za svećenike, napose na prve subote. Neka im Bezgrešno Srce Marijino ispuni srca svim krepostima, a osobito anđeoskom krepošću, krepošću sv. či stoće. - Amen.

+/+/+/+/+

DOMINIKANSKI NOVICIJAT DUBROVNIK

22. ODGAJAJMO EUHARISTIJSKI

U španjolskoj pokrajini Navari leži seoce Arbazuza, maleno, planinsko gnijezdašce. Iako maleno, poznato je čitavome svijetu: do sada je ovo seoce dalo iz svoje sredine ništa manje nego 337 svećenika. Najvećma zadnjih desetljeća, jer ondje upravlja župom don Bruno Lezaun. Godine 1952., 24. travnja proslavio je Don Bruno svoj zlatomisnički jubilej. Za ovu svečanost postaviše u crkvi 3o oltara, na kojima je istovremeno sa zlatomisnikom služilo sv. Misu 3o svećenika, kojima je on pomogao, da su se uspeli do svećeništva. Njihov broj nije nipošto bio potpun. On je odgojio sveukupno preko 8o svećenika bilo svjetovnih ili redovničkih. Ovome broju dodajmo još preko 4oo redovnica, velik broj redovnika i bogoslova, koji žive rasijani na sve četiri strane svijeta. Ime Arbazuza svuda je poznato. Jedna trećina živućih stanovnika ove župe izabrala je duhovno zvanje. Iz pojedinih obitelji čak po šest ili sedam. Otkuda procvat tolikih zvanja?

Znatiželjni novinari posjetili su 83-godišnjeg don Bruna. Htjeli su od njega saznati njegovu tajnu. On ih je začuđeno pogledao. Tajna? Vi biste htje-

li saznati za moju tajnu. Pa to uopće nije nikakova tajna! 1904. godine, kao mladi svećenik hodočastio sam s dvije stotine španjolskih svećenika u sveti grad Rim. Razumljivo je, da smo htjeli vidjeti i sv.Oca i primiti njegov blagoslov. Pio X. bio je s nama vrlo ljubazan. Održao nam je također govor, u kome je svom snagom naglasio slijedeće:

1. Svaki svećenik dužan je svom savješću poučavati djecu u kršćanskom nauku i omogućiti svakome mladiću, koji imade svećeničko zvanje, da stupi u svećenički stalež.

2. Svom gorljivošću ispovjedati.

3. Vjernike poticati i odgajati, da rado polaze k sv.Misi i da što češće pristupaju k Stolu Gospodnjemu. Nikada nisam više mogao zaboraviti ove ozbiljne riječi sv.Oca. Kroz čitav svoj život provodio sam u djelo njegovu preporuku. Evo, u tome se nalazi čitava tajna.

Ovo je sve. Putem katekizma i po dobro obavljenoj sv.ispovijedi i dostojnom primanju sv.Pričesti, što sve nužno proizlazi iz katekizma, bude se svećenička zvanja. Don Bruno se najednom našao u velikoj neprilici, kuda će smjestiti toliko kandidata, što se počeše javljati. U župnom je dvoru srušio jedan zid i dobio je veliki prostor: redovito je držao kod sebe 14-17 učenika, koje je sam poučavao u latinskom jeziku. Župni dvor promijenio se u malo sjemenište. Godišnje je znalo ući u bogoslovlje i po 12-15 mladića. Sada je već don Bruno umirovljen. Nu, on ne miruje, nego piše knjigu svojih životnih iskustava. Knjiga će nositi naslov: Blagoslov česte sv.pričesti. On će moći prstom uprijeti na blagoslovljene plodove euharističnoga odgoja, na koji ga je potakao i za koji ga je oduševio euharistični papa sv.Pio X.

Nema svećenika bez euharistije, a nema ni euharistije bez svećenika. Svećenik i euharistija usko su povezani. Lumen bogoslovije sv.Toma Akvinski upravo prema toj povezanosti sa Presvetim Tijelom, definira što je svećenstvo. Svećenik jest ona osoba, koja imade vlast nad Isusovim sakramentalnim tijelom, on jedini smije pretvarati kruh u Presveto Tijelo Isusovo i vino u Presvetu Krv Isusovu. To je njegova bistvena i najveća zadaća.

Isus u Presvetom Oltarskom Sakramentu je središte čitavog svećeničkog života. Svećenik na vidljivi način vrši ono, što Krist na tajanstven način vrši u Sakramentu: uči, posvećuje, blagosliva. Sv.Hostija je neugasivo sunce svećeničkoga života.

Misionari, koji djeluju uz obale rijeke Mackenzie na sjeveru Kanade mnogo trpe od studeni. Jedini pratioci njihovi bijahu psi, koji su im vukli saonice. Većinom su živjeli od samih osu-

šenih riba, a dogodilo se, da katkada godinama nisu okusili kruha ili krumpira. Kako su uopće mogli izdržati?

Biskup Gerard zamolio je papu Pia IX. za dozvolu da bi misionari mogli uvijek uza se nositi Presveto Tijelo Isusovo. Papa se nije mogao odlučiti. Biskup je nastavio s obrazloženjem svoje molbe: Sv.Oče, ako ne uslišate moju molbu, tada ćemo morati napustiti naše misijske stanice, jer nitko ne može duže vremena ustrajati u takovome načinu života, ako nema vazda uza se BOGA.Pio IX. bio je toliko ganut ovom molbom, da je dao ovu izvanrednu dozvolu. Sinko moj, neka bude, kako želiš. Od toga vremena mnogi misionari nose vazda uza se u ledenim pustarama Presveti Oltarski Sakramenat, da ne klonu u traženju besmrtnih duša.

U našim krajevima nije običaj, da bi svećenici nosili uza se Presveto, ali u svakome mjestu, gradu i selu, u svakome kraju gdje živi i djeluje svećenik, pred Svetohraništem gori vječno svijetlo. Ovdje crpi svećenik snagu za život, koji je često sličan putovanju kroz ledenu, smrznutu pustinju. Ako je dakle tako usko i čvrsto povezana Euharistija i svećenik, tada nije nikakovo čudo, da su također međusobno usko povezani Euharistija i svećeničko zvanje.

Koga će napokon najvjerojatnije Bog pozvati u službu oltara i svetohra-

ništa? Onoga, koji živi u sjeni oltara i svetohraništa, onoga, koji je odgojen u euharistijskome duhu. Bez česte i dostojno primljene duhovne gozbe nema niti svećeničkih zvanja. Euharistijski duh, koji dominira u životu dječaka jest najbolje jamstvo, najbolji znak svećeničkog zvanja. Ujedno je garancija da će u zvanju i ustrajati. Bacimo letimičan pogled diljem svijeta. Gdje ima najviše zvanja? U Irskoj, Holandiji, Španjolskoj, Belgiji, SAD. U kojim je zemljama najvećma raširen euharistijski život? Opet redom slijede kao i prije: Irska, Holandija, Španjolska, Belgija, SAD. A gdje je najmanje zvanja? Ondje, gdje je i euharistijski život zamro.

Kamo li sreće, kada bismo mi znali pripremiti našu djecu, da bi što češće pristupala euharistijskoj gozbi s dubokom i iskrenom pobožnošću, tako, kao što pristupaju novo-kršteni ci u misijskim krajevima, u čijim je dušama milost još potpuno svježa, puna proljetne svježine. Čujmo divan primjer o Indijancu, koji se digao za vrijeme pouke kršćanskoga nauka i kazao: Oče, kazao si nam nešto, što mi ne razumijemo. Spomenuo si nam, da iza svakog grijeha pobudimo u srcu pokajanje. Ne razumijem, da bi netko još mogao vrijeđati Boga, kada Ga je jednom primio u svoje srce. Imade nas šest obitelji, ali Ti mogu iskreno kazati, da od naše prve sv.Pričesti pa sve do ovoga trenutka nisam niti kod

jednoga primijetio niti jedan najmanji grijeh, niti da bi itko od nas nešto loše govorio o drugima, niti se ljutio. Jasno je, da nikome ne vidim u srce, a što se pak tiče mojega srca, mogu Ti reći, da je u njemu sve u redu.

Sv.Pričest nam čisti dušu, napose od grijeha nečistoće. Ta sv.Pričest jest žito izabranih i vino, koje rađa djevice (Zah. 9,17). Neki misionar piše iz Afrike: Otkada smo uveli štovanje Srca Isusova i čestu sv.Pričest, sve većma se množe obraćenja. Dječaci i djevojčice postadoše apostoli, koji su mi velika potpora. Male crnkinje u velikome broju obilaze selom od kuće do kuće, tražeći poganske djevojčice, koje vode sa sobom na misijsku stanicu, učeći ih svaki dan katekizam i tako ih spremaju na primitak sakramenta sv.krsta. Ove male crnkinje nalaze veliku radost u svome apostolskome radu i mnoge od njih već su izrazile želju, da bi također i poslije sklapanja braka smjele nastavljati svojim apostolatom kao pomoćne misionarke. Česta sv.Pričest im je dala novi duh i veliku revnost i promijenila ih, što zapažaju a također i priznavaju sami pogani. Nekog dana reče mi jedan od mojih malih kršćana: Da li znadeš, Oče, što o Tebi govore fumus (to su seoske starješine)? Govore, da Ti daješ pokrštenim dječacima i djevojčicama lijek protiv nečistoće. Zašto tako misle? Zato, jer više ne vode ružne razgovore, ne

zgovaraju ružnih riječi. Umjesto pokvaenih pjesama sada pjevaju samo pobožne jesme. Moj dječače, fumus imadu pravo, er ja im doista dajem lijek. Ti također dobro poznaješ ovaj lijek, jer ga i sam primaš, a to je sv.Pričest. Duboki euharistijski život promijeni svakog ovjeka. Mladi Indijanac Hindu Arpudam s velikim zanimanjem pratio je katehetu, kad je ovaj tumačio, kakvim bogatim plodovima rodi sv.Pričest. Odlučio je, da će se s bogatim milostima obilno koristiti. Drugovi ubrzo opaziše na Arpudamu očite promjene. Govorili su za nj: Sada je tako skroman, blag i ponizan, tako marljiv, kao anđeo. Danomice se povećavao broj prijatelja euharistijske gozbe. Jednoć je poglavar obližnje misijske stanice posjetio onaj zavod. Pregledao je učionice, u kojima je učilo oko 130 pitomaca, sve mladići između 17. i 20. godine. Dugo vremena je obilazio učionu i promatrao. Prva njegova riječ, kada je napustio sobu, bila je: Šta je vašim učenicima? Ništa naročita, začuđeno je odgovorio pratilac. Zar baš ništa posebna? Kažem vam, da vaši dečki nisu poput ostalih mladića. Usuđujem se dati ovakovu tvrdnju, jer imadem dobre oči. Kažite mi, zašto su im lica tako vedra? Otkuda ova čistoća njihovih očiju, otkuda vrhunaravni sjaj, što odsjeva s njihovih čela? Misionar je vrlo lako dao odgovor na ova postavljena pitanja: danas se pričestilo 80 pitomaca. I to se ponavlja iz dana u dan.

Kršćanski roditelji! Ako su ovo razumjeli indijanski muževi, djeca i mladež, zar ne bismo ovo mogli razumjeti i mi Hrvati, čiji pređi stupiše u kolo kršćanskih naroda pred dugih tisuću i trista ljeta? Odgajajmo svoju djecu u euharistijskome duhu, vodimo ih često k stolu Gospodnjem, pomozimo im da prime sv.Pričest sa živom vjerom i dubokom ljubavlju, pa će tada također i u našoj domovini sinuti proljeće, pod čijim će toplim euharistijskim zrakama propupati brojna svećenička i uopće duhovna zvanja.

Nemojmo se izgovarati: pa dijete još nije sposobno da pristupa često k sv.Pričesti. Razumljivo je, da je još dijete. Nu sv.Pričest ne ovisi samo o djetinjoj pobožnosti. Sv.Pričest je nešto besprimjerno više, jer u njoj je sadržana sva snaga Kristova.

. Ngdje se sastalo više svećenika. Poveo se razgovor o temi: kako doći do svećeničkih zvanja. Tada jedan reče:Kada gledam unatrag, ne vidim drugog izlaza, nego jedino česta sv.Pričest, koju mi preporučivahu moji roditelji. Nisam baš osjećao neku naročitu pobožnost. Sakramenat je sam djelovao u meni. Kada je bilo Isusu 40 dana, tada Ga je Marija prikazala u hramu. Pokazala ga je starcu Simeonu i stavila ga u njegovo naručje. Svećenici su Marijini pomoćnici. Kad god pristupamo nebeskoj gozbi, svaki puta nam pokazuje Isusa, koji je još uvijek Marijin Sin. Njegovo Presve-

to Tijelo satkano je od Marijina tijela, njegova Presveta Krv potječe od Marijine krvi.

O, Majko, probudi u nama veliku želju za Tvojim euharistijskim Sinom. Onda će sama od sebe niknuti brojna svećenička zvanja. - Amen.

=‼=‼=‼=‼=‼=‼=

23. ODGOJ ZVANJA U DJETINJSTVU

Da li može već dijete imati svećeničko zvanje? Objektivno rečeno - još ne može imati. Svećeničko zvanje sastoji se u potrebnim sposobnostima i volji, koja se čitava stavlja u službu Božjem kraljevstvu. Dijete nema još ni sposobnosti niti volje. Prema tome ono još nema zvanja strogo govoreći. Nu, unatoč toga i dijete može imati želju, da postane svećenik. Ova želja jest prvo sjeme zvanja, što ga je sam Bog zasijao u djetinju dušu.

U Francuskoj su anketirali svećenike i bogoslove, stavivši im upit, kada su po prvi puta osjetili želju da se posvete svećeničkoj službi. Dvije trećine odgovoriše, da je to bilo već prije navršene trinaeste godine. Većina zvanja se rađa u nježnoj djetinjoj dobi. Nu, mnogi već tada proživljuju krizu. Nježne biljke zvanja izvrgnute su mrazu vjerskog nehaja, buri praktičnoga materijalizma, suši nerazumijevanja. Nitko ne uzgaja ove biljke, nitko ne nastoji, da ostvari prikladne uslove, da se mogu uspješno razvijati. Zar je onda čudo, ako većina zvanja zamre već u nježnoj djetinjoj dobi? Utvrđeno je, da većina katoličkih đaka barem

jedanput u životu stade ozbiljno razmišljati o svećeničkom zvanju. A tako maleni broj ih postiže ostvarenje svojih plemenitih mladenačkih ideala. Situacija bi bila sasvim drukčija, kada bi se svećenička zvanja njegovala, odgajala već zarana, od djetinjstva. Pio XII. kazao je svećenicima: Nipošto ne mislite, da svećenička zvanja sazrijevaju slučajno. Katkada se i to događa, jer božanska milost nema granica. Nu, redovito se svećenička zvanja pojavljuju u povoljnom ambijentu kao najviši odraz dubokoga i poštenoga kršćanskoga života. Stoga zvanje valja odgajati. Kada u dječaku proklije ova Božja vlat potreban je vrtlar, koji će je njegovati. Ta ne dozvoljavamo, da bi koprive zagušile plemenite stabljike. Okopavamo je, premećemo zemlju, zalijevamo, obrezujemo i privezujemo, jer bi inače bez naše pomoći zahirila. Slično se moramo brinuti za stabljiku zvanja. Bog je Onaj, koji daje rast. Mi budimo vrtlari, koji pripremaju uslove za rast.

Biljčici zvanja potreban je čisti zrak, da je ne bi zagušio kukolj. Ova čista atmosfera jest duh vjere u obitelji. Potrebno joj je sunce, a to je duh velikodušne ljubavi. Potrebna im je hrana milosti, koju naročito daje molitva, sv. Misa, sv. Pričest. Ovu nježnu biljčicu zvanja valja čuvati, da je ne unište razni nametnici, štetočinci, koji podgrizavaju životnu snagu. Stoga odgajajmo u dječaku nježnu savjest, ko-

ja će ga čuvati pred opasnošću grijeha. Sve će ovo dati djetetu odgoj u obiteljskoj kući. Nježna stabljika zvanja treba također potporanj, po kome će se uspinjati u visine. Ovaj potporanj bit će tijesna povezanost s Crkvom, ili konkretno sa svećenikom, s domaćom župom ili crkvom.

Neki svećenik (Edgar Schmiedeler OSB) ovako opisuje svoje roditelje: Moj otac bio je član pjevačkog zbora sve do svoje smrti i za nj nije bilo ništa važnijeg. Kadgod je župnik nešto trebao, vazda je mogao računati na pomoć i usluge moga oca pa i za radnih dana. Moja majka nalazila je najveće veselje u ukrašivanju oltara sa cvijećem. Moji roditelji gajili su najveće zanimanje za život župe i željeli su, da u njemu sudjelujemo također i mi, djeca. Najvažniji dio odgoja odvija se u obiteljskome domu u predškolskim godinama. Ovaj odgoj najdublje se utisne u djetinju dušu. Kasnije valja ovaj odgoj samo produbljivati, proširivati i utvrđivati. Za ovakav odgoj zahtijeva se veća naobrazba od one, što je imadu obično kršćanski roditelji. Njihov odgoj će nadopuniti kateheta kod kršćanskoga nauka. Stog razloga će roditelji, dobri vjernici slati svećeniku svoju djecu na vjeronauk ne samo do prve sv.Pričesti i sv.krizme, nego i nadalje, barem dok polaze u školu. A tko ima pred očima i više ciljeve, ne će prestati slati

djecu na vjeronauk niti iza završenog obvezatnog školovanja. Neka obitelj na svim putovima svoga života traži doticaj s crkvom. Kadgod treba u crkvi pomagati, popravljati, čistiti, kititi, neka to smatra svojom časnom dužnošću, da smije surađivati. Dječacima osobito preporučamo ministriranje. Što je ministrant? Poslužnik kod sv.Mise. Sudjeluje kod najvećeg povjesnog događaja, kao pomoćnik u spasavanju svijeta. Biti ministrantom, to je velika stvar. Nekada su kod sv.Mise posluživali posvećeni službenici, đakoni i subđakoni. Ovaj običaj održao se sve do naših dana kod svečane sv.Mise. Kod obične sv.Mise sve se odvija skromnije - poslužuju naime dječaci. Kolika je to samo čast za dječake! Kolika čast za obitelj, da imade kod oltara svoga zastupnika. Zar je onda čudo, ako je koje svećeničko zvanje niklo kod ministriranja?

Ministrant je upoznao uzvišenost sv.Misne žrtve, obuzela ga je sveta ozbiljnost svećenikova i pobožnost puka. Zašto ne bih i ja postao svećenik? - pojavila se u njemu misao. Ovu misao su već toliki ostvarili. Prošle godine poslaše sjemenišni poglavari nekog mladomisnika za Veliki Tjedan u pomoć na neku župu, koja je ostala bez svoga svećenika. Neka tamošnji vjernici proslave barem sveti dan Uskrsa po kršćanskome običaju. Već prvo poslije podne mladomisnik je krstio dječaka Ivana. Iza

dugog vremena opet jedno krštenje. To je bilo veselje za djecu! Slijedeći dan započeo je vjeronaučnu obuku. Slijedila je ispovijed djece, priprava za prvu sv. Pričest. Valjalo je naučiti ministrante, kako će posluživati kod svetih obreda Velikoga Tjedna. Jedan je nešto već znao, jer ga je naučio zvonar. Prijaviše se još četvorica spremni za sve. Franjo je obolio. Unatoč visoke temperature došao je da sudjeluje kod sv. obreda. Ivica je posudio bicikl, samo da bi na vrijeme mogao prispjeti iz škole. Roditelji su se čudili: što je ovo s našom djecom, pa prije ih nitko nije mogao umiriti. Sada se tako žrtvuju i svladavaju. Zvrkasti i živi Vlado, koji je prenosio misnu knjigu, izjavio je da će učiti za župnika. Drugi nisu ništa govorili, ali kada je svećenik odlazio, tada su ga pratili sve do vlaka. Ni to im nije bilo dosta. Kupiše si vozne karte iz svoje uštedevine, uspeše se na vlak i jednu stanicu ispratiše svećenika. S pravom je kazao neki svećenik, opisujući svoje svećeničko zvanje: Ne možeš dugo klečati uz oganj, a da se ne bi i sam ogrijao.

Razumljivo je, da to vrijedi samo za one ministrante, koji ne zatvaraju svoje srce vatri Isusove ljubavi koja gori na oltaru. Iskustvo naime uči: dječak, koji ministrira jedino zato da se ističe pred drugima, ili samo zato, da dobije novčanu nagradu, većma se kod

sv. Mise ohladi, negoli popravi. Neka naši dječaci ministriraju iz pobožnosti i ljubavi. Ne iz ljubavi prema novcu. Ako će im svećenik dati kakvu nagradu, neka je prime zaista kao nagradu i priznanje, a ne kao zasluženu plaću. Nesebični ministranti ne će ništa primiti, što bi izgledalo kao neka zaslužena plaća. Oni će sa zahvalnošću primiti knjigu ili koji drugi dar, što će im ga pokloniti svećenik, dobar odgojitelj. Neugodno se osjećaju, kada im koji svećenik želi naplatiti njihovo ministriranje. Neki ministrant je ovako odgovorio: Hvala Vam, velečasni. Nemojte mi zamjeriti, ali ja ne ću primiti novac. Ne želim, da bi se moja pobožnost naplaćivala novcem. Svećenik se nije uvrijedio, dapače je s velikim iznenađenjem pogledao dječaka i pomislio: što će još biti iz njega? Što? Postao je svećenik i danas djeluje kao revni pastir duša. Nesebična pobožnost pripremila je njegovo srce za Božji poziv.

Svi znademo, kako je Marija vodila dvanaestgodišnjeg Isusa u sveti Božji hram. Znademo također i to, da je Isus tamo ostao. Blizina nebeskoga Oca toliko ga je obuzela, da se više nije mogao odijeliti od Božjeg doma. Neka također i sve naše ministrante prožme potpuno ova Božja blizina u kojoj žive, da bi mogli kroz cio svoj život ostati službenici oltara. - Amen.

oooOooo

24. PRIPREMA U SJEMENIŠTU

Čitamo u knjigama Staroga Zavjeta (2.Mojs.24) da su Izraelci na putu preko pustinje stigli do gore Sinaj.Narod se je smjestio na podnožju gore,a Bog je kazao Mojsiju: Dođi k meni na goru i ostani ovdje. Dat ću ti naime dvije kamene ploče sa zapovijedima, što sam ih napisao za narod. Kada se Mojsije uspeo na goru, oblak je zakrilio čitavu goru. Gospodin se ukazao sinovima Izraelovim u stupu gorućeg ognja na vrhuncu gore. Kada je stigao na goru,Mojsije je stao u srijedi oblaka. Ostao je na gori četrdeset dana i četrdeset noći.

Četrdeset dana! Zar to nije odviše? Bio bi dovoljan jedan ili dva dana - ta Bog bi mu mogao za to vrijeme dati sve zapovijedi i upute. Ali nije se radilo samo o zapovijedima i uputama. Bog mora promijeniti i samoga Mojsija. On će od sada biti vjerovjesnik Božjega zakona, prorok i vođa naroda. On se mora pripremiti za ovu veliku zadaću. Mora biti sam s Bogom. Oblak ga mora odijeliti od naroda.

Bog mu se ukazao u takvome sjajnom plamenu, da će njegov odsjev i nadalje obasjavati goru i napunjati sa strahom si-

nove Izraelove. Nešto slično zbilo se i s apostolima. Isus ih je izabrao i odijelio od naroda. Tri godine bijahu u Njegovoj školi, dan i noć su išli s Njime, živjeli su u Njegovoj blizini,s Njime su jeli i počivali, proživljavali njegovu sramotu i slavu. Tek iza ove pripreme, tek po ovome duhovnome sjemeništu, gdje je Isus bio ravnatelj,profesor i duhovni vođa bili su apostoli spremni, da prime vatreno krštenje Duha Svetoga i veliku zadaću. I sv.Pavao,koji nikada nije vidio Gospodina kao čovjeka, odmah se poslije obraćenja uputio u Arapsku pustinju, da se tamo u miru i tišini pripremi na svoje apostolsko poslanstvo (Gal. 1,17). Svatko,tko želi stupiti u službu Gospodnju, mora se privremeno odijeliti od ljudi, mora se povući na goru, gdje vlada tišina i samoća, gdje će mu oblak sakriti cio svijet i svu njegovu prolaznost, ali će mu za naknadu otvoriti put, na kome će susresti Boga. Iz ovog susreta razbuktit će se snažan plamen, koji će ga pratiti na svim životnim putevima. Svi će se kršćanski sinovi sresti s Gospodinom u sjaju ovog plamena. Gdje se nalazi ova gora samoće? U sjemeništu. Postoje dva sjemeništa: malo ili dječačko, i veliko ili bogoslovno. U malo sjemenište primaju se u nekim zemljama dječaci već sa jedanaestom godinom života, a u drugim opet sa 14. ili 15. U nekim zemljama, gdje je razvijeno katoličko

školstvo, uopće ne postoje dječačka sjemeništa, jer katoličke škole u dovoljnoj mjeri snabdjevaju Crkvu sa svećeničkim zvanjima.

Na području Hrvatske bilo je pod konac 1959. godine 27 ustanova za odgajanje i školovanje svećenika i to: 7 visokih bogoslovskih škola, 11 srednjih škola i 9 novicijata u kojima se školovalo 1662 đaka i studenta.

U NR Hrvatskoj postoje ova sjemeništa:

Dječačka sjemeništa

1. Nadbiskup. sjemenište u Zagrebu, Voćarska 1o6.
2. Sjemenište Hrv. franjevačke provincije u Zagrebu, Kaptol 9.
3. Franjevačko sjemenište u Zagrebu, Vrbanićeva 35.
4. Biskupsko sjemenište u Pazinu-Istra.
5. Sjemenište "Rudjer Bošković" u Dubrovniku.
6. Franjevačko sjemenište u Sinju.
7. Dominikansko sjemenište u Bolu na otoku Braču.
8. Sjemenište Kapucina u Osijeku.
9. Biskupsko sjemenište u Zadru.
1o. Biskupsko sjemenište u Rijeci.
11. Sjemenište Salezijanaca u Križevcima.
12. Grkokat. bogoslovsko i dječačko sjemenište u Zagrebu.

Visoke Bogoslovske Škole

1. Bogoslovski fakultet u Zagrebu, Kaptol 29.
2. Dominikanska visoka bogoslovija u Dubrovniku
3. Bogoslovija Isusovaca u Zagrebu
4. Visoka teološka škola u Pazinu-Istra
5. Visoka bogoslovska škola u Đakovu
6. Visoka bogoslovska škola u Zadru
7. Visoka bogoslovska škola u Makarskoj.

Novicijati

1. Franjevački provincije Sv. Ćirila i Metoda u Cerniku kod Nove Gradiške
2. Kapucinski u Varaždinu
3. Isusovački u Zagrebu, Fratrovac
4. Dominikanski u Dubrovniku
5. Salezijanski u Rijeci
6. Franjevaca Trećoredaca u Krku
7. Franjevaca provincije Sv. Jeronima na Košljunu, otok Krk
8. Konventualaca na Cresu
9. Franjevaca provincije Presv. Otkupitelja na Visovcu kod Šibenika.

(Danica Pučki Kalendar, Zagreb 1961.)

Imade priličan broj mladića, koji stupaju u sjemenište iza završenih studija na javnim školama, srednjim i stručnim, a da prije toga uopće i nisu bili u dječačkom sjemeništu. Što je bolje s obzirom na svećeničko zvanje? Priprema na državnoj školi ili pak u malom sjemeništu? Jedno i drugo imade svoje predno-

sti. Oni, koji stupaju u sjemenište iza završenih studija na javnim školama, morali su temeljito prostudirati svoje svećeničko zvanje i za nj se čvrsto odlučiti. Ovakovi bolje poznaju kucaj vremena i kasnije se u pastoralnom radu lakše prilagode suvremenim prilikama. Bila bi pretjerana tvrdnja, da đaci u dječačkim sjemeništima ne dobivaju ovako širok pogled na život i njegovu svestranu problematiku. Odgojitelji nastoje svim silama svojim pitomcima uliti znanje u takvoj mjeri, da sjemeništarci ne zaostaju za svojim vanjskim kolegama niti na jednome području ljudskoga djelovanja. Tu se gaji sport, priređuju se razni izleti, ekskurzije, posjećuju javne ustanove i priredbe, radio, razni časopisi, novine, štivo, sve ih to neprestano drži povezane sa životom. Pio XII. je napose preporučio, neka se đacima u sjemeništima pruža onaj stupanj ljudske kulture i naobrazbe, koju posjeduju njihovi vanjski vršnjaci. Sjemenište ima tu prednost, što je čitav odgoj i naobrazba usmjerena, da iz njih formira buduće svećenike. A napose ima prednost u tome, što u svećeničkim pripravnicima odgaja značaj: život u sjemeništu razvija se pod vodstvom sposobnih i savjesnih svećenika, razvija u pitomcima značaj i potpunu ljudsku osobu, koja će se konačno moći slobodno iza završenih studija u sjemeništu odlučiti za svećeničko zvanje. Razumljivo je, da je sjemeništarac potpuno slobodan obzirom na izbor zvanja te može napustiti sjemenište, kadgod hoće. Svaki svećenički kandidat mora proživjeti u velikom sjemeništu, iza velike mature, barem 5 do 6 godina. Oni pak, koji si izaberu redovničko zvanje, moraju prije ulaska u Red ili Družbu svršiti propisano vrijeme novicijata, koje traje jednu ili dvije godine.

Tek u velikom sjemeništu započinje prva specijalizacija i bliža priprema za svećeničko zvanje. Pripravnik najprije studira mudroslovlje ili filozofiju. Srednja škola dala mu je naobrazbu u glavnim crtama. Sada započinje naobrazba, koja ide u dubine, dosiže do dna svake stvari, traži zadnje razloge svakoga bića. Na dnu svake stvari stoji zadnji razlog svega - sam Bog. Filozofija pruža mladiću znanstveno utemeljene dokaze za Božju egzistenciju, koji mu postaje središte života.

Iza filozofskih studija slijedi pravo bogoslovlje ili teologija. Tu se svećenički kandidat susreće s Kristom, posrednikom između Boga i ljudi. Upoznaje svoju neizrecivo važnu ulogu u Božjem nacrtu. Da li je ovaj studij težak? Jest i nije. Zahtjeva ozbiljan studij, ali i srednje nadaren i marljiv đak može ga svladati. Vrijeme studija na bogosloviji ispunjeno je veseljem. Čujmo što nam o utiscima pripovijeda neki svećenik (John F.O.Neil) iz svoga života na bogo-

sloviji. Imao sam ograničene pojmove o sjemenišnom životu u bogosloviji. Držim, da mnogi katolici gaje isto mišljenje. U mašti sam si predstavljao veliku zgradurinu, koja naliči na kakav zatvor - nu već iza prvog dana, uvidih, da je ovo moje mišljenje bilo već u svojem temelju pogrešno. Zgrada je doista bila velika, tako velika, da je mogla pod svoje okrilje primiti i do 3oo mladića poput mene. To je bila jedna od najprijatnijih zgrada koju sam ikada posjetio, gdje je upravo bujala životna radost kao ni u jednoj drugoj. Iz početka sam teško podnosio sjemenišna pravila. Nu, tada, kada sam razumio njihov smisao, njihov cilj, postadoše naravni dio cjeline. Unatoč točnog obdržavanja dnevnog reda, nikada nam nije bilo dosadno. Već više puta sam razmišljao o tome, kako je to bilo moguće. Nadam se, da sada znadem. Svaki novi dan otkrivao nam je veličinu i svetost svećeništva, njegovu sveobuhvatnost i privlačivost. Možda je u početku još ostalo nešto od onog čarobnog sjaja što ga je porodila želja - biti svećenikom. Slično, kao i kod vojnika, koji se ponosi svojom uniformom. Nu, sjemenište je iz dana u dan sve većma iskristaliziralo pojmove o svećeništvu i odstranjivalo razne primjese. Iza nekoliko mjeseci gledao si svojim duhovnim očima svećeništvo u svoj njegovoj začudnoj zbilji, a predodžba o njegovoj veličini svakim je danom rasla. Međutim, dok su moji prijatelji i znan-

ci u svijetu razmišljali, što sam sve morao žrtvovati, ja sam radije razmišljao o onom što me je sasvim ispunjalo. Držao sam glupim uopće govoriti o onome, što sam ostavio, kad je daleko više nego sam mogao ikada očekivati, ležalo predamnom i čekalo na me. I zaista, bistveno je u bogosloviji: upoznati i uzljubiti svećeništvo. Ne znanost i spretnost, nego lična, duboka pobožnost, spojenas lijepo isklesanim značajem po primjeru Kristovu - to je kapital, što ga bogoslov ponese sa sobom u život iz ove duhovne škole. Kamati će pak rasti kroz cio život.

Bog je također i Mariju pripremao za Njezino veliko poslanstvo. Prema staroj predaji Ona je svoju mladost provela u hramu, služeći Bogu, čisteći i reseći hram Božji. Nu, još je većma Bog u-resio i očistio hram Njezina srca, ispunivši ga svakom krepošću i svetošću. Bog također priprema budućeg svećenika, koji je po svojoj misiji sličan Mariji - s milošću, koja rađa sve potrebite kvalitete, samo tko hoće s njome sudjelovati. - Amen.

(+)(+)(+)(+)

25. ZAKAŠNJELA ZVANJA

Isus je ispričao priču o radnicima u vinogradu: Kraljevstvo je nebesko slično domaćinu, koji izide rano ujutro da najmi radnike u svoj vinograd. I nagodi se s radnicima po denar na dan, te ih posla u svoj vinograd. Kad opet izide oko trećeg sata (po našem računanju vremena u devet sati prije podne) i vidje druge gdje besposleni stoje na trgu, reče im: Idite i vi u moj vinograd, pa ću vam dati, što bude pravo! Oni otidoše. Oko šestog i devetog sata opet izide i učini isto tako. Kad izide oko jedanajstoga sata, nađe druge gdje stoje te ih zapita: Što stojite ovdje vazdan besposleni? Odgovoriše mu: Nitko nas nije najmio. On im reče: Idite i vi u moj vinograd. Zadnje je dakle unajmio u jedanaest sati (po našem vremenu u pet poslije podne)(Mat. 2o). Bog unajmljuje suradnike u svim fazama života. Najviše ih poziva u zoru njihova života, u djetinjim godinama. Nekoje pak poziva kasnije, kada već imadu drugo životno zvanje. Ovo su tzv. zakašnjela zvanja, koji prije nisu osjećali želju za svećeništvo ili su već od djetinjstva osjećali želju za svećeništvom, ali nisu mogli ostvariti svoje želje zbog po-

manjkanja sredstava ili poteškoća u studiju, ili pak zbog protivljenja domaćih, ili sličnih razloga. I ova zakašnjela zvanja su prava zvanja, koje je sam Bog pozvao, a od kojih Crkva imade veliku korist. U katoličkoj Crkvi je uvijek bilo zakašnjelih zvanja. Od apostola, koji su redom svi bili zakašnjela zvanja sve do naših dana. Na pr. sv.Ambrozije, milanski biskup i crkveni naučitelj, prije je bio carski namjesnik. Sv.Augustin, biskup i crkveni naučitelj bio je prije govornik. Od slavenskih vjerovjesnika, bio je sv.Metod prije u vojničkoj službi. Dramatik Calderon de la Barca, jedan između najplodnijih svjetskih pisaca, zamolio je za primitak sv. svećeničkog reda u pedesetoj godini života.

Mnogi osnivači redova, bili su prije toga ljudi, koji su već u svijetu imali svoj određeni društveni položaj. Družba Isusova na primjer sva se temelji na zakašnjelim zvanjima. Njen osnivač sv.Ignacije Lojolski, bio je prije dvoranin i vojnik. U svojoj tridesetoj godini sjeo je u školske klupe među djecu od jedanaest godina u latinskoj školi. Njegov najbolji prijatelj sv.Franjo Ksaverski bio je prije stupanja u Družbu Isusovu profesor na sveučilištu u Parizu. Sv.Franjo Borgia, general Družbe Isusove, bio je prije podkralj Katalonije. Zakašnjelo zvanje bio je također i sv.Klement Hofbauer, apostol Beča. A

tu je i sv.Ivan Bosko, osnivač Salezijanske Družbe. On je ustanovio posebnu instituciju za zakašnjela zvanja pod nazivom: Marijini Sinovi. Vodio je statistiku o svećenicima, koji izađoše iz njegovih zavoda. On je Crkvi dao u četrdeset godina svoga rada s omladinom preko dvije tisuće svećenika. Na temelju statistike ustanovio je, da od desetorice svećeničkih kandidata, koji bi kao dječaci ulazili u zavod, ustrajala bi samo dvojica, a od deset zakašnjelih zvanja, dvojica bi tokom vremena otpala, dok osmorica bi postali svećenici. A još i danas u svijetu djeluje ova don Boskova institucija za Marijine Sinove t.j. za zakašnjela zvanja. Broj zakašnjelih zvanja napose raste u našim vremenima. Trygve Lunden, švedski stručnjak za srednji vijek, postao je katolikom, a zatim i svećenikom. Urban Gross, koji je za vrijeme drugog svjetskog rata kao pilot upravljao letećim tvrđavama, postao je Dominikanac i misionar u Sokotu u Africi. Ovakove i slične vijesti stižu nam sa sviju strana svijeta. Ovaj liječnik, onaj profesor ili inžinjer ostavio je dosadašnje svoje zvanje i prigrlio ljepše i plodonosnije svećeničko zvanje. Neki govore o našem stoljeću, kao o stoljeću zakašnjelih zvanja.

Kako se bude zakašnjela zvanja?

Kardinal Gilroy iz Sidneya u Australiji imao je vrijedne roditelje. Lijepo su ga odgojili. Nikada nije uopće ni pomislio na svećeničko zvanje, nego si je izabrao svjetovno zvanje. Nije ni naslućivao, da ga Bog zove k sebi po vijugavim putovima. Postao je poštar - telegrafista. Bio je zadovoljan sa svojim životnim pozivom. Buknuo je prvi svjetski rat. Bilo je potrebno mnogo osoblja za vezu na brodovima koji prevažahu vojnike. Javio se kao dobrovoljac za telegrafsku službu na brodu. Oduševio se putovanjem na moru. Saveznički napadaj započeo je 25.aprila 1915. na morski tjesnac kod Galipolja. Gilroy je promatrao iz broda razbješnjelu bitku, slušajući grmljavinu topova, eksplozije granata, štektanje mitraljeza, a između svega promatrao je bijeg siromašnih, izmrcvarenih i ispaćenih ljudskih likova. Došao je do spoznaje, kako čovjek može malo odlučivati o svojoj sudbini. Nekoliko desetaka tisuća ljudi tamo na brdu upirahu sve snage, služeći se najmodernijim suvremenim tehničkim sredstvima, kako bi samo uništili druge desetine tisuća ljudi, koji im nikada ne učiniše ništa na žao, koje uopće nikada nisu niti vidjeli, a još manje poznavali. Budući, da svaki od nas može u životu upasti u sličnu situaciju, bez svake je sumnje, jedino razumno, brinuti se za

svoje vječno spasenje, pa makar se ne znam što odigravalo na ovoj jadnoj zemlji. Vratio se natrag u Australiju i opet stupio u poštansku službu. Nu, ozbiljne misli sve više obuzimahu njegovu dušu. Svaki tjedan bi se ispovjedio i gotovo danomice pristupao k Stolu Gospodnjem, dok ga nije jedne subote upitao njegov stalni ispovjednik: Da li ste kada pomislili na to da biste postao svećenik?

Bio je veoma iznenađen ovim pitanjem. Poslije kratke stanke odgovorio je: Da, ali kad su i došle te misli, nastojao sam ih što prije protjerati. Zašto? Jer osjećam, da sam potpunoma nesposoban i nedostojan. Nitko nije dostojan, a ipak Bog poziva ljude u ovu službu. A što se tiče sposobnosti, njih može čovjek steći dugogodišnjom naobrazbom u sjemeništu.

Svećenik je pozvao mladoga čovjeka, neka dobro razmisli o ovome predmetu i ako će smatrati svrsishodnim neka ga potraži u župnome uredu. Nije trebalo dugo čekati na odgovor. Nije postojalo ništa na svijetu, što bi ga toliko privlačilo, kao svećeničko zvanje u kome bi smio čitavi svoj život posvetiti jedino BOGU. Postao je svećenik, nadbiskup, kardinal. S najvećom zahvalnošću sjeća se onoga ispovjednika još i danas, kao svoga najvećega dobrotvora.

Vrlo je zanimljiva i slikovita po-

vijest svećeničkog zvanja new-yorškoga kardinala Franje Spellmanna. Kao mali dječak, navršivši jedva šestu godinu, već si je zarađivao kruh kao raznašač novina. Zatim je postao mehaničar. U šestnaestoj godini sastavio je automobil iz starih dijelova, što ih je dobio na otpadu. Sa sedamnaest godina vršio je službu šofera na autobusu. Kad mu je bilo osamnaest, već je bio glasovit kao izvanredan boksač. Tek tada je otkrio ljepše zvanje i ostvario ga je s nevjerojatno poduzetnim duhom i silnom energijom svoje mladenačke volje. Kao mlad svećenik odlično je organizirao hodočašća u Rim, kuda je dovodio cijele lađe hodočasnika. U Rimu je pobudio pozornost svojim organizatorskim sposobnostima. Uskoro je njegovu glavu resila biskupska mitra, a naskoro ga sv. Crkva zaodjenula purpurnim grimizom kardinala. Imade vrlo moderni ured: u njemu radi čitavi štab tajnika, prevodioca, telefonista, daktilografa. Štamparija mu stoji na raspoloženje. Ako kuda putuje, sam upravlja autom ili avionom. Ukratko rečeno: odlično se snalazi u svim životnim situacijama. I upravo to je glavna prednost zakašnjelih zvanja: ljudi, koji su prošli kroz tešku školu života, te ga dobro poznaju, lakše se uživljuju u položaj svojih sugrađana i lakše shvaćaju potrebe Crkve u sadašnjim vremenima. Iako su počeli kasnije djelovati kao svećenici, u kratkom vremenskom razdoblju pretekli su druge. Oni posjeduju

još jednu prednost: u zrelim su godinama. Njihovo zvanje se ne bazira na mladenačkom oduševljenju, koje brzo splasne, nego ono izvire iz trijeznog i muževnog razmišljanja. Ta njih upravo nitko ne sili, da stupe u svećenike. Oni imadu osiguranu svoju materijalnu životnu egzistenciju. Oni se odlučuju za svećeništvo iz čistog idealizma. Zato su i pouzdani. Zavodi za zakašnjela zvanja imadu preko 80% uspjeha.

Nu, ne smijemo nikako prezreti teškoće, na koje nailaze zakašnjela zvanja: prva sastoji u tome, što stariji ljudi teže svladavaju studij, a druga je poteškoća, što se teže prilagođuju crkvenoj disciplini. Nije dakle svaki krepostan čovjek sposoban za svećenički stalež. Mora biti dovoljno nadaren, a također i obzirom na značaj, mora biti zdrav, uravnotežen, odlučan i pokretljiv. Nu, o ovim potrebnim kvalifikacijama sude sjemenišni poglavari. I kod nas sigurno ima mladih, još neoženjenih mladića, koji bi željeli posvetiti svoj život spasavanju duša. Postoji mogućnost čak i za oženjene, da stupe u svećenički stalež, iza kako su odgojili i obskrbili svoju djecu, kao što je to učinio spomenuti sv.Franjo Borgia, koji je prije bio ugledan i cijenjen otac obitelji.

U nekim zemljama mnogo se trude zadnjih godina, da što više odgoje zakašnjelih zvanja. U Barceloni, u Španjolskoj, izlazi jedna četvrtina svećenika iz takovih zavoda, u Sevilji jedna petina, u Francuskoj 15%. Nedavno otvoriše u Milanu, u Italiji novo sjemenište za zakašnjela zvanja. U Njemačkoj imadu ništa manje nego 18 ovakovih zavoda sa dvije tisuće đaka, u Francuskoj 15 sa 800 đaka, u Belgiji 7 sa 200 đaka, u Nizozemskoj i u Austriji po šest ovakovih zavoda, a u Engleskoj pet i tako dalje. Neki od spomenutih zavoda imaju prave gimnazije, gdje učenici u jednoj godini završavaju po dva razreda: drugdje opet imaju večernje škole ili pak dopunske tečajeve, već prema tome, kako prilike zahtijevaju. Svi studenti bez razlike na starost moraju filozofske i teološke studije završiti redovito, kako to propisuju sv.kanoni. Kod nas ne postoje zavodi za odgoj zakašnjelih zvanja, jer je čitav naš školski sistem takvog karaktera, da omogućava nastavak studija, daljnju školsku naobrazbu također i odraslim i zaposlenima. Tko imade volju i ustrajnost i znade, da ga Bog zove, imade sve mogućnosti, da ostvari tihu želju svoga srca. - Amen.

&&&&&&&&&

26. NA CILJU ČEZNUĆA

Juri godina za godinom, mjesec za mjesecom i konačno se primakao onaj žuđeni i presretni dan, o kome je Božji izabranik toliko vremena sanjao. Godinama je iščekivao ovaj dan a sada kada se nalazi pred vratima sv.svećeničkog reda, gotovo sam sebi ne može vjerovati, da je već na cilju svojih mladenačkih ideala. Čini mu se, da je sve ovo prebrzo stiglo, jer osjeća da još nije dovoljno spreman za ovu veliku čast i dužnost. Svećenik-pripravnik već je primio niže redove: red vratara, red egzerciste, koji izgoni zle duhove, čitaoca i akolite. Ovo su službe koje danas vrše (izuzevši izgonjenje zlih duhova) sakristani i ministranti. Nekada su ove službe vršili za to određeni i posvećeni muževi. Ovo su prve stepenice, što vode k Božjem oltaru. Zato ih sv.majka Crkva još i danas podijeljuje svećeničkim pripravnicima. Ove službe ne nalažu neke posebne dužnosti. Drukčije je sa prvim višim redom, subđakonata, što ga primaju bogoslovi jednu godinu ili barem nekoliko mjeseci prije svećeničkog ređenja. Subđakon se obvezuje na neženstvo. Svijesni svoje nedostojnosti, kandidati se bacaju na tlo pred biskupom, licem

okrenuti prema zemlji, prikazujući na vidljivi način Bogu svoje tijelo, kao čist i neopoziv dar. Sv.Augustin kaže, da ovaj čin nadvisuje snagu onih, koji ne ljube. A tko Boga ne ljubi iz dubine svoje duše u sjemeništu ne stiže daleko. Primitkom sv.reda subđakonata počinje molenjem sv.časoslova ili brevijara. Poslije nekoliko mjeseci dolazi zadnja stepenica prije svećeničkog ređenja, a to je sv.red đakonata. Počinju bliže pripreme. Neki od budućih svećenika dobivaju od svojih rođaka razne darove: kaleže, misna ruha, za koja su možda roditelji štedjeli već godinama i godinama. Sretni pripravnici vježbaju služiti sv. Misu na priprostim oltarima, dok ne osvane dan, što ga je Gospodin odredio, dan sv. svećeničkog ređenja. To je dan, što ga s veseljem očekuje ne samo mladomisnik i njegova obitelj, nego i čitava biskupija. Koliko su vjernici molili i žrtvovali se u tu nakanu. I sada gledaju plodove svojih molitava. Promotrimo obred sv.svećeničkog ređenja. Mnoštvo pobožnih vjernika napunilo je Katedralu. Među mnoštvom nalaze se mladomisnikovi rođaci. Čim je započela sv.Misa, biskup sjedne ispred oltara i pozove ređenike. Ravnatelj sjemeništa ili koji drugi od poglavara pozove ređenike po imenu i predstavi ih biskupu. On moli biskupa u ime cijele Katoličke Crkve, da zaredi za svećenike prisutne đakone. Biskup upita poglavara, da li su dostojni.

Poglavar odgovori: Koliko može prosuditi ljudska slabost, jesu. Zatim biskup upita prisutne vjernike, što oni misle o njima. Biskup nastavlja svoj govor i tumači budućim svećenicima dužnosti, koje će preuzeti sa sv. svećeničkim redom. Zatim slijede litanije Svih Svetih. Za vrijeme molenja litanija svi ređenici leže na tlu. Sada slijedi najvažniji čin. Biskup stavlja svakome ređeniku posebice ruku na glavu. Ovo polaganje ruku popraćeno s prigodnom molitvom iz pontifikala (biskupskog obrednika) sačinjava sam sakramenat svećeničkog ređenja. Mladi čovjek postao je svećenik, drugi Krist. Svi nazočni svećenici ispružaju svoje ruke povrh glava mladomisnika - pridružuju se veselju svoga biskupa, što su dobili novoga subrata i suradnika. Tada biskup stavlja mladomisnicima štolu i svećeničku misnicu, koja je još malo zavinuta straga, što znači: ređenici su već svećenici, ali svoju će službu početi vršiti tek onda, i u granicama, što će im odrediti sv. Crkva. Mladomisnici opet dolaze pred biskupa. On im sada sv. uljem pomazuje ruke, koje će držati Presveto Tijelo Isusovo i koje budu blagoslivljale. Tada biskup pruži svakome ređeniku patenu s neposvećenom hostijom i kalež s vinom, čega se svaki dotakne. Biskup im govori: Primi vlast prinositi Bogu žrtvu i prikazivati Mise za žive i mrtve. Sada se nastavlja sv. Misa, koju više ne služi sam biskup, nego zajedno s njime i svi zaređeni mladomisnici. Ovo je zapravo prva Misa svakoga svećenika. Nijedan od njih neće do smrti zaboraviti, kada je po prvi puta misio zajedno s biskupom, i do smrti svaki će biti svijestan da sve svećeničko djelovanje mora biti povezano s biskupom, s Crkvom. Svi mladomisnici izgovaraju riječi pretvorbe. Prvi puta u životu nastupaju u ulozi Krista. Njihova usta izgovaraju: Ovo je tijelo moje, ovo je krv moja. To više nisu njihova usta, već Kristova. Kruh i vino postaje Isusovo tijelo i krv, koju svećenik zaužije kod sv. Pričesti. Poslije sv. Pričesti zbor mladomisnika u ime Kristovo uvjerava: Više vas ne ću zvati slugama, nego prijateljima, jer ste upoznali sve, što sam činio u vašoj sredini. Sada je gotovo sva snaga Kristova položena u njihove ruke. Još jedanputa obave ispovijest vjere, a zatim opet biskup stavlja svakome od njih ruke na glavu, govoreći Isusove riječi: Primi Duha Svetoga. Kojima ćeš oprostiti grijehe, bit će oprošteni, a kojima ćeš zadržati, bit će zadržani. Potom biskup odvine misnicu, a mladomisnik obećaje poštovanje i poslušnost biskupu i njegovim nasljednicima. Nato ga biskup, utisnuvši mu cjelov mira, primi u svoju duhovnu obitelj. Svećeničko ređenje završava kad i sv. Misa. Pobožni puk neće da ostane prikraćen, nego želi biti dionikom opće radosti, što je Bog iz njegove sredine izabrao novoga svećenika. Zato priređuje mladomisničke svečanosti.

Mlada Misa! Već sama riječ tako ugodno zvuči. Toliki su opisali svečanost mlade Mise, ali nitko još nije uspio izraziti radosne osjećaje, što provejavaju srcima ljudi prigodom mlade Mise. Ljudi hrle sa sviju strana k sretnoj župnoj crkvi, gdje će biti mlada Misa. Već godinama su spominjali mladu Misu: još dvije godine, još jednu godinu, pak će biti mlada Misa. Sada je ovdje. Tjera ih neko sveto čeznuće. Kite crkvu, kao još nikada.

Poznat je starodrevni običaj u Cankovu u Prekmurju, da svako selo prigodom mlade Mise postavi svoj slavoluk. Uoči mlade Mise mladež iz svakog sela podiže smreke, koje isprepletevijencima i raznobojnim trakama. Možda će pogdjekoji površan promatrač reći: Čemu ova šteta? Naš pobožan i vjerni puk ne gleda niti na novac, niti na vrijeme, kad je u pitanju mladomisničko slavlje. Doklegod bude u našem narodu ovakav duh, bit će i sačuvano njegovo najveće blago, zaklad sv.vjere. Postoje razni običaji prigodom mlade Mise. Svaki kraj imade svoje običaje. Tu su narodne nošnje, djevojke u bjelini, gosti urešeni sa kiticama cvijeća, vijenac ili kruna za mladomisnika, okićeni konji ili kola, pozdravi, govori, deklamacije, a nadasve bogata misna ruha, skladno pjevanje, radosno brujanje zvona. Naš narod čini sve, da pokaže svoju radost.

Nazočnost mladomisnikove majke je

nešto najdirljivije kod mlade Mise. Svejedno, dali je živa i nazočna, ili pak iz neba prati svoga sina. Nema mlade Mise bez mladomisnikove majke, kao što nema ni Isusa bez Marije, koja je bila nazočna kod krvave žrtve na križu, a bila je nazočna i kod lomljenja kruha, kao što prvi kršćani nazivaju Žrtvu sv. Mise. Svaki puta je progovorila: Evo, nebeski Oče, darujem Ti svoga Sina, Njegovo Tijelo, Njegovu Krv! Mladomisnikova majka pak kaže: Gle, nebeski Oče, po ovim rukama, koje sam ja rodila i odgojila, Tebi se prinosi čisti dar, sveti dar, neoskvrnjeni dar, sveti kruh vječnoga života i kalež vječnoga spasenja. Zvonce poziva na sv.Pričest. Mladomisnik silazi od oltara noseći u svojim rukama dar iz neba. O čudesna tajno! Njoj, koja mu je dala tjelesni život, daje Krista, koji je život duše. Ne postoji riječ, koja bi mogla opisati ovaj prizor. Tek ukoliko ga izrazuju biseri iz očiju, suze sreće, koje nikada ne manjkaju. Svećenik daje Boga svojoj majci, majka prima Boga iz ruku svoga sina. Ni Marija nije doživjela ovakove sreće. - Amen.

&&&&&&&

27.NEPRAVEDNI MAMON
i
NEBESKI PRIJATELJ
(Materijalna briga za zvanja)

Dva irska mladića upoznaše se na parobrodu, koji je rezao valove Atlantika, plovećí prema Americi. Obojica s dubokom tugom u srcu bacahu poglede zamagljene od suza na svoju dragu zelenu Irsku domovinu, koju napuštahu. Približila ih je jednog drugome zajednička sudbina iseljenika, koji morahu poći trbuhom za kruhom. Prikraćivahu si vrijeme u čavrljanju te uskoro postadoše povjerljivi prijatelji. Prvi je otkrio tajnu svoga srca Quigli: da naime želi postati svećenik. Mc Dermott mu je iznenađen priznao, da se i u njegovoj glavi roje ovakove misli. Nu, nastaje pitanje, gdje naći sredstava za školovanje? Što su više pretresali ovaj mučan problem, bivalo im je sve jasnije: neće nikako moći naći sredstava za obojicu. Najednom Dermottu pada na pamet sretna misao: Neka barem jedan pokuša sreću. Svom prijatelju iznese slijedeći prijedlog: jedan od njih neka primi namještenje, a sa zaradom neka uzdržava sebe i drugoga,koji će poći u školu. Ovo će biti plemeniti čin, koji će ga ispuniti zadovoljstvom: školovat će svećenika. Quigli je

malo razmislio. Došao je do zaključka, da je prijedlog dobar. Prihvatio ga je i odmah baciše žđrijeb. Izvukao je iz džepa sjajan šiling i bacio ga u zrak. Novac se je zakotrljao niz palubu i izžrijebao je protiv njega, a u korist Mc Dermotta. Iako je bio pobijeđen održao je zadanu riječ. U Americi se zaposlio, a dio od svoje plaće redovito je slao Mc Dermottu. Bio je radin i štedljiv pa je uskoro stekao prilično imanje. Oženio se te je imao više djece. Župnik g. Mc.Dermott posjećivao ih je od vremena do vremena, kao vjeran prijatelj njihove kuće. Godine su prolazile. Quilijeva najstarija kći zamoli roditelje, da bi smjela unići u samostan milosrdnica. Roditelji s najvećim veseljem odobriše. Jedan od sinova uskoro iza svoje sestre otiđe među Karmelićane, gdje je postao svećenik. Kada je pak Quigliju preminula žena, tada i on napusti svijet te stupi među Karmelićane kao subrat lajik. Umjesto jednoga Quiglija trojica su služili Bogu. Sve ovo ispripovijedao je Quiglijev sin, župnik Sylverije Quigli, koji je vršio dužnost župnika župe sv.Anastazije u Teanecku. To je sve, - tako je završio svoje pripovijedanje. Ovo je povijest siromašnog mladića, koji je izgubio kod žđrijebanja. Da li je uistinu izgubio? Zar ne bismo prije mogli kazati, da je mnogo dobio. Činjenica je, da je gdjekoje svećeničko zvanje upalo u krizu upravo zbog pomanjkanja materijalnih sredstava. A postoji

i druga činjenica: Tko pomogne spasiti jedno svećeničko zvanje iz materijalnih potcškoća, podiže si neumrli spomenik pred Bogom, kao što si ga je podigao Quigli.

Zar nije šteta svakoga zvanja koje propada zbog pomanjkanja financijskih sredstava? Vrijednost dobrog svećenika ne da se izraziti nikakvim novcem. I baš zbog pomanjkanja novčanih sredstava mnogi plemeniti mladići nisu u stanju ostvariti svoj visoki cilj. U predašnjim poglavljima vidjesmo, da se svećenička zvanja rađaju upravo iz redova brojnih obitelji, gdje vlada siromaštvo, pa valja misliti, kako će mladić što prije doći do kruha i pomagati ujedno i obitelji. Gdje će siromašna obitelj smoći toliko sredstava, da bi mogla kroz dugi niz godina školovati svoga sina! U Crkvi je doduše uvijek bio znatan broj svećenika, koji se je regrutirao iz bogatijih staleža. Nu, očito je, da je većina izabrana baš iz redova onih, koji su na poseban način dragi srcu siromašnoga Spasitelja. O njima je kazala Marija, kada je u svojoj posjeti rođakinji Elizabeti, zapjevala svoj Magnificat: Veliča duša moja Gospodina. Zbaci s prijestolja vladare, a visoko uzdignu neznatne. Dobrima zasiti gladne, a bogataše otpusti prazne. (Lk. 1,52). U najvećim teškoćama živi idealna mladež u misijskim krajevima. Zaostali i čestoputa potpunoma osiromašeni rođaci ne mogu im

baš ništa pomoći za njihovo školovanje. Većinom su upućeni na ljubav i pomoć dobrotvora iz katoličkih krajeva. Misionari žrtvuju sve što najviše mogu. Kako im negdje mora krvariti srce, gledajući kako zauvijek propada dragocjena žetva jedino zbog nekoliko tisuća.

Crnački dječaci završiše četirigodišnju misionarsku školu. Jedan od njih stade pred misionara pa će: Oče, želim postati svećenik. Pošalji me u sjemenište! Misionar, koji je muževno podnašao najveću oskudicu, udari u plač kao maleno dijete: Sinko, za školovanje u sjemeništu treba novaca. Rado bih Te poslao, rado bih ti pomogao, ali nemam ni prebijene pare! Oče, računao sam s time. Mlad sam i zdrav. Otići ću u Johannesburg. Ondje ću raditi u rudniku. Vratit ću se za dvije godine s potrebnom svotom. Da li ćete me onda poslati u sjemenište?

Misionar mu je podijelio svoj blagoslov. Mladić se je povratio poslije dvije godine. Uštedio je dostatnu svotu. Misionar ga promatra: izrasao je, iz očiju mu odsjeva prijašnja čistoća. Pun je čvrste volje, kao i nekada. Ali on kašljuca, blijed je. Misionar ga odvede k liječniku. Ovaj je konstatirao, da mladić boluje od sušice i to u zadnjem stepenu. Rudnik i prevelika štednja uništiše mu zdravlje. Svećenik je teška srca morao ovom divnom mladiću reći gorku istinu: Pavle ti si bo-

lestan. Ne ćeš moći stupiti u sjemenište. Sada je Pavao zaridao poput malenog djeteta. Plakao je dugo, grčevito. Topio se u suzama. Napokon, savladao je svoje srce, otro suze, odlučno je pogledao misionara: Što kaže liječnik? Koliko ću još živjeti? Dvije, najviše tri godine. Bit će dosta dvije godine. Kad je tome tako, povratit ću se natrag u rudnik, zaslužiti ću još toliko i prije smrti donijet ću novac ovamo. Umjesto mene jednoga, moći ćete poslati u sjemenište dvojicu. Kakovo bi djelo izvršio, tko bi ovakovome mladiću spasio zdravlje i zvanje! Novac utrošen na ovu plemenitu nakanu, bio bi najbolje uložen. U što sve ljudi ne razbacuju svoj novac! Izračunali su, da Nijemci Zapadne Njemačke godišnje potroše na svoju osobu slijedeće: za alkohol 76 maraka, za duhan 78 maraka, za kino lo maraka, za misije daruju - 7 pfeniga. Onda se čudimo, kako slabo napreduju misije. Isus nam je dao drukčiji savjet. Prispodobu o nepravednom upravitelju završio je ovako: I ja vam kažem: stecite sebi prijatelje sa nepravednim bogatstvom t.j. novcem, s bogatstvom, koje je često stečeno nepravednim načinom te je uzrokom mnogim nepravdama da vas prime u vječne stanove (Lk. 16,9). Koji su ovo prijatelji? Anđeli, sveci, a također i svećenici. Ta svećenici čitav svoj život žrtvuju samo s tom nakanom, da ljude privode u vječne stanove. Ne radi se o tome da li smo bogati ili siromašni. Dar siromašne udovice vazda će imati posebnu vrijednost. Ne možeš bolje uložiti novac nego da ga namijeniš za svećenička zvanja. Zamislimo si: ako odgojimo samo jednog svećenika, koliko će samo on spasiti duša. A on će odgojiti još mnogo drugih svećenika, koji će spasiti još više duša. Od roda do roda povećavat će se krug dobra, a na samome početku, u središtu ovog kruga nalazit ćemo se mi, koji smo umjeli nepravednim mamonom steći Božje prijatelje - svećenike. Naše kosti već će odavna istrunuti u grobu, bit će već izbrisan svaki spomen na nas, ostati će kod oltara Boga živoga svećenici, koje smo mi odgojili. Oni će moliti i prikazivati sv.Mise za svoje dobrotvore, koje će danomice uključivati u posebni spomen kod sv.Misa.

Neka vrlo bogata katolička gospođa žrtvovala je sve svoje imanje za školanje budućih svećenika. Podupirala je velik broj đaka. Jednoć ih je bilo 3o5. U trideset godina svoga života pomogla je školovati više stotina svećenika. Već na ovome svijetu bila je obilno nagrađena utjehom, gledajući plodove svojih žrtava. Pisala je: Neki moj mladi svećenik već je u vrijeme prve godine svoga svećeništva pokrstio u misijskim krajevima preko 1.5oo poganske djece, koja domala umriješe i poletješe u nebo. A to je bio samo jedan dio njegove žetve. Koliko će im tek

Bog u vječnosti naplatiti i uzvratiti! Hvala Bogu, nije nam potrebno o tome predmetu mnogo govoriti. Katolički vjernici nisu nikada toliko darežljivi kao tada, kada se radi o svećeničkom naraštaju. Prije nekoliko godina podigoše u biskupiji Qubec u Kanadi novo bogoslovno sjemenište. Biskupija broji 582.000 vjernika. Pripravljahu se pola godine na sabirnu akciju. Biskup je dozvolio, da su te nedjelje smjeli iz propovjedaonica također i katolički laici pozivati sužupljane da se toj sabirnoj akciji velikodušno odazovu. Tom zgodom propovijedao je u Quebecu i sam gradonačelnik Wilfried Hammel. Spomenute nedjelje sakupiše u cijeloj biskupiji oko 6 milijuna dolara, što bi značilo, da je svaki vjernik darovao oko 1o dolara (7.5oo dinara). Imade također i kod nas vjernika, koji pobuđuju divljenje zbog svoje požrtvovnosti za svećenička zvanja. Neka stara gospođa, penzionerka, poklanjala je svaki mjesec čitavu svoju penziju za svećenička zvanja. Svećenik se nije usudio primati tako veliki dar, a ona je uvjeravala svećenika: Imadem još kuću i vrt. Ta neću umrijeti od gladi. A, ako bih i umrla, ništa za to, samo neka bude dovoljan broj svećenika.

Na koji način možemo podupirati rad oko svećeničkih zvanja? Akcija za podupiranje svećeničkih zvanja organizirana je u pojedinim biskupijama na

razne načine. Ponegdje sakuplja se svake prve nedjelje u mjesecu za potrebe sjemeništa. I upravo ove prve nedjelje milostinja je najobilnija. Na drugim opet mjestima župe odvajaju od svojih prihoda određeni postotak za svrhe sjemeništa. A gotovo posvuda svećenici doprinose svoj dar, što ga prime za binaciju ili trinaciju nedjeljama i blagdanima u korist biskupskog sjemeništa. Tamo, gdje imade malo svećeničkog podmladka, još se nekako na taj način pokriju troškovi. A kada će biti mnogo zvanja, tada će također trebati i mnogo osoblja: profesora, odgojitelja, pomoćnog osoblja. Tada ćemo svi imati priliku pokazati, koliko ljubimo svećenički podmladak. - Amen.

28. IDITE PO SVEMU SVIJETU!

U sjevernoj Kini stajala je uz rub ceste starica sva prozebla i izgladnjela. Mimo nje prolazi misionar. Pristupi k njoj, reče joj nekoliko ljubaznih riječi i daje joj svoj dar. Starica se vrlo iznenadi. Što to znači? Nitko se niti ne obazire na me, čak me i rođaci napustiše. A ti, tuđinac, suosjećaš s mojom bijedom. Misionar joj protumači ovu tajnu. Ovaj čin ljubavi prema tebi vršim zato, jer nas je oboje isti Bog stvorio i zapovijedio je da moram ljubiti svakoga čovjeka kao samoga sebe. Ovo je predivna nauka, reče starica. A tko ju je naučavao? Misionar s nekoliko kratkih potèza prikaže ljubav Božju prema ljudima, otkrije joj spasonosnu Kristovu nauku i Njegovu zapovijed o ljubavi, koja mora preporoditi svijet. Zaista nešto čudnovato, uzdahne starica. Jamačno nije tome dugo, otkako se propovijeda ova nauka. Naprotiv! odgovori misionar. Bit će tome uskoro dvije tisuće godina. Što govoriš, iznenađeno će starica. Zar već dvije tisuće godina? A što ste onda vi kršćani radili kroz ove dvije tisuće godina? Zašto niste izvršili ono, što vam je Krist zapovjedio?

Da, gdje smo mi kršćani bili kroz ove dvije tisuće godina? U svojim rukama držimo neprocjenjivo bogatstvo - istinu, što nam ju je sam Bog objavio i čitavu moć Kristovih zasluga. Već bi odavna svijetom zavladala Kristova ljubav, kada bismo mi kršćani bili izvršili Kristovu zapovijed: Idite po svem svijetu i propovjedajte evanđelje svakom stvorenju (Mk. 16,15). Uđimo duhom u ono vrijeme, kada je Krist dao ovu zapovijed. Imao je u svemu 11 apostola i šačicu učenika. Kako bi bili potrebni svi, da se obrati zaslijepljeno mnoštvo izabranoga naroda. Nu, Krist je htio da Njegova Crkva bude katolička, t.j. općenita. Zato ih je razaslao na sve strane svijeta. Svi se apostoli raziđoše od Indije do Španjolske, raznoseći veselu vijest - evanđelje ljubavi. Da su apostoli imali na raspoloženju današnja moderna prometna sredstva, sigurno ne bi bio ostao niti jedan kutić na zemaljskoj kugli, kamo oni ne bi bili doprli u svome evanđeoskome žaru.

Štošta smo saznali za vrijeme ovih svibanjskih pobožnosti o nestašici svećenika u našim krajevima. Nu, ova skrb za vlastito dobro, ne smije nam zastrti pogled i u druge zemlje, gdje vlada još veća nestašica. Katolička Crkva primila je od samoga Krista zapovijed, neka svoje apostole razdijeli po čitavome svijetu prema prilikama. Život je naime Božjega kraljevstva sli-

čan životu gorušičnoga zrna: prvo sjeme života mora doći od drugdje. Nema naroda na svijetu, koji bi sam sebi bio donio katoličku vjeru, nego je prima kao dar s neba posredstvom kršćanske braće, koji već prije primiše ovaj dar i sada se Bogu odužuju na taj način, da dalje šire svetu vjeru. Kao što su Slavenski narodi primili vjeru od solunskih vjerovjesnika, sv. braće Ćirila i Metoda, tako vjerojatno na ovome svijetu očekuju poganske zemlje po odredbi Božje providnosti, da im pošaljemo vjerovjesnike iz naših krajeva. Prije svega valja se pobrinuti za katolike. Neki katolički narodi ostadoše gotovo bez svećeničkoga podmlatka. Ovo naposeb vrijedi za zemlje Južne i Srednje Amerike. U Venezueli živi i djeluje više od četiri petine svećenika, koji su rodom iz Španjolske. U Portoriku i Nikaragui i još u nekim drugim zemljama gotovo i nema domaćih svećenika. Najstrašnija pak je činjenica, što ovi narodi sami po sebi ne mogu naći izlaz iz ove teške situacije. Budući da je premalo svećenika, ne može se razviti dublji vjerski život. A tamo gdje nema duboko religioznih obitelji, ne mogu se razviti niti svećenička zvanja. Sve se vrti u nekom začaranom krugu. Rješenje ovog problema može doći jedino iz vana. Budućnost Crkve u ovim krajevima ovisi o pomoći, koju će pružiti sretni narodi sa brojnim svećenicima. Za ilustraciju neka nam posluže slijedeći podaci:

u SAD i u Kanadi dolazi jedan svećenik poprečno na 6oo vjernika, a u Latinskoj Americi pak na 4.6oo. Kada bi svi svećenici napustili SAD i Kanadu te se preselili u Latinsku Ameriku, tamo bi se još uvijek osjećala osjetljiva nestašica svećeničkih zvanja, jer sama Latinska Amerika treba još 7o.ooo svećenika.

Drugi primjer: Holandija ima 4 milijuna i 4oo tisuća katolika, Brazilija 5o milijuna. A Holandija imade više svećenika nego li Brazilija. K tome svaki je deseti brazilski svećenik došao u pomoć iz Holandije!

Zadnjih desetljeća veoma se probudila svijest o međusobnoj povezanosti katoličkih potreba po čitavome svijetu. Započela je na svim stranama svijeta širokogrudna akcija za pomoć najpotrebnijima. Mnoge biskupije preuzeše brigu za potrebe katolika na drugom određenom području.

1958. godine imala je malena Irska 4o1 mladomisnika. Po istome razmjeru morale bi i hrvatske biskupije na svojih 4,364.ooo vjernika imati godišnje 577 mladomisnika, uzevši u obzir, da Irska broji 2,9oo.ooo vjernika, dok katoličke biskupije, koje djeluju među vjernicima pretežno hrvatske narodnosti, broje, kako slijedi na temelju statistike katoličkog džepnog kalendara za 1962. godinu:

1.	Zagrebačka nadb.	1,900.000
2.	Zadarska nadbiskupija	125.000
3.	Šibenska biskupija	140.000
4.	Splitska biskupija	283.000
5.	Senjska biskupija	250.000
6.	Sarajevska nadbiskupija	300.000
7.	Riječka biskupija	90.000
8.	Porečko-puljska biskup.	180.000
9.	Mostarska biskupija	195.000
10.	Krčka biskupija	37.000
11.	Kotorska biskupija	9.000
12.	Hvarska biskupija	37.000
13.	Dubrovačka biskupija	71.000
14.	Đakovačka biskupija	460.000
15.	Banjalučka biskupija	103.000

Od spomenutog broja mladomisnika ostat će u Irskoj samo 91 mladomisnik, dok ih se je više od tri stotine stavilo na raspolaganje za bilo koju stranu svijeta. Približno polovica irskih svećenika (oko 5.000) djeluje izvan granica svoje domovine. U poredbi s Irskom morala bi također i Hrvatska imati oko 14.500 svećenika, a od toga broja oko 7.000 misionara. Od 13.421 holandskih svećenika djeluje izvan granica svoje domovine 3.985. Iz Italije poprečno svaki tjedan otputuju po dva svećenika u latinsku Ameriku. Prošle jeseni otvorili su u Maastrichu u Nizozemskoj Evropsko sjemenište, gdje se sabiru svećenički pripravnici iz Nizozemske, Belgije, Irske i Švicarske te se spremaju za djelovanje u evropskim krajevima, gdje se osjeća nestašica svećenika. Mnoge re-

dovničke Družbe obećaše svoju pomoć najsiromašnijim krajevima. Još su kud i kamo veći zadaci, ako svrnemo svoj pogled na nekatoličke narode širom svijeta. Isus je zapovijedio: Učite sve narode! (Mt. 28,19) Crkva se ne smije iznevjeriti ovoj zapovijedi. S ponosom nas može ispuniti činjenica, što upravo zadnjih desetljeća cvate misijski ideal među katolicima. 1907.godine bilo je u svemu 37.646 misionara, što svećenika, što subraće pomoćnika i časnih sestara. A 1957.godine, dakle 50 godina kasnije, 97.488.

Svakako opet i ovdje nailazimo na velike razlike među zemljama. Najveći broj misionara dala je do sada Francuska - 24%. Ako pak uzmemo u obzir broj katolika, tada na prvome mjestu stoji opet Holandija i Belgija sa 17%, zatim Irska sa 14%. Ove četiri zemlje daju Crkvi gotovo tri četvrtine svih misionara. Svi ostali (Nijemci, Talijani, Amerikanci, Španjolci i t.d.) daju jedva nešto iznad jedne četvrtine. Nadasve utješna je činjenica, što naglo raste broj domaćeg svećenstva u misijskim krajevima, te će u dogledno vrijeme moći podmiriti veći dio svojih potreba s domaćim naraštajem. Indijska pokrajina Kerala imade na primjer toliko katolika sironalabarskog obreda, kao što imade Slovenaca (1,4 milijuna). U bogoslovijama imadu 686 bogoslova. Samo prošle godine javilo se u sjemenište 214 kan-

didata, ali poradi pomanjkanja mjesta, bilo ih je primljeno samo 125. Ostali su otišli u druge indijske pokrajine.

Zadnjih godina upravo se redaju imenovanja domaćih biskupa, nadbiskupa pa također i kardinala. Postaje sve očitije da je Katolička Crkva uistinu katolička, sveopća. Ipak su potrebe još uvijek veoma velike. Žetva je velika, a poslenika malo. U Japanu, gdje imade priličan broj misionara, otpada poprečno na jednoga svećenika po 100.000 ljudi. Na drugim mjestima čak i po 150 do 200 tisuća. Zamislimo si, što bi mogao učiniti jedan sam svećenik u gradu, kao što je Split, Rijeka, Osijek. A takve su redovito prilike u nekatoličkim krajevima. Koliko bi se učinilo na njivi Gospodnjoj, kada bismo mi katolici izvršili Kristovu zapovijed! Apostolski vikar Ngoc Chi iz Quinhana (J. Vietnam) tužio se: Kad bih imao još četrdeset svećenika više, tada bi se u deset godina broj katolika povećao za jedan milijun. U Vietnamu od 1.800 svećenika, samo tristotine su tuđinskog porijekla, a svi ostali su domaći sinovi.

Afrika broji preko 227 milijuna stanovnika. Od tog broja već je skoro jedna desetina (21,5 milijuna) katolika. Koliko je potrebno svećenika, da samo ove vjernike poučavaju o svetim istinama i da im podijeljuju svete sakramente. A tko će požeti polja, čiji plodovi se ljeskaju od zrelosti i čeka-

ju žeteoce? Kada su Mudraci iz Istoka kao predstavnici poganskih naroda došli u Betlehem, tada im je Marija pokazala Božansko Dijete, Spasitelja svega svijeta. Marija je bila prva misionarka. Neka nam izmoli mnogo svojih nasljednika misionara i misionarki, koji će pokazati Spasitelja velikom dijelu čovječanstva, koje još uvijek tumara u tami i sjeni smrtnoj, jer mu još nije zasvijetlilo svijetlo s visine - Isus, Sin Marijin. - Amen.

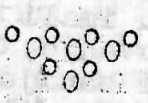

29. POMOĆNICI BOŽJEGA KRALJEVSTVA

Već cijeli ovaj mjesec slušamo, kako je lijepo i nada sve uzvišeno svećeničko zvanje. Možda je tkogod između vas pomislio: Šteta, što meni nije bila podijeljena ova milost. S kolikim bih je veseljem bio primio!

Istina je, da ne postignu sveto svećeničko ređenje svi, koji za njim teže. Moguće nisu imali prilike ili mogućnosti za školovanje, možda su ih tvrdi životni putevi zanijeli na stranputicu te ne postigoše cilj. Možda pak se ova želja za svećeništvo pobuđuje istom sada u njima, kad su već vezani na koji drugi oblik života. Kako bilo da bilo, očito je, da im Bog nije dao mogućnosti, dakle nisu imali zvanja. U svakom slučaju ostala je u njihovu srcu kapljica gorčine. Oni bi rado posvetili svoj život nečemu višemu. Neki mladi intelektualac kazao je ovako: Nikako se ne mogu pomiriti s time, da bih živio jedino za svoju malenkost!

Što ćemo ovakovima odgovoriti? Neka budu blagoslovljene njihove plemenite težnje za višim idealima. To je znak, da im je Bog namijenio važniju ulogu u izgradnji svoje Crkve. Iako neće postati svećenici, ipak u Božjemu nacrtu i-

made dosta rada i mjesta za sve. Žetva je velika. Nju ne spremaju u žitnice samo žeteoci na polju. Kod nje također sudjeluju radnici kod prijevoza, u hambarima i svi koji se brinu za te radnike. Svi mi možemo pomagati na Božjoj njivi na razne načine. Na koje? Najsavršeniji način jest zvanje redovnika subrata pomoćnika.

Od velikog je značenja da u svijetu na sve strane raste broj redovnika. Dok se broj dijecezanskih svećenika gdjegdje uvijek vrti oko iste brojke, dotle razne redovničke družbe gotovo svuda bilježe prirast svojih članova. Nerijetko se tko odluči da će radije svoje svećeničko djelovanje razvijati u redovničkoj zajednici, negoli provoditi osamljeni život dijecezanskih svećenika. I baš u posljednje vrijeme počeše se dijecezanski svećenici organizirati u zajednice, jer im ona olakšava svagdanje brige oko prehrane i opskrbe. A istovremeno u zajedničkome životu nalaze veliki duhovni oslonac.

Obzirom na propise crkvenoga zakonika o celibatu ili neženstvu, kao i obzirom na zavjet vječnoga djevičanstva, nije uputno, da brigu o ovakovoj zajednici vode ženske osobe. Svećenici u redovima imaju uza se svoju redovničku subraću pomoćnike, koji su zaista njihova braća: obučeni su sličnom odjećom, dionici su svih vremenitih i duhovnih dobara Reda. Sami pak stavljaju na ras-

polaganje Redu sve svoje vrijeme, sve svoje sile i sposobnosti, naročito ako znadu i koji zanat. Istovremeno pak zazivaju svojim molitvama i žrtvama obilje nebeskoga blagoslova na apostolat svoje subraće-svećenika.

Zar nije lijepo zvanje subrata - pomoćnika? To je pravo duhovno zvanje, što ga Bog daje, milost, koju se ne smije prezreti. Tko se odazove Božjem pozivu te stupi u samostan kao subrat-pomoćnik, učinit će velike usluge svojoj duši kao i Božjem kraljevstvu. Pomoć subraće-pomoćnika najviše se osjeća u misijama. Subraća zidaju crkve, poučavaju u školama, obskrbljuju bolnice, brinu se za sve, što je potrebno za pravi kršćanski život, a nije strogo sakramentalnog ili svećeničkog značaja. Jedan misionar uzdiše: O, kad bih imao uza se jednog subrata-pomoćnika! Ne mogu si uopće zamisliti, koliko bih bi rasterećen!

Koliko u svemu imade redovnika na čitavome svijetu? Ukupno 283.ooo, a od toga broja 12o.ooo svećenika i 163.ooo bogoslova i subraće-pomoćnika. Svih muških redova i kongregacija imade sada 226. Najbrojniji su Isusovci sa 34.ooo članova, Franjevci sa 26.ooo, Salezijanci sa 21.o48 članova, Školska Braća sa 17.ooo članova, Kapucini sa 15.ooo članova, i t.d. Ako pak pribrojimo sve razne vrste Franjevaca (kapucine, minorite i t.d.) tada je obitelj sv.Franje

najbrojnija.

U radu i širenju kraljevstva Božjega ne sudjeluju samo redovnici subraća -pomoćnici. U misijskim krajevima već je davno razvijen apostolat katehista, pomoćni vjeroučitelji. Misionar imade vrlo široko polje rada, često čitave pokrajine, toliko sela i misijskih stanica, da uistinu ne bi mogao na sve poslove sam dospjeti, kada bi još k tome morao i sam poučavati vjeronauk. Zato si izabere između svojih vjernika najsposobnije i najgorljivije, posebice ih pouči, zatim im odredi djelokrug njihovoga rada, da u pojedinim selima katehiziraju djecu, brinu se za održanje kapelice, posjećuju bolesnike. A ukoliko im vrijeme dozvoljava, vrše još koje drugo zvanje. Razumljivo je, da se smiju oženiti. Misionari tvrde da su im katehiste desna ruka.

Ova institucija katehista pokazala se tako korisnom, da su je uvele mnoge katoličke zemlje. Kod nas također postoje župe, koje moraju pripremiti po 3oo djece, a često i više za Prvu sv. Pričest, a isto toliko i krizmanika. A osim ovoga, koliko još imade i drugog vjeronauka! Računa se da učitelj održi tjedno po 2o pa i po 3o sati škole. Imade mnogo svećenika, koji imadu tjedno po 2o pa i 3o sati vjeronauka, a gdje im je još sav preostali posao u župi? Veće crkve bi nužno morale imati tri do četiri svećenika, koji bi samo katehizi-

rali. A odakle ih uzeti? Veliki dio ovog vjeronauka, napose kod male djece, mogli bi bez ikakve štete i poteškoća preuzeti laici-katehisti i katehistkinje. Naročito katehistkinje se znadu približiti djetetu i na djetinji način uspaliti njegovo srce za Božje stvari. Katkada i bolje negoli sam svećenik! Tako bi svećenik bio slobodniji za vršenje ostalih poslova, posvetio bi svoje vrijeme onima, koji su najvećma potrebni svećeničke pomoći, jer su zapali u vjersku ili moralnu krizu.

U mnogim krajevima svijeta iskusili su blagotvornu pomoć katehista. Biskup de Pira pozvao je laike, neka nadomjeste osjetljivi manjak svećenika. Prijavilo ih se 372. Položili su ispite, te im je biskup podijelio apostolsku misiju za vršenje katehetske službe. U Beču, kao i po mnogim drugim gradovima postoje posebne škole za spremanje katehista i katehistkinja. Također i kod nas po nekim mjestima gorljive duše pomažu svećenicima oko vjerskog odgoja mladeži.

Vjernici mogu još na mnogo drugih načina postati pomoćnici Božjega kraljevstva. Katolički liječnici odlaze u nerazvijene zemlje i tamo svojim primjerima požrtvovnosti propovjedaju vjeru ljubavi, a to je pravo kršćanstvo. Laička misijska družba: Ad lucem! imade u Africi preko 300 liječnika, inžinjera i ostalih, koji žrtvuju svoj život za sreću onih naroda i za napredak katoličke

Crkve. Mnogi katolički obrtnici odlaze u misijske krajeve, gdje kroz tri godine zidaju, šivaju, vrše poljodjelske poslove, poučavaju mlade narode u svim granama raznih vještina potrebnih za ljudski život. Sve to čine bez ikakve plaće, jedino za stan i hranu. Sve to vrše iz nesebične ljubavi!

Svaki čas nalazimo u katoličkim listovima vrlo zanimljive vijesti, kao što je na primjer i ova: 35-godišnji avijatičar američkoga vojnoga zrakoplovstva otišao je zajedno sa svojom ženom u misije. Oboje izjaviše: korisnije ćemo upotrijebiti svoj život, budemo li učinili nešto dobra kao pomoćnici Crkve, negoli da ostanemo u zrakoplovstvu.

Naposljetku svoj doprinos kraljevstvu Božjemu daje svaki koji pomaže Crkvi bilo da vrši službu ključara, sakristana, predmolitelja kod zajedničkih recitiranih misa, organiste, pjevača, ministranta, te svaki koji pomaže u uređivanju i uzdržavanju crkve. Božje kraljevstvo ne može postojati bez svećenika, a sam svećenik ne može mnogo učiniti bez sudjelovanja i pomoći vjernika.

Marija nije propovjedala, niti krstila. Vršila je takorekuć službu pomoćnice u Božjem kraljevstvu: hranila je, njegovala, brinula se za velikoga svećenika - Isusa. Time je Božjemu kraljevstvu iskazala toliku pomoć da je punim pravom postala Kraljica svete Crkve. - Amen.

&&&&&&&&&&

30. DJEVIČANSKI VIJENAC KRISTOVE ZARUČNICE (Redovnice u katoličkoj Crkvi)

Apostol sv.Pavao kaže, da je katolička Crkva zaručnica Kristova, njegova nevjesta, koju Krist ljubi i za koju se je predao, očistio je u kupelji sv.krsta i posvetio, da bi bila slavna, bez ljage i nabora (Ef. 5,25).

Kao što svaka zaručnica imade svoj nakit, tako i Crkva imade svoj djevičanski vijenac, po kome biva još posebice mila svome zaručniku Kristu. Koji je to vijenac, kakav je to nakit? Zar možda divna svetišta, predivne zgrade posvećene službi Božjoj? Zar možda crkvene slike, kipovi i bojadisani prozori? Zar je to možda nenadmašiva organizacija Crkve, ili pak veličanstveni kongresi? Sve je to lijepo, ali sve to nije još ništa izvanredna. Sve ovo još nije dokaz vječne mladosti Kristove zaručnice. Sve ovo mogu imati i druge organizacije.

Katolička Crkva imade vijenac, čist, kao da je ispleten iz samih ljiljana, sjaji se, kao da je iskićen samim biserima - a to su nepregledni redovi duša, koje su se svega odrekle: i životnog uspjeha, pa čak i vlastite obitelji. A zašto sve to? Zato, da bi mogle čitavo

svoje srce, nepodijeljeno predati Kristu, svojoj jedinoj ljubavi. Da li može tko na svijetu pokazati nešto slična? Da li postoji ikoja sila na svijetu, koja bi bila u stanju pokazati takovu ljubav?

Sv.Ciprijan je već pred 1500 godina slavio svete djevice kao najljepši ures Kristove zaručnice. Vijenac, bez kojega Crkva uopće ne može biti, jer ne bi bila mila Kristu. Nikada Crkvi u njenoj dvadesetvjekovnoj povijesti nije manjkalo Bogu posvećenih djevica. Ta njih već i sv.Pavao spominje u svojim poslanicama. Sv. Ciprijan ih je već u 3. stoljeću blagoslivao sa svom svečanošću. Dakle u vrijeme, kada je bjesnilo progonstvo. Sv.Augustin držao im je krasne govore.

Katolička Crkva nikada se nije mogla ponositi sa tako brojnim, Bogu posvećenim djevicama, kao baš u naše dane. Katolička Crkva broji danas 143o raznih ženskih redova i kongregacija, koje obuhvaćaju oko 940.ooo redovnica, i nije daleko vrijeme, kad će njihov broj prekoračiti milijun. Zamislimo se: u današnjim vremenima, kada toliki očajavaju nad budućnošću sv. vjere, našlo se je blizu milijun djevojaka, koje bi mogle naći muža, saviti svoje obiteljsko gnijezdo, živjeti kao ugledne, dobro situirane žene... a svega se odrekoše. Milijun junakinja! Tko da strepi za budućnost Božjega kraljevstva!

Redovnice ne rastu u Crkvi samo brojčano, nego raste i njihov utjecaj u Crkvi. A što radi ovaj milijun Bogu posvećenih duša?

One su armija mira i ljubavi. Prije svega armija ljubavi prema Bogu, a u toj ljubavi redovnice se neprestano usavršuju. Iz njihove ljubavi prema Bogu, izvire također i ljubav prema bližnjemu.

Veoma velik broj redovnica - oko 2lo.ooo rade u službi bolesnika. I to ponajprije onih, koji su od svih napušteni, koji ne raspolažu sredstvima za svoje liječenje, i kojih je stanje beznadno, koji se nalaze na dnu ljudske bijede.

Časna sestra bolničarka donese ovim jadnicima posljednji, možda spasonosni tračak svijetla.

Misionar p.Drouart de Lesey vodio je kroz dvije godine brigu za bolnicu gubavaca. Jednog dana dobio je već zarana posjet: posjetio ga je Japanac u pratnji jedne vrlo čedno i ukusno uređene djevojke. Nju je predstavio kao svoju nećakinju. Ona je vrlo naobražena, u školi je prolazila s odličnim uspjehom. Doveo sam je ovamo, a da joj uopće nisam niti naveo razlog . Neka mi Bog oprosti, što sam joj ga zatajio: na njoj se pokazuju znakovi gubavosti.

Djevojka se je u prvi mah gotovo okamenila, zatim je briznula u grčevit

plač. Misionar ju je pustio da se isplače. Nakon nekog vremena ju je potražio. Bila je mirna, ali njezin ledeni pogled otkrivao je odluku, da okonča sa svojim - sada bespredmetnim - životom. Čitava dva mjeseca življahu u strahu, da si ne oduzme život. Ufanje i ljubav, kojom bijaše okružena, pomalo joj vratiše srčanost. Počela je dvoriti braću i sestre po bolesti, dala se poučiti u katoličkoj vjeri.

Budući da bolest iza godinu dana nije napredovala, misionar ju je poslao na pregled u Tokio najboljemu specijalisti, koji ju je vratio natrag s odgovorom, da ona uopće nikada nije bolovala od gube. Misionar je sav sretan kazao djevojci liječnikovu izjavu. A sada se, drago dijete, što brže oprostite i vratite svojoj kući!

Djevojka, padnuvši na koljena pred misionarom, zamoli ga, da bi smjela ostati kao bolničarka! A opasnost od zaraze? pita misionar. Ako je volja Božja, neka se zbude! glasio je kratak odgovor.

Dvanaest godina kasnije nađoše je još uvijek među gubavcima, usred onih njihovih rana, nesnosnog zadaha, usred vječne opasnosti, zaposlenu do krajnih granica - svu sretnu. Ova djevojka otkrila je svoj životni cilj u ljubavi prema najb jednijima.

Mnoge redovnice djeluju na područ-

ju školstva. Tako je samo u SAD u posljednjih deset godina porasao broj đaka u katoličkim školama od četiri i po na osam i po milijuna učenika. Najveći dio nastavnog osoblja sačinjavaju upravo redovnice - 96.000 sestara učiteljica. U zadnje doba napose se osjeća blagotvorno djelovanje redovnica u pastoralnome radu. Sestre vode brigu oko čistoće crkve i njezinog kićenja, katehiziraju djecu, vode pjevanje crkvenih zborova, pomažu u župskim kancelarijama, vode župsko gospodarstvo, posjećuju bolesnike, vode karitativne akcije za siromahe, ukratko rečeno, one postaju nenadoknadiv čimbenik u životu župe. Naročito se odlikuju svojim djelovanjem družbe novijeg datuma, t.zv. svjetovne redovničke družbe, čiji članovi ostaju i nadalje u svijetu vršeći svoju službu u svjetovnome ambijentu, gdje svijetle snagom svoga dobroga primjera, molitvom i riječju razgone tamu u dušama i unose u njih svijetlo Kristovo, dakako polagano, ali sigurno.

Kao subraća-pomoćnici, tako su i redovnice najpotrebnije u misijama. Čitav misijski rad Crkve bio bi osakaćen bez misionarki, liječnica, bolničarki, odgojiteljica i pomoćnica svih vrsta.

U katoličkoj Crkvi postoji također veliki broj redovnica, oko 78.000, koje ne dvore u bolnicama, ne poučavaju u školama, ne pomažu u pastoralnome radu, nego čitavi život provode u samostanima.

Zar nije takav život izgubljen? Nipošto! One izvršuju najvažniji zadatak: uspostavljanje veze čovječanstva s Bogom putem molitve i žrtve, s kojom same sebe prikazuju Bogu za spasenje svijeta. Njihov rad je doduše svijetu sakriven, ali kad će osvanuti dan Suda, tad će u svemu sjaju zasjati njihove zasluge. Tada će i pogdjekoji učeni i slavni apostol biti zasjenjen sjenom ovih sakrivenih dragulja, koje su iz svojih samostanskih ćelija preobražavale lice zemlje.

Zašto je sv. Terezija od Djeteta Isusa postala zaštitnicom misija? Ta poznato je, da je ona od svoje petnaeste godine živjela u samostanu.

Ona sama piše ovako: "Neke nedjelje sam poslije završetka mise zatvorila molitvenik. Lik, koji je predstavljao našega Spasitelja na križu, malo je kao van odskočio, tako da se je mogla vidjeti samo jedna od Njegovih božanskih ruku probodena i krvava. Zahvatilo me neko novo, neizrecivo čuvstvo. Srce mi je tonulo u boli gledajući ovu predragocjenu Krv, koja je padala na tlo, a nitko se nije našao da je sakupi; odlučila sam, da ću u duhu neprestance stajati na podnožju križa, sakupljati božansku rosu i dijeliti je dušama.

Iza tog jutra Isusov vapaj: ŽEDAN SAM! odzvanjao je svakog jutra u mome srcu i raspaljivao oganj do tada mi ne-

poznate i veoma žarke gorljivosti. Htjela sam dati piti svome Ljubimcu; osjećala sam, da me samu mori žeđa za dušama i htjela sam pod svaku cijenu istrgnuti grješnike iz vječnog plamena."

Zar je uopće moguće sumnjati da će ovakova ljubav dozvati Kristovu spasiteljsku Krv na čitavi svijet?

Sve ove redovnice, bilo da revnuju za Kraljevstvo Božje molitvom ili kojim drugim kršćanskim djelom, na poseban način su sestre Blažene Djevice Marije. One su to po svome djevičanstvu, po svojoj skromnosti, po svojoj ljubavi prema Kristu. One su također Njezine najmilije kćeri. A ujedno su pak s Marijom također majke čovječanstva jer ga putem molitve i žrtve neprestance dižu u sfere višeg, božanskog života i na taj način pomažu u rađanju novoga, Božjega svijeta! Amen.

31. SVEĆENIKE, SVOJU DRAGU DJECU, ČUVAJ, MAJKO, TI U SRCU SVOM...

Posljednji puta smo se sastali oko svibanjske Kraljice. Posljednji puta slušamo svibanjske propovijedi, koje slave Kraljicu svećenika. Kroz cio ovaj mjesec divili smo se ljepoti i uzvišenosti svećeničkoga zvanja. Cijeli mjesec upoznavali smo, kako je prisni odnos između svećenika i Marije: oboje se nalaze u službi Kristovoj, oboje su djelitelji milosti, oboje su potrebni Božjemu kraljevstvu. Cio ovaj mjesec oduševljavalo nas je visoko odlikovanje, što ga je Krist podijelio svojim prijateljima. Ali tokom cijelog mjeseca nas je pratila tiha žalost dok smo gledali u duhu nepreglednu Gospodinovu žetvu, koja propada poradi nestašice radnika. Osjećali smo u svojim srcima veliku bol, slušajući o nepreglednim masama koje su poput ovaca bez pastira. Učinili smo povodom toga također i čvrste odluke. Još iih jednom letimice ponovimo. Učinit ćemo sve, štogod možemo, da se uveća broj onih, koje sv. Pavao naziva službenicima Kristovima i djeliteljima Božjih tajna. Mi ih trebamo, a sigurno ih treba i Bog: ako je jednom odlučio, da će riznicu svojih milosti dijeliti po ljudima, tada je jasno, da Njegovo kraljevstvo ne mo-

že biti bez svećenika, već naprotiv, ono stoji i pada sa svećeničkim zvanjima.

Mi ćemo prije svega moliti po toj nakani. Mi ćemo svaku večer kod zajedničkih molitava u našim domovima dodati još jedan Očenaš za svećenike. Zatim ćemo se sakupljati u našim crkvama na zajedničke molitvene ure. Jamačno se tko žalosti, što su minule ove svibanjske pobožnosti, jer više nećemo imati priliku slušati ove lijepe misli o Mariji i svećenicima. Nu, neka nas tješi pomisao, da imademo posebne molitvene časove namijenjene za svećenike! Mi ćemo kod tih pobožnosti nastavljati i utvrđivati ono, što smo počeli graditi u mjesecu svibnju. Kako će biti lijepo budemo li kod ovih molitvenih časova sudjelovali svi, koji smo redovito pohađali svibanjske pobožnosti. Obećajmo to našoj nebeskoj Majci, učinimo joj to veselje i budimo uvjereni, da će nam Ona izmoliti od svoga Sina mnogo svećenika.

Molit ćemo je ujedno i za naše sadašnje duhovne pastire. Lijepo pjeva jedna naša pjesma:

Svećenike, svoju dragu djecu,
Čuvaj, Majko, Ti u srcu svom.
Da njeguju u svom svetom zvanju
Ljubav k Tebi, vjernost Sinu Tvom.

Njezino srce puno milosrđa doista ih sve prima. U njemu imade dosta mjesta

za sve. Ta Ona gleda u svakome svećeniku Krista! Svećenik je na poseban način Marijin sin. Svećenik je naime Kristova sjena, koja pada preko čitave povijesti, svećenik je još više od sjene. On je Kristova ruka, koja nastavlja Njegovo djelovanje do završetka svijeta. Još više negoli ruka. Svećenik je sam Krist, Krist nazočan u našoj župi, Krist kod našega oltara, Krist u ispovjedaonici, Krist među malenima. A gdjegod se nalazi Krist, On je uvijek i svuda sin Marijin, plod Marijine ljubavi.

S tog razloga Marija ljubi svećenike posebnom ljubavlju. Ona stoji uz bok mladića kada se rađa njegovo zvanje. Kršćanska pobožnost je uvjerena, da je Marija posrednica svih milosti, naročito posrednica najveće milosti - poziva u svećeništvo, poziva u sudjelovanju kod Kristove Otkupiteljske misije.

Prigodom svoje srebrne mise kazao je svojim učenicima, sada već preminuli profesor teologije: Gledajući unatrag na svoju mladost, upravo se čudim, kako sam postao svećenik, ili bolje rečeno, kako je Božja ljubav pozvala upravo mene, nevrijedna, u svoju službu. Uvjeren sam duboko, da se za ovu milost moram zahvaliti jedino zagovoru nebeske Majke.

Koliko imade svećenika, koji bi morali dati istu izjavu? Zato molimo Mariju: O Majko Marijo, primi pod okrilje svoga milosrdnoga srca sve one izabrane

miljenike, koje Bog poziva u svoju svetu službu! Daj im nježno i tankoćutno srce, da mogu čuti Božji poziv; daj im junačko srce, puno odvažnosti, da imaju snage odazvati se Božjemu pozivu; daj im hrabro srce, da uzmognu slijediti Božji poziv kroz sve klance jadikovke ovozemnog žića, te ustraju do konca, do žrtvenika. Sveta Majko, ali nemoj ih niti tada napustiti! Ta Ti dobro znadeš, kako je teško njihovo zvanje! Vječno ih umara briga za spas naših duša, zabrinjuju ih naši grijesi! Sveti Ivan Kancij pobjegao je iz župe, jer nije mogao podnijeti pomisao, kakovu strahovitu odgovornost snosi kao duhovni pastir. A bio je svetac! Naši svećenici nijesu sveci. A ipak ne smiju pobjeći, moraju ostati na svojem mjestu zbog nas. Zahvalni smo im i stoga se obraćamo k Tebi, o Marijo: Moli svoga Sina, neka usliši njihove molitve i molbe. Neka im udijeli pravo svećeničko srce: srce nesebično, srce puno ljubavi, koje ne zaboravlja na nikoga, osim na sebe, srce, koje osjeća svačiju bol, samo ne svoju, srce, koje izgara iz ljubavi prema Isusu, srce, koje drhće na pomisao vječne propasti besmrtnih duša. Srce, koje je posvema ujedinjeno sa Srcem velikoga svećenika - Isusa. A Srce Isusovo - to je Marijino Srce! Ono je satkano iz Marijinog tkiva, kucalo je u kucaju Marijinog Srca, gorjelo je u Marijinoj ljubavi! Sva svećenička srca neka budu srca Isusova i Marijina!

O Marijo, poznate su nam tolike pogibelji, koje prijete Tvojim svećenicima. Znademo, da su i oni slabašni ljudi, sazdani od tijela i krvi, krhke posude, ali one nose u sebi neizmjernu riznicu blaga i bogatstva. Zao duh i pokvareni svijet, ljudska slabost i strast, teška služba i naporni rad pomalo im nagrizaju snage.

Za njih je veoma opasna sveta samoća, u koju su pozvani. Ta oni su odijeljeni od ljudi i određeni za ono, što je Božje! U svojoj samoći neka osjećaju Tvoju majčinsku blizinu! Neka osjete da nisu sami, da nad njima bdije Tvoje brižno majčinsko oko, da ih prati Tvoja nježna ruka na svim životnim stazama, da ih ljubi Tvoje Srce! Oni nemaju svoje zemaljske obitelji! Tim više neka budu uključeni u krug Tvoje nebeske obitelji, Tvojega Sina i Njegovih svetih prijatelja! Tako, kao što im je napisao Pio XII.: Ako ćete kada napose osjetiti, kako je teško koracati naprijed po teškim putevima savršenosti i ispunjavanja svojih dužnosti, tada podignite svoje oči i srce k Njoj, koja je Majka Vječnoga Svećenika, pa je stog razloga i najbolja Majka katoličkih svećenika. (Menti nostrae 128).

O Marijo, Ti imaš srce puno samilosti, moli svoga Sina, neka usliši njihove molitve i molbe! Sada, a također i u času njihove smrti!

U životopisu sv.Josipa Cottolenga pripovijeda se slijedeće: Jednom su popravljali temelje neke Marijine crkve. Na svoje veliko iznenađenje radnici su otkrili ispod crkvenoga poda šupljinu. Kada su o tome nalazu izvijestili sv. Josipa Cottolenga, nije se nimalo začudio. Rekao je: Razumljivo je, kada ću umrijeti, da ćete me tamo pokopati, da će moje tijelo počivati podno Marijinih nogu. Ovo je bila njegova oporuka. Želio je posljednji svoj sanak vječno snivati na podnožju Marijinog oltara, kao što i dijete želi spavati pod majčinim okriljem.

O Marijo, Majko svih svećenika! Udijeli im milost da preminu u Tvome naručju! Kao što si bila nazočna kod Isusove smrti, prvoga svećenika, tako isto budi nazočna kod smrtnog uzglavlja svih naših svećenika! Daj im snage, daj im odvažnosti, da bi mogli u zajednici s Kristom doprinašati žrtvu do kraja, da bi na oltar položili još ono zadnje što imaju.

Sve su već žrtvovali. Vrijeme i počinak, imetak, rodbinske veze, sve, što su imali u životu. Tada neka žrtvuju još i sam život! A Ti ih, presveta nebeska Kraljice i Majko naša, odvedi k svome Sinu, moli Ga, da im bude milosrdan sudac i neka im udijeli kao plaću vječnu rajsku domovinu. - Amen.

Važniji izvori:

1. F.Boulard: Essor ou déclin du clergé français. Paris 1950.

2. +++ : Die europäische Priesterfrage. Bericht der Internationalen Enquete in Wien 10.-12.X. 1958. Wien 1959.

3. A.Montillet: La Sainte Vierge et le Prêtre. Toulouse 1946.

4. D.Luigi M.Canziani: Maria Santissima e il Sacerdote. Milano 1954.

5. George L.Kane: (Whi I Became a Priest). U njemačkom prijevodu: Warum ich Priester wurde. Pattloch Aschffenburg 1954.

==oo0oo==

S a d r ž a j :

Predgovor i upute..... 3
Pogovor prijevodu..... 5

1. KRALJICA SVEĆENIKA..... 7
2. POSREDNIK IZMEĐU BOGA I LJUDI 14
3. SVEĆENIK NASTAVLJA KRISTOVO DJELO..... 21
4. POSVETITELJ SVIH STVARI..... 27
5. NAJLJEPŠE ZVANJE..... 34
6. ŽETVA JE VELIKA, A POSLENIKA MALO..... 41
7. KATOLIČKI VJERNICI I NJIHOVI SVEĆENICI..... 48
8. NAJLJEPŠA KRUNA KRŠĆ.OBITELJI 54
9. OBITELJ MOLI ZA SVEĆENIKE.... 63
1o. SVEĆENIKOVA MAJKA..... 72
11. MAJKA PJEVA MLADU MISU..... 8o
12. ŠTO JE ZVANJE?..... 89
13. KAKO SE BUDI SVEĆENIČKO ZVANJE 96
14. KAKO SE UPOZNAJE ZVANJE?.... 1o3
15. KAKO MORA OBITELJ RAZVIJATI ZVANJE?..... 111
16. OBITELJ NEKA ŽIVI OD VJERE.. 118
17. ODGAJAJMO VELIKODUŠNU MLADEŽ 125
18. ODGAJAJMO U SAMOODRICANJU... 133
19. PREDNOST BROJNIH OBITELJI... 14o
2o. BLAGO ONIMA; KOJI SU ČISTA SRCA..... 146
21. ZAŠTO SE SVEĆENICI NE ŽENE? 153
22. ODGAJAJMO EUHARISTIJSKI..... 161

23. ODGOJ ZVANJA U DJETINJSTVU 17o
24. PRIPREMA U SJEMENIŠTU..... 176
25. ZAKAŠNJELA ZVANJA..... 184
26. NA CILJU ČEZNUĆA..... 192
27. NEPRAVEDNI MAMON I NEBESKI PRIJATELJ (materijalna briga za zvanja)..... 198
28. IDITE PO SVEMU SVIJETU.... 2o6
29. POMOĆNICI BOŽJEGA KRALJEVSTVA..... 214
3o. DJEVIČANSKI VIJENAC KRISTOVE ZARUČNICE(Redovnice u katoličkoj Crkvi)..... 22o
31. SVEĆENIKE,SVOJU DRAGU DJECU, ČUVAJ,MAJKO,TI U SRCU SVOM... 227

Važniji izvori..... 233

Sadržaj..... 234

DOMAĆINSKO NAKLADNIČKO
DUBROVNIK